SUSAN MCBRIDE

Ölmek İçin Çok Güzelsin

Gerçekler, insanı özgür kılar.

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Yasemin Yurdakul

SUSAN MCBRIDE

Ölmek İçin Çok Güzelsin

Andrea Kendricks, zeki ve heyecanlı bir sosyete dedektifi... Yüzde yüz eğlence garantili!

Mystery Scene

Çekici ve akılda kalıcı karakterleri olan eğlenceli bir kitap.

Wichita Eagle

Polisiye türünü seven herkesin beğeneceği bir roman.

Jerrilyn Farmer

Andrea Kendricks... Bir hazine!

Charlaine Harris

Sevginin bulunmadığı bir yerde, aklı da arama.
Dostoyevski

EKSİK PARÇA

Güzellik güçtür; gülümseyiş de onun kılıcıdır.

Charles Reade

Eksik Parça Yayınları

Ölmek İçin Çok Güzelsin
Susan McBride
Orijinal Adı: Too Pretty To Die
Copyright © 2008 Susan McBride

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Yasemin Yurdakul**
Editör: **Gözde Altınkoç**
Redaktör: **Burcu Terzioğlu**
Sayfa Tasarımı: **Gülçin Civelek**

Kapak Tasarımı: **Sedat Demirel - Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Eylül 2016
ISBN – 978-605-9864-94-7

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Lisans ve Telif Hakları Ajansı'ndan alınmış olup İki A Yayıncılık'a aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
http://ikiayayincilik.com.tr
http://www.facebook.com/eksikparca1
http://twitter.com/eksik_parca
www.eksikparca.com

SUSAN MCBRIDE

Ölmek İçin Çok Güzelsin

Gerçekler, insanı özgür kılar.

Çeviren: Yasemin Yurdakul

"Güzelliğin yalnızca deri kadar yüzeysel olduğuyla ilgili
tüm bu saçmalıktan bıktım.
Bu yeterince derin. Ne istiyorsunuz,
tapılası güzellikte bir pankreas mı?"
Jean Kerr

Teşekkürler

Ölmek İçin Çok Güzelsin'i yazarken, ben de hayatımda oldukça ürkütücü bir dönemden geçmekteydim ve kitabı bitirecek kadar konsantre olup olamayacağımı merak ediyordum. Bir şekilde becerdim ve her bir kelimeyi kötü günleri atlatmama yardımcı olan bu harika insanlara adamak istiyorum.

Özellikle inanılmaz annem Pat McBride'a, hayatımın aşkı Ed Spitznagel'e ve bana öylesine iyi bakan ve ağlamak yerine güldüren muhteşem "ikinci annem" Alice Spitznagel'e teşekkür ederim. Elimi tutan (çoğu uzak mesafedeki) harika arkadaşlarla kutsanmışım ve hepinize tapıyorum.

Bana iyi dileklerini gönderen okuyucularım, hepinize sonsuz teşekkürler. Beni iyileştiren doktorlar, hemşireler ve radyo teknisyenleri, hepiniz süpersiniz.

Ve son olarak benden önce -benimle birlikte- ve benden sonra göğüs kanseriyle savaşan tüm kadınlara: Huşu içindeyim. Yeni bir grup kahramanım var ve herkes birdenbire olağanüstü bir biçimde cesur olmak zorunda kalmış sıradan insanlar.

Bu seferki sizler için.

Giriş

Sevgili Miranda DuBois,
İçinde bulunduğunuz hâlihazırdaki üzücü koşullarınızdan dolayı, Havyar Kulübü üyeliğiniz sonlandırılmıştır. Durumunuzda bir iyileşme olduğu takdirde lütfen yeniden başvurunuz, başvurunuza gereken özeni derhâl göstereceğiz.

Saygılarımızla,
Havyar Kulübü

Eskiden o kadar güzeldi ki.

Hatta bazıları mükemmel olduğunu iddia ederdi.

Mavi ve iri gözleri, parlak bir gülüşü vardı; cildi her zaman kusursuzdu. Asla tuhaf bir dönemden geçmemişti, güzel bir bebekten tomurcuklanmış ve ergenliği tek bir sivilce olmadan atlatmış, herkesin emin olduğu gibi, tamamen olgunlaşmış bir kelebeğe dönüşmüştü.

Babacığı onu "Benim küçük Grace Kelly'm," diye severdi. Daha tulum ve Oxford ayakkabı giyen, yürümeye yeni başlamış bir çocukken bile, kır kulübünde kızıyla gösteriş yapardı. St. Mark's'tan oğlanlar, Hockaday kızlarıyla danslarda bir araya geldiklerinde, ona yakın olmak için birbirlerini ezerlerdi. Sevgililer Günü'nde kızın posta kutusu, çoğunun adını bile bilmediği kişilerden gelen aşk mesajlarıyla dolup taşardı.

İlgiye alışmıştı ve bundan zevk alıyordu. Görünüşünün ona verilen bir armağan olduğunu fark etmişti ve bu da kötü bir şey değildi. Bazı ustalar Mozart gibi piyano çalıyorlardı ya da Chagall gibi resim yapıyorlardı. Miranda, kendi yeteneğinin görünüşünü koruyup geliştirmek olduğunu biliyordu. Ve bu da onun için çok kolay olmuştu, gerçekten.

Elbette kadınların kıskançlıklarıyla uğraşmak zorunda kalmıştı. Kızlar ondan, daha güzel olması dışında başka bir sebep olmadığı hâlde nefret etmişti. Ama her zaman sahip olamayacaklarını isteyen insanlar olacaktı, öyle değil mi? Eğer insanlar ondan hoşlanmıyorsa bu, ondan çok o insanlarla ilgiliydi ya da annesi böyle iddia ediyordu.

Hayat böyleydi ve Miranda kıskanç fısıltıları umursamamayı hızla öğrenmişti. O, tüm Teksas'ın gözleri üzerinizde olduğunda gereken en önemli şeyle kutsanmıştı: Işıldayan muhteşem bedeni.

Ve o bunu asla ama asla hafife almamıştı.

Eğer bir buldog kadar çirkin olsaydı, Teksas Üniversitesi-Austin'deki Pi Phi kızlar birliğinde ve kesinlikle Senfoni Sosyetiği olamazdı (Tamam, belki olabilirdi çünkü babacığı yaptığı yıllık bağışla, pratikte tüm yaylı çalgılar bölümünün parasını ödemişti.).

Şüphesiz, Dallas güzellik kraliçeliğini kazanamaz ya da ulusal güzellik yarışmasında ikinci olamazdı.

Ev kızları göğsüne kuşak takmaz ve Oriental Trading'den[1] satın almadıkları sürece, kesinlikle taç giyemezlerdi.

Teksas Üniversitesi'nden mezun olur olmaz, Dallas'ta KXAS-Channel 5 televizyonunda, canlı yayında tüketici raporları sunduğu bir işe başlamıştı, sonra haber müdürü kendisinden gereğinden az yararlanıldığını iddia etmiş ve onu haber spikeri yapmıştı. Ve gerçekten de bu, kızın Güneyli çekiciliği, teleprompter okuyuşundaki

1 Parti malzemeleri, özel kostümler ve oyuncak gibi çok çeşitli bir ürünleri olan çevrimiçi alışveriş sitesi.

cıvıl cıvıl havası ve film yıldızı görüntüsüyle ilgili gelen tüm o izleyici e-postalarıyla alakalıydı, evli patronuyla yatıyor olmasının bununla zerre kadar ilgisi yoktu. Kız için saf diyebilirsiniz ama adam kendisine âşık olduğunu ve onun uğruna sıkıcı karısını terk edeceğini söylediğinde ona inanmıştı.

Tanrım, güzelken her şey ne kadar kolay olmuştu, tek yapması gerekenin gülümsemek olduğu zamanlarda, bütün dünya onu memnun etmek için dizlerinin üzerine çökerdi.

Her gece Tanrı'ya dua ederdi. O'na kendisine bu güzelliği bahşettiği için bol bol teşekkür ederdi. Annesi onu başkalarını da düşünecek şekilde yetiştirmişti; bu yüzden güzellikten nasibini almamışlar, hantal tipler, diş teli takanlar ve sivilceli suratlılar için de dua ederdi, çünkü onların her türlü desteğe ihtiyaçları vardı.

Şimdi duaları değişmişti.

Daha çok imdat çağrısına dönüşmüşlerdi.

Otuz bir yaşında ve ömür boyu mahvolmuştu.

Bir ucubeydi, bir zavallı ve koca şişko (tamam, sıska) bir hiçti.

Nemli gözlerle Havyar Kulübü'nden gelen mektubu, buruşturarak yamuk yumuk bir top hâline getirip odanın karşı tarafına fırlatmadan önce son bir kez okudu. Kâğıt top, dizüstü bilgisayarının açık ekranına çarptı ve halının üzerine düştü.

Demek böyle sona ermişti?

Kişisel olmayan bir notla.

Ne kadar özel ve inanılmaz olduğunu söyleyerek onu kucakladıkları zaman gösterdikleri tüm o sahte bağlılıktan sonra?

Gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru kaydı ve onları kızgınlıkla sildi, aynı anda hem kızmış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Hepsinin canı cehenneme! diye düşündü.

Onun bile. Hayır, özellikle onun.

Dr. Sonja onu toplumdan dışlanmış birine dönüştürdüğünden

beri, görüştüğü adamdan tek söz işitmemişti. Sonra akşamüzeri daha erken bir saatte mesaj atmıştı, diyordu ki DÜŞÜNMEK İÇİN ZAMANA İHTİYACIM VAR, BİRAZ YALNIZ KALMAYA İHTİYACIM VAR, TAMAM?

Yalnız kalmaya?

Bu taa ortaokul çağlarına uzanan kötü şöhretli "Sadece arkadaş olamaz mıyız?" başından atma girizgâhının habercisi değil miydi?

Dr. Sonja onu bir hilkat garibesine çevirmeden önceki tüm o coşkulu mesajlara ne olmuştu? İlan ettiği aşkı bir yalan mıydı? Ve nasıl öğrenmişti? Adama kendi söylememişti, şahsen değil. Öyleyse nasıl öğrenmişti?

Miranda, şekil bozukluğunu sargılarla gizlemek için ne kadar çaba harcasa da dışarı çıkarken gözlükler ve eşarplar taksa da yalanlar söyleyip insanlardan uzak dursa da birisi bunu yaymıştı ve Miranda kimin sorumlu olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

Yakın bir zamanda nasıl kıyafet değiştirdiği ya da ne yalanlar uydurduğu pek fark etmeyecekti. Tüm dünya neye dönüştüğünü bilecekti: Notre Dame'ın Kamburu'nun Park Cities versiyonuna.

Sonsuza kadar Botoks Kurbanı Çirkin Hatun olarak tanınacaktı ya da şuna ne dersiniz, Mahallenizin Dost Canlısı Ucubesi?

Artık asla Dallas'ın "En Sevilen Ekran Şahsiyeti" olmayacaktı, bu kesindi.

Çünkü artık ekranda olmayacaktı; kimse onu istemezdi.

Haberleri birlikte sunduğu, yalaka Dick Uttley'in 101 yaşında görünmesi önemli değildi. Elli yıllık nikotin alışkanlığından kaynaklanan milyonlarca ince kırışıklığa ve hayat boyu içki içen birinin çatlamış kılcal damarlarına sahipti. Ama hiç saç şekli ya da ruj rengiyle ilgili e-posta almış mıydı? Hiç kimse, kanaldaki her bir stajyerle karısını yüzlerce kez aldattığını umursuyor muydu?

Haaaaaayır.

Eğer kalıcı bir göz seyirmesi ve alaycı çarpık Elvis gülümsemesiyle yüzü lekelenen Dick olsaydı, izleyiciler büyük ihtimalle fark etmezlerdi bile.

Ama Miranda DuBois'nın mükemmel olmasını bekliyorlardı. Onun pedikürlü ayak tırnaklarından, parlak sarı saç diplerine kadar muhteşem görünmesini talep ediyorlardı.

Tek problem, bir daha asla mükemmel olamayacağıydı.

Nefes alış verişleri hızlandı, başı dönmeye başladı, aşırı oksijen alımından bayılmanın sınırındaydı.

Ah Tanrım, nefes alamıyordu!

Cin toniğinin sonunu büyük bir yudumda mideye indirdi, Barselona sandalyesinden yalnızca kendine bir tane daha -bu sefer toniksiz- dolduracak kadar bir süreliğine güçlükle kalktı.

"Yalnızca gözlerinin etrafına birazcık dene Randa ve göz kenarındaki kırışıklıkları düzeltelim. Sonrasında yirmi yaşında olduğun kadar mükemmel görüneceksin." Dr. Sonja onu tatlı sözlerle kandırmıştı ve kim bu adamı dinlemezdi ki? Sonja Madhavi, Dallas'taki bütün güzel insanların kozmetik dermatoloğuydu. Herkes ve onun soylu kankaları Dr. Sonja'yı kimyasal peeling partileri ve botoks cümbüşleri için çağırıyordu.

O da kuzu kuzu böyle yapmıştı.

Güzel genlerle doğmanın gerçekten de en kötü tarafı, ilk kırışıklığa bakıp geleceği görmekti.

Yaşlanan kadınların, tıpkı solup giden yaşlı askerler gibi TV haberlerinden yok olduklarını bildiği için yaşlanmaktan korkuyordu. Bu yüzden de ne fark eder diye karar vermişti. Yeterince arkadaşı iğnenin altına yatmıştı ve anlata anlata bitirememişlerdi. Hiç kimse Dr. Sonja'nın sinire isabet ettirmesi ya da kötü bir zehirlenme olma ihtimalinden bahsetmemişti.

Ne büyük aptallık etmişti!

Şimdi Dr. Sonja'nın inanılmaz şekilde hızla örtbas ettiği "yan etkilerin" yürüyen örneği hâline gelmişti. Kim çok geç olana dek uyarı işaretlerine dikkat etmişti ki? Hangi kadın, bir ürün eğer Vogue dergisinde yayımlanmış ve hakkında Fransa ve İtalya'da doktorlar tarafından övgüler düzülmüşse, FDA'nın üzerine onay damgasını vurmamış olmasını gerçekten umursardı?

Şu Fransızlar güzellik konusunda herkesten ileriydiler. Risk almaya ve tedbiri elden bırakmaya hevesliydiler. Bu haksızlıktı. Neden her şey üzerinde hak sahibi olurlardı ki?

Ama satır aralarını iyi okuması gerekiyordu. Dr. Sonja'nın botok dâhisi olduğuna inanıp hemen atlamak yerine tedbiri elden bırakmamalıydı. Dr. Sonja'nın ondan hoşlanmadığını bilmeliydi.

Eğer bilseydi, her şey farklı olurdu.

Bu durumda, bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Enjeksiyonlarının üzerinden üç hafta geçmişti, hasta olduğunu belirterek işten izin almış ve "kadınsal sorunlar" olduğunu öne sürmüştü, bu da yapımcılardan herhangi birinin daha derinlemesine sorular sormasını engellemişti. Yalnızca hafta sonları ana haberleri sunan kadın, "Miranda DuBois çok ihtiyacı olan tatilini kullanırken" geçici olarak yerini almıştı, izleyicilere öyle söylemişlerdi.

Ama aslında başına gelen, berbat edilmiş bir kırışık dolgusuydu; sol gözünde ciddi bir tik ve ağzının bir köşesinde sarkma kalmıştı, bu da onu salyaları akan bir aptal gibi gösteriyordu. Kontrol için Dr. Sonja'ya gitmiş, bunları düzeltmesi için yalvarmıştı ama Dr. Sonja onu suçlamıştı, muhtemelen bünyesinin fazlasıyla hassas olduğunu ve etkisinin geçmesini beklemesini söylemişti.

Çirkinliğin geçmesini?

Aman Tanrım!

Ya eğer bu sonsuza kadar sürerse ne olacak?

Sunması gereken canlı yayın haberleri, başkanlığını yapacağı

ünlülerin katıldığı hayır etkinlikleri, televizyon reklamları ve çekimini yapacağı kamu hizmeti duyuruları vardı, kanal için yapacağı sayısız tanıtım için sahneye çıkma işlerinden bahsetmiyoruz bile.

Ama Dr. Sonja'nın umurunda değildi. Miranda eğer bir şekilde hızlı biçimde düzeltmezse onu Better Business Bureau[2] ve American Medical Assoication'a[3] şikâyet etmekle tehdit etmesine rağmen, telefonlarına cevap vermekten vazgeçmişti ve kasıtlı olarak ondan uzak duruyordu. Ve Miranda bu tehdidini gerçekleştirirdi de.

Kendini hiç bu kadar terk edilmiş hissetmemişti.

Oh Tanrım, yalnız ölecekti, değil mi?

Taçları ve kuşakları unut! Eğer bundan sonra herhangi bir bekâr, çekici, heteroseksüel erkek ona ilgi gösterirse şanslı sayılırdı.

Kendini sevdiğine inandığı tek adam —edepsiz, küçük, baştan çıkarıcı laflar fısıldamak için olur olmaz cep telefonunu çaldıran, sabahları ya da geceleri, onun evinde geçirilecek bir yarım saat sıkıştırabilmek için iş yerinde ve evde milyonlarca bahaneler uyduran adam— yüzü mahvolduktan sonra radardan çıkmıştı.

Eğer istese adamın hayatını cehenneme çevirebileceğini biliyordu; adam nasıl onun canını yaktıysa onun da adamın canını yakabileceğini. Ve bu olabilirdi —yapabilirdi— ama adam buna değer miydi ondan emin değildi. Adam asla ona ait olmamıştı.

Bu ileride olacakların işaretiydi, değil mi?

Geleceği görebiliyordu ve gelecek kendisi kadar çirkindi: Preston'da, kır kulübü yakınındaki güzel dubleksinden çıkmaya ve annesinin Highland Park malikânesinin misafir evinde yaşamaya zorlanıyordu, işten atılınca erkeklerin çıkmak istemeyeceği ve kirasını öde yemeyecek durumda olacaktı, çünkü aklı başında hangi televizyon

2 Daha İyi İşletmeler Bürosu. Kâr amacı gütmeyen bir organizasyon.

3 Amerikan Tıp Derneği.

kanalı, yüzü küçük çocukları korkutan bir ana haber spikerini isterdi?

Çifte lanetten bahsedersek.

Çirkin ve zavallıydı.

Belki de ecza dolabındaki bir şişe Xanax'ı yutmalıydı, ardından cin yuvarlayıp işi bitirmeliydi, böylece kendi yamuk yumuk görüntüsüyle yaşamak zorunda kalmazdı.

Ancak, Miranda DuBois hayatı boyunca asla korkaklık etmemişti. Bedeli ne olursa olsun, her zaman üste çıkacak bir yol bulmuştu. İstediği, Sparkman Hillcrest Memorial Park mezarlığı'nda, kendi isminin mermer bir mezar taşında yazılı olması değildi.

Neden bütün bunlara son vermesi gereken o olmalıydı?

Bu her şeyi düzeltir miydi?

Miranda içkisini bitirdi ve boş bardağı yanındaki masaya tak diye koydu, ağzını ipek bluzunun koluyla sildi.

İstediği intikamdı.

Eğer intikam nedir bilen biri varsa, o da bir güzellik yarışmasına katılmış bir kızdır. Onca yıldır popo bantlarına ve payetlere boş yere katlanmamıştı.

O şarlatana acı çektirecekti, tıpkı kendisinin çektiği gibi.

Lanet olsun, ona sırtını dönen tüm duyarsız pisliklerden öcünü alacaktı. Ve bunu yapmak için fazlasıyla cephanesi vardı.

Avlanmaya bu gece iyi doktorla başlayacaktı.

Sonja Madhavi kendine neyin çarptığını bile anlayamayacaktı.

Bölüm 1

"Oh, hadi ama Andy. Korkaklığı bırak. Herkes yaptırıyor. Niye büyütüyorsun?"

Janet'ın beni işkence etmek dışında neden Delaney Armstrong'un devasa Bordeux Avenue malikânesinin lüks banyosuna kadar takip ettiğinden tam olarak emin değilim. Hâlbuki onun oturma odasında aylaklık eden kadınlarla kaynaşıyor olması gerekiyordu: Chablis beyaz şaraplarını yudumlayan, süper dermatolog Dr. Sonja Mahavi'nin en yeni yaşlanma karşıtı kokteyllerini enjekte etmesi için sıralarını bekleyen, yirmilerinde ve otuzlarında üst tabakadan kadınlar. Tek tesellim Dr. Sonja'nın göbek ve kalçadan yağ alma işlemi yapmak için yağ emme vakumunu getirmemiş olmasıydı. Bu benim doğruca kapıdan dışarı fırlamama neden olabilirdi ve yalnızca çöp kutusuna gitmek için de değil.

Eğer kulaklarımı zorlarsam, durmaksızın bağıran kişilerin seslerinin uğultusunun yanı sıra Donna Summers'ın "Hot Stuff" şarkısının bas sesini ayırt edebiliyordum, gecenin fon müziği diskoydu. Kimse bana sormadı ama eğer sorsalardı, disko müziğin tarihe

gömüldüğünü söylerdim.

Ben *Cumartesi Gecesi Ateşi* divalarından değildim, sapına kadar rockçı bir hatundum.

Şu anda burası dışında herhangi bir yerde olma arzum için bir sebep daha buldum ve tuvaletteki geçici sığınmam için ekstradan minnettarlık duydum.

Bir yıllık kotamı dolduracak kadar Abba dinlemeye katlanmış; Gucci, Fendi ve Pradalar içinde yeteri kadar yüzeysel kadın süzmüştüm ve de kesinlikle Dr. Sonja'nın parti hediyelerinden denemeye niyetim yoktu; çünkü bu, kendimi içi Tanrı bilir neyle dolu bir şırıngaya maruz bırakmak anlamına geliyordu. Söylentiye göre, kendi "güzellik reçeteleri"nin bir kısmını mutfağındaki ocağında hazırlıyordu. Hatunlar için bir tür lüks meth laboratuvarı gibi.

Bu fikir tüylerimi diken diken etti, ancak bu Dr. Sonja'nın uzun müşteri listesini korkutma anlamında belli ki hiç etki etmemişti. *Morning News* gazetesi bile mini etek ve platform ayakkabılar giyen, egzotik görünüşlü doktora "Dallas'ın Bağrından Çıkan Öz Gençlik Pınarı" unvanı vermişti.

Dr. Sonja'nın "Güzellik Partileri" kötü bir grip salgını gibi, tüm şehirde boydan boya yayılmıştı. Dallas'ın gözde sosyete güruhundaki 15 yaşından 115'ine kadar, kırışıklık korkusu olan, özel tasarım giyen her kadına bulaşmıştı.

1980'lerin Tupperware plastik kap kacak salgınından daha beterdi.

Plastikle hiç aram yoktur, ne artan yemekleri sakladığınız türüyle ne de vücudun çeşitli bölümlerini bıçaklar ve şırıngalar yardımıyla yeniden yapılandırmak anlamına gelen hâliyle.

Dallas'taki pek çok insanın da yaptığı gibi bana deli diyebilirsiniz ama fanatik yüzeysellik tüylerimi diken diken ediyordu. Bu da pek şaşırtıcı değil çünkü ben, Andrea Blevins Kendricks, kendi

sosyeteye tanıtım partimden kaçarak sonsuza kadar "sosyete terk" olarak tanınacağım ve şehrin soyluları tarafından ölümcül düzeyde görgü hasarlı varsayılacağım. Hem de Yüksek Sosyetenin Yüksek Rahibesi ve Görgülü Davranışın Anası, Chanel giyen annem Cissy Blevins Kendricks tarafından yetiştirilmiş olmama rağmen.

Öyleyse, sırf şehirdeki dış görünüş takıntılı bütün dişiler yaptırıyor diye, neden ben de kendime abuk sabuk bir maddeyi enjekte ettirmek isteyeyim? Eğer yaşıtlarımın baskısı ve Cissy'nin korkunç tehditleri bana 18'imde beyazlar giydirip sosyetenin önüne çıkaramadıysa, şimdi katiyen şansı yoktu.

"Gıtgıt gıdak, gıtgıt gıdak," sözde dostum, bu çok özel güzellik partisindeki mevcudiyetimden sorumlu zanlı Janet Graham, yapabildiği en iyi tavuk taklidiyle ciyaklıyor ve mesajını tam olarak iletebilmek için dirseklerini kırmış, kollarını yukarı aşağı oynatıyordu.

Sözlü sapanımı doldurup çekmeye hazırlandım.

"Eğer herkes kıçına buzdolabı bağlı hâlde Reunion Köprüsü'nden atlasa sen de yapar mısın?"

Lafımı söyleyip gözlerinin içine bakarak cevabını bekliyorum. Oh, kesin bir cevabı olacak. Neredeyse hiç dokunulmamış yatırım portföyüm üzerine bahse girerim.

Janet, asla kelime eksikliği çekmemiştir. *Park Cities Press* gazetesinin, içinde büyüdüğüm Dallas'ın lüks semtini konu eden paçavranın, sosyete sayfalarının editörlüğünü yapıyordu ve içeriğin çoğunu kendisi yazıyordu. Janet, şehirdeki bilinen herkesi tanırdı ve her biri hakkında da her zaman söyleyecek bir şeyleri olurdu (En seçkin olanları özel, alaycı yorum seanslarına saklardı).

İlk söylediği yalnızca "Anlıyorum," oldu ve başını arkaya attı, parlak kızıl bukleleri şelale gibi omzuna döküldü. Onun için yeni ve çok feminen bir görüntüydü çünkü normalde net, temiz kesimleri tercih ederdi. Siyah çerçeveli "zeki kız" gözlükleri sayesinde daha

da büyük görünen gözleriyle beni inceledi. "Şimdi benim özgüvenli yoldaşım, Dr. Sonja'nın yeni kırışık silicisinden azıcık bile deneme-yecek misin? Kaşlarının arasındaki çizgileri yok etmek için bile mi?"

Çizgiler?

"Ne çizgileri?" İçgüdüsel olarak parmaklarım burun kavisimin üzerini dürtmek için yukarı gitti.

"Liseden beri sahip oldukların Andy," diye içini çekti ve bir Boeing 747 uçağının kanat açıklığına sahip vatkaları olan, 1940'lar tarzı ceketinin yakalarını düzeltti. "Ne zaman bir düşünceye dalsan hep kaşlarını çatarsın, bu da sana vaktinden önce kırışıklıklar verdi," Yeniden içini çekti. "Şu anda yapıyorsun."

Delaney Armstrong'un devasa alt kat salon banyosunun kır-mızı kadife kaplı duvarlarında asılı birkaç tane altın varaklı büyük boy ayna olduğundan, yavaş yavaş birine doğru ilerledim. Tüm malikâne tıka basa eşya doluydu ve eski tarz bir geneleve benze-yecek kadar gösterişliydi (Eski tarz bir genelev gördüğümden değil ama bir keresinde, kırmızı kadife kaplı tavanları ve büyük avizeleri olan bir striptiz kulübüne gitmişliğim vardı).

Delaney'nin, Dr. Sonja'nın mucize tedavisinin bu akşamki tanıtım resepsiyonunun ev sahibi olduğundan bahsetmiş miydim? Ve buraya, beni dostça bir "arayı kapatalım" akşam yemeğine davet edip her zamanki "Tüh, neredeyse unutuyordum, bu küçük olayı gazete için yazmam gerek. Yalnızca bir saniye sürecek. Benimle gel-mek ister misin?" numaralarından birini çeken fettan Janet tarafın-dan kandırılarak getirildiğimi.

Hırrrr.

O da neredeyse benim huzur bozucu canım anneciğim kadar kötüydü ve ben de aşırı derecede saftım. Asla ders almayacaktım, değil mi?

Gözlerimi kısarak aynadaki görüntüme baktım, öylesine derin

düşüncelere dalmıştım ki kaşlarım akordiyon gibi büzülmüştü. Yüzüme boş bir ifade yerleştirmeye zorladığımda bile kırışıklıklar silinmedi, tamamen silinmedi.

Vay canına, lanet olsun.

Janet haklıydı.

Kaşlarımın arasında kalıcı bir kırışıklık vardı.

Neden daha önce fark etmemiştim?

Kızıl saçlı arkadaşımın arkası sırlı aynadan, şanslı çocukluğunu yalanlayan inci beyazı dişleriyle gösteriş yaparken gülümsediğini gördüm: Her ikimiz de Hockaday Kız Lisesi'ne gitmiştik, gerçi Janet benden birkaç yıl büyüktü. Yine de kendi çapında asi sayılırdı ve onu bu yüzden takdir ediyordum, hele de kendi çirkin başkaldırı eylemimden sonra daha da fazla (Yani kendi sosyeteye takdim balomdan kaçmak).

"Belki çizgilerimi seviyorumdur," diye homurdandım ve bu duyguyu tüm kalbimle hissetmesem de içten söylemek istedim. Surat asmak kırışıklıkları daha da kötüleştirir miydi? Merak ettim ve aynaya sırtımı döndüm.

"Çizgilerini seviyorsun?" Janet bir kahkaha attı. "Hadi ama tatlım, bana yalan söyleme. Hiçbir kadın, akıl sağlığı yerindeyken, Shar Pei köpeği gibi görünmek istemez."

Ya diğerleri, diye sormak istedim ama bunun yerine "Doğal biçimde yaşlanmanın yanlış bir tarafı yok," dedim.

Kırışıklıklarım erkek arkadaşım Brian Malone'u rahatsız etmediği sürece. En azından, kırışıksız olmamamı sorun etmediğini varsayıyordum. Ama eğer ediyorsa —eğer bu kadar yüzeyselse ki değildi— buna değmezdi, değil mi?

"Zaten önemli değil. Kırışıklıklarıma asla koyun kakası enjekte ettirmezdim," dedim ve Janet kollarını pirinç düğmeli göğsünde kavuşturdu, yüzünde şüpheci bir bakış vardı.

"Kırkına yaklaşmak seni ürkütmüyor mu, Andy?"

Kırk?

Hey, bu konuda endişe etmek için daha dokuz yılım vardı. Gerçi Janet buna daha yakındı. Dr. Sonja'nın kırışıklıkların kökünü kurutan iksirlerine olan ani ilgisinin altında yatan sebep muhtemelen buydu.

"O deyiş nasıldı? Yaşlanmak, diğer seçenekten daha iyidir," dedim karşılık olarak.

Janet, biçimli kaşları yay gibi kalkarak "Bunu henüz var olamayan kırışıklıklarını durdurmak için çoktan cilt soydurmaya ve botoksa başlamış ergenlik çağındaki kızlara anlat," dedi ve ben, bu saçmalığının karşısında kafamı salladım.

Ergenlik çağındaki kızlar için "önleyici" tedbir olarak suratlarına kırışık karşıtı maddeler enjekte ettirmek modaydı. Tanrı korusun otuz yaşlarına geldiklerinde göz kenarlarında kazayağı olursa ne yaparlardı! Bu yüzden annemin güruhundan, sosyetenin önde gelen pek çok nezih kadını, Dr. Sonja'nın şırıngalarla donanıp geldiği ve yüzlerine insan plasentası ile inek yağından hazırlanmış karışımlar enjekte ettiği, güzellik partileri veriyorlardı. Ben orta yaşlı eşlerin, yeni modelleriyle değiştirildikleri bir dünyada yetiştirilmiştim, bu yüzden bu tarz bir korkunun zihinlere yerleşmesini anlayabiliyordum.

Ama ben ne içine kapanık bir ergendim ne de gençlik takıntılı sosyetik evli bir kadındım. Otuz birime yeni basmıştım ve bunu gösteren kırışıklıklarım olmasına rağmen, iddia edildiği gibi görüntümden birkaç yıl atabilmek için derimin altına yabancı maddeler enjekte edilmesi noktasında değildim.

Bu yapışkan bulamacın zaman içinde ne yapacağını gerçekten bilen biri var mıydı? Belki de çimento gibi katılaşıp bir zamanlar insan olan yüzleri heykellere dönüştürecekti.

Ayrıca, ben bir duygumu ifade ettiğimde, yüz kaslarımın da

aynı telden çalmasını isterim. Gülümseyen ama filmlerde gördüğümüz zombiler kadar ifadesiz görünen pek çok kadın tanıyordum.

Duyamadım? "Cher" diyebilir miyiz?

Ya da bu gecenin ev sahibesi Delaney Armstrong, Hockaday Kız Lisesi hazırlık sınıfından arkadaşım. Hiçbir zaman klasik anlamda güzel olmamıştı ama parlak gözlü ve enerjikti: Hazırlık yarışmaları, danslar ya da kulüp toplantıları gibi şeylerin yönetimini ele alan tipte bir kızdı. Delaney'nin kare çeneli yüz hatları, muhtemelen son derece çekici biçimde yaşlanacaktı. Ancak Delaney doğal biçimde yaşlanmaya izin vermemişti. O kadar çok cilt katmanlarını aşındırma, peeling ve botoks yaptırmıştı ki tüm yüzü donuk ve hafiften şişmiş görünüyordu. Bir zamanlar fındık kahvesi olan saçları açık sarıya boyanmış ve diplerine bir santim kalana kadar gölge atılmıştı. Dudakları sanki biri bisiklet pompasıyla şişirmiş gibi duruyordu.

Bunun kimin güzellik anlayışı olduğundan pek emin değildim.

Belki de Delaney'nin kocacığı, Madame Tussauds'daki bir mumyanın dublörü olabilecek bir eşe sahip olmaktan hoşlanıyordu. Eğer olur da adamla karşılaşırsam, bunu sormaya yeltenebilirdim.

Israrcı dostum yeniden "Dr. Sonja herkese beleşe yapıyor," dedi, sanki bu beni baştan çıkarırmış gibi. "Herkesin kendini iyi hissedip bağlanmasını istiyor, böylece daha fazlası için onun ofisine koşup duracaklar."

"Beni sayma," dedim.

Dr. Sonja'nın çatlaklarımı mürekkep balığı bağırsaklarından yapılmış alçı karışımıyla doldurmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu, o ısmarlıyor olsa bile.

Bu yaşlanmayı engelleme işinin fast food mentalitesi beni son derece ürkütüyordu.

Bu son moda kozmetik dermatolog, şehrin dört bir yanındaki

çeşitli lüks alışveriş merkezlerinde Güzellik Mekânı adında klinikler açmıştı. Böylece Gap mağazasından otuz iki beden düşük bel ve bol paça blucininizi ve La Madeleine'den paket salatanızı aldıktan sonra, kırışık enjeksiyonu ve ağdayla kaş aldırmak için Güzellik Mekânı'na uğrayabilirdiniz.

Ne kadar da uygundu.

Janet "Gerçekten de azıcık deneyecek kadar merak etmiyor musun?" diyerek beni sinir etti, ben tamamıyla kendimden emin biçimde "Hayır," deyince omuzlarını silkti.

"Pekâlâ, dudaklarımı yaptırmayı düşünüyorum," dedi, en yakındaki aynaya doğru salınarak yürüdü ve devamında aynadaki yansımasına dudaklarını büzdü. Angelina Jolie'den ziyade deli bir balığa benziyordu. "Ne dersin, Andy? Biraz şişirtmek yakışır mı?"

"Yastıklar şişirilmeli, dudaklar değil," diye söylendim. Janet bana gayet iyi görünüyordu. Her zaman kendine ait bir tarzı olmuştu, asla trend ve popüler olana göre oynamamıştı. Öyleyse ona ne olmuştu? Neden aniden, hakkında yazılar yazdığı Park Cities sosyetikleri gibi yapay görünmek istiyordu?

"Elbette böyle dersin Andy, çünkü senin güzel dudakların var. Benimkiler bir kuşunki kadar ince."

"Kuşların dudakları olduğunu bilmiyordum."

Janet beni dirseğiyle dürttü. "Kes şunu, Andy. Ciddiyim."

"Olamazsın," dedim, çünkü... Yani olamazdı. Dolgun görünmeyen dudaklar için endişe etmek, asla Janet Graham'e göre bir şey değildi. Onun doğasında daha çok ırkçılık ya da Central Express Yolu'nda cep telefonlarıyla konuşan ve kirpiklerine maskara sürerken bir şeritten öbürüne zikzak çizen sürücülere karşı öfkelenme eğilimi vardı. Öyleyse, neden aniden dış görünüşüne bu kadar takmıştı?

"Acayip ciddiyim," diye ısrar etti, hiç huyu olmadığı şekilde kıvranarak. "Seksi bir ağıza sahip olmak istemenin nesi bu kadar yanlış?"

Ona inanmamış olmayı dilerdim ama inandım.

Yüzünde inanılmaz ciddi bir ifade vardı, belki birazcık da hüzünlü, tıpkı kendi değerini sorgulayan ve eksik hisseden bir kadınınki gibi; gerçi Janet Graham kadar bağımsız ve sert birinin, herhangi bir şekilde kendine güven eksikliği duyacağına inanmak benim için son derece zordu. Onun Hockaday'de, her daim değişen saç rengi ve beyaz bluz ile ekose etekten oluşan üniformalarımıza yaptığı sanatsal eklemelerle ışıl ışıl parladığını görmüştüm. Bunu kuralları asla başı derde girecek kadar zorlamayarak ama diğer herkes gibi olmadığını da açıkça ortaya koyarak yapardı.

O yalnızca bir nefes taze meltem değildi, yoluna çıkan her şeyi deviren, kimsenin kendine "bu yapılamaz" demesine asla izin vermeyen ve peşinde bir sürü afallamış bakış bırakan tam bir kasırgaydı.

Ondan iki sınıf küçüktüm ama Janet'ın gurur duyduğu belli olan aykırı tip olma hâlinin her bir zerresini hissetmiştim, bu yüzden ona hayranlık duymaktan kendimi alıkoyamamıştım. Tiyatroda kariyer yapmak için Dallas'tan ayrılırken pembe dizilerde yalnızca küçük rollerden ve Broadway'den çok uzaktaki, açılıştan sonra saatler içinde kapanan oyunlardan sonra, pek de zafer kazanmış sayılmayacak biçimde geri döndüğünde ve bir şaka olarak başlayan, ancak bu konuda inanılmaz başarılı olduğunu fark ettiği Park Cities Press'in sosyete muhabirliği görevini üstlendiğinde, hep bir kenardan ona tezahürat yapmıştım.

Janet ikinci el kıyafetler giyer, saçlarını itfaiye arabası kırmızısına boyardı ve de tüm Dallas sosyetesi parmak uçlarındaydı. Kelimenin gerçek anlamıyla. Eğer ruh hâli öyle buyurursa cep telefonunda hızlı arama tuşunda kayıtlı Bayan Ross Perot ya da Bayan Jerry Jones'u arayabilirdi.

Bu yüzden ne halt etmeye aniden ince dudaklardan endişelenmeye başlamıştı?

Janet asla dış görünüşüne çok değer vermemişti, şey gibi görünmenin, yani kendisi gibi görünmenin ötesinde. O, Delaney Armstrong'un salonundaki, ne ekersen onu biçersin anlamındaki İncil söyleminde olduğu gibi, gerçekten de "kılıçla yaşayıp ölen" (ya da daha ziyade neşterle) başarı kazanmanın en minik buruna, en yuvarlak göğüslere, en dolgun dudaklara ve en dar kalçalara sahip olmak olduğunu düşünen bir düzine sosyetik züppeye benzemezdi.

Eğer Janet, ebedî "içlerinde en güzeli kim" çekişmesinde diğer kadınların bir adım önüne geçme peşinde değilse o zaman sebebi... Ah, Tanrım.

"Hayatında bir erkek var," diye yumurtladım, çünkü mantıklı gelen tek şey buydu. Yoksa normalde aklı başında ve rasyonel bir kadın, başka hangi sebepten dolayı aniden saçma sapan birine dönüşürdü?

Gözleri büyüdü ve tamamen normal ölçülerde dudakları olan ağzı bir anda beş karış açıldı ve bu onu tam on ikiden vurduğumu anlayacak kadar uzun süre öyle kaldı.

"Angelina Jolie'nin ideal kadın sembolü olduğunu düşünen bir adamla tanıştın," diye devam ettim, olayı çözdüğümden emindim, hani çok parlak bir dedektiftim ya (Yani yeni yetişirken Dedektiflik dersinden lise diploması için yeterlilik kazanmaya çalışırken, yeterince Nancy Drew ve Sherlock Holmes okumuştum en azından). "Bu yüzden onu memnun etmek için tombul dudaklar istiyorsun."

"Andy, beni bundan daha iyi tanırsın," diye belirtti çenesini kaldırarak ve ekledi, "Aslında belki de gazete için üzerinde çalıştığım bir şeye biraz fazla kaptırdım. Beni algı konusunda düşünmeye sevk etti."

"Algı?"

"Görüntü, mükemmellik, erkeklerin kadınlardan ne istediği, başkalarının bize nasıl baktığı, birini neyin çekici kıldığı. Bir sürü şey." Gözleri bir an için bulutlandı, sonra üstünden attı. "Bununla

ilgili henüz daha fazla şey anlatamam, Andy. Ama seni temin ederim, kendim hariç hiç kimse için vücudumun herhangi bir parçasını değiştirmeyeceğim."

Hı-hı.

Malone'a tutulmadan önce, ben de kendime aynı hikâyeyi anlatmıştım. Kalbin tamamıyla pelteye dönüşmeden önce, bütün o feminist konuşmaları yapmak kolaydı. Ted Turner'ın Jane Fonda'ya yaptıklarına bakın. O kadının artık hiçbir tarafı gerçek değildi. Ve her şeye rağmen, sevgili güvenilir Ted, yine de kadını daha genç bir manken için terk etti.

Öyleyse, Janet kendi Ted'ini mi bulmuştu? Bunca yıllık bekârlıktan sonra ve sonsuza kadar öyle kalacağını iddia ederken?

Mmm.

Ama onunla ne tartıştım ne de onu sorguya çektim. Bir haber varsa herkesten önce, yakında öğrenirdim zaten. Bu kaçınılmazdı. Janet dedikodu sütunu yazarıydı, Tanrı aşkına. Önünde sonunda, içindekileri dökmek zorunda kalacaktı.

"Öyleyse, benim yanımda Morgan Fairchild[4] gibi olmadan bu botoks cümbüşünden ayrılacağına söz ver, tamam mı?" dedim ve elimi omzuna koydum.

"Yüce Tanrım, kızım, seni peşime takılıp bu partiye gelmen için davet etme sebebim bu," diye espri yaptı. "Bana onlar gibi olmadığımı hatırlatman için. Ben yalnızca onlar hakkında yazı yazarım."

"Beni *davet ettiğini* mi söyledin?" diye papağan gibi tekrarladım. "Daha çok *kandırmak* olmayacak mıydı?"

"Anlambilim," Mücevher dolu parmaklarını oynattı. Janet kaliteli bijuteriye değer verirdi. "Sen bana güç veriyorsun arkadaşım, bu yüzden Dr. Sonja'nın beleş hediyelerini es geçeceğim ve bir karar ver-

4 Dallas doğumlu Amerikalı oyuncu. 66 yaşında olmasına rağmen çok genç görünmesiyle ünlüdür.

meden önce biraz daha araştırma yapacağım. Hemen şimdi, dudak dolgunlaştırma olayına balıklama atlamak zorunda değilim. Gerçekten ihtiyacım olan şey adam gibi bir biftek ve yanında biraz soğan halkası."

"Hah şöyle!" diye sırıttım.

Bir anlığına arkadaşımın beynini ele geçiren, Yapaylık Gezegeni'nden gelen uzaylılar, görünür kalıcı bir hasar bırakmadan onu serbest bırakmışlardı.

Çok şükür.

Aynaya kısa bir göz atma ve kıvırcık saçlarına çabucak bir çekidüzen verme sonrasında, Janet bana döndü ve "Hemen şimdi buradan çıkıp akşam yemeği yemeye ne dersin? Kapıda verilen hediyeleri almak için sonuna kadar kalmama gerek yok. Burada hikâyemi yazmaya yetecek kadar şey gördüm," dedi. "Ayrıca," —omuzlarını silkti— "Eğer daha fazla takılıp tuzu kuru kadınların meme operasyonları, yüz gerdirmeleri ve yağ aldırılmış kalçalarından şikâyet etmelerini dinlersem, sanırım kendimi en yakındaki Mercedes'in altına atmak zorunda kalacağım. Zengin ve plastiklerin egoistçe deliliğini kronolojik olarak kaydetmek zorunda olabilirim ama bu hastalığa yakalanmak istemiyorum."

Ah, işte benim asi yoldaşım. Bir anlık o *Nip/Tuck*[5] olayından sonra onu geri almak güzeldi.

Sırıttım. "İşte tanıdığım ve sevdiğim Janet Graham bu."

Kolumu dürttü ve o gözlerinin bildik parıltısı geri geldi. "Bob'un Biftek ve Pirzola Evi kulağa nasıl geliyor? Oranın bir yangın atlattığını asla anlayamazsın bile," diye ekledi, çünkü orada bir yıl kadar önce bir yangın çıkmıştı. Ama bu, fazla pişmiş bonfileden dolayı değildi.

Bu, Delaney'nin evinde enjeksiyon yaptırmak için kuyruğa gir-

---

5 İki plastik cerrahın hayatını anlatan Amerikan televizyon dizisi.

miş şarap yudumlayan kadın topluluğuyla birlikte olmaktan çok çok daha iyiydi.

Öğğ.

"Bana her gün bir küçük şişede sığır plasentası üzerinde ezilmiş patates ver," dedim ve lüks tuvaletin sessizliğinden dışarıya yöneldim, Village People grubunun "YMCA" şarkısının başlangıcını duydum ve oturma odasından, fark edilmeden sıvışmak için dua ettim.

Kapıya doğru ilerlerken kendimi dışarıdaki soğuk kasım havasına hazırlamak için ceketimin düğmelerini iliklerken ve Janet'in yavaşlamam konusundaki fısıltılarına aldırmadım.

Kaçmaya o kadar yakındık ki özgürlüğün kokusunu, Delaney Armstrong'un baskın parfüm kokusu kadar açık seçik hissedebiliyordum.

"Delaney'ye ayrıldığımızı bildirmem gerek sanırım," diye vızıldadı arkasına bakarak. "Hikâyemle ilgili araştırma yapabilmem için beni konuk listesine ekleyecek kadar nazikti."

"Karar ver," dedim ve Janet devam mı etsem yoksa geri dönüp Delaney'ye hoşça kal mı desem diye kafasında tartarken duraksadı.

Ayağımla yerde tempo tutarken gözlerimi fuayedeki süslü İtalyan konsolunun üzerinde asılı, Armstrong klanının evin arka tarafındaki İngiliz bahçelerinde poz verdikleri, Delaney'nin aile portrelerine diktim. Delaney öyle gergin gülümsemişti ki sanki canı yanıyor gibiydi. Yanında, gür kahverengi saçlarından, çenesindeki gamzeye kadar *GQ* dergisinin kapağından fırlamış gibi görünen kocası, Jonathan oturuyordu. Her iki yanlarında, bir örnek lavanta rengi elbiseleri içinde ikiz kızları ayakta duruyordu.

Bu kusursuz mükemmellik sergileyen tabloya bakmak dişlerimi ağrıttı.

"Pekâlâ," —Janet yeniden bana döndü— "Sen kazandın. Sabah Delaney'ye *mersi* demek için bir telefon edeceğim."

"Öyleyse eğlence başlasın, yavrum!" Janet'ı buradan çıkartma hevesiyle bileğinden yakaladım fakat kapı, tam da elimi uzattığımda birdenbire açılıp burnuma çarpmasa ve pembeler içinde bir kadın fırtına gibi içeri dalmasaydı, kesinlikle fark edilmeden dışarıya sıvışmış olacaktık.

Kadın körkütük sarhoştu, yüksek topukluların üzerinde yalpalayarak, öne doğru sendeleyerek, kocaman kabarık sarı saçları dalgalanarak, elinde koyu renkli bir clutch çanta sallıyordu ve ardında leş gibi cin kokusu bıraktı.

"Hooopp!" Janet'ın soluğu kesildi, ben aniden taş gibi durunca sırtıma çarptı.

Allah aşkına kim, hem Dr. Sonja'nın Güzellik Partisi'ne hem de *Park Cities Press*'in sosyete editörü tarafından haber yapılacak olanına, davetsiz gelecek kadar deli ya da daha doğrusu sarhoş olabilirdi, şaşırtıcı?

Davetsiz misafiri salona doğru hızla dalarken profilden gördüm ve aklıma tanıdık bir isim geldi. Yanıldığımdan emindim, ta ki "Seni şarlatan, sen yüzümü mahvettin!" diye uluduğunda kelimeleri yuvarlayan sesi duyana kadar.

Hayır. Yüzde yüz doğru tahmin etmiştim.

Miranda DuBois, hiç şüphem yoktu, Kanal 5'in akşam haberleri eş sunucusu, gamzeli gülüşü ve derin göğüs dekoltesiyle ünlü; ama bundan çok daha önceleri, Hockaday'den sınıf arkadaşım ve vebadan kaçar gibi kaçtığım güzellik yarışması kızlarından biri. Yeterince hoş bir insan olmadığından değil ama bana her zaman şekerden ziyade tatlandırıcı gibi gelmişti.

"Bana bak... Canavara döndüm! Hayatım mahvoldu!"

Gözü dönmüş deli saçmalarına bakılırsa saçlarının rengini açtırmanın uzun dönem etkisi, kendini kontrol etme mekanizmasına zarar vermiş diye tahmin ettim.

Kadın tamamen çıldırmış gibi davranıyordu.

"Oh oh! Ben işte *buna* hikâye derim," Janet, olan bitene haberci gözüyle bakmak için etrafımdan dolanıp öne doğru ilerlerken mırıldandı.

Janet'ın izini takip ettim. Miranda minik siyah çantasını odanın etrafındakilere doğru sallarken gerçeği ortaya dökeceği ve onlara -onlar her kimse- yaptıklarını ödeteceğiyle ilgili tükürükler saçarak konuşurken onu görmek için salonun eşiğine tam vaktinde vardım.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, aslında Miranda'nın havayı dürtüp durduğu şeyin clutch çanta olmadığını gördüm.

Olur da gözlerime güven olmasa bile, kulaklarım "Kızın silahı var!" deyip kesilen nefesleri duydu, ayık olmaktan çok uzak Miranda DuBois, önce Delaney'ye nişan aldı, sonra Dr. Sonja'yla birlikte gelen sarışın bıyıklı adama... Ve en sonunda minik tabancanın namlusunu doğruca Dr. Sonja'nın kalbine doğrulttu.

Kadın ciyak ciyak bağırmaya başladı, eşyaların sonbahar renklerindeki kaşmir ve yün bulanıklığı içinde saklanmak için yana kaçtı.

Janet, "Yere yat!" diye ciyakladı, salonda bir silah sesi duyulmadan hemen önce beni omuzlarımdan yakaladı, kendisiyle beraber yere çekti.

Bölüm 2

Eğer akıllı olsaydım, tabanca patlar patlamaz Delaney'nin evinden topuklardım. Kimse beni ayıplamazdı. Boş versene zaten Güzellik Partisi'nin yıldızı sayılamaycağımdan kimse gittiğimi bile fark etmezdi.

Ancak akıllıca olan şeyi yapmadım, her zaman yaptığım şeyi yaptım; yapmamam gerekirken ağzımı açtım, gövdeme yapışık bir şekilde tutmam gereken elimi kaldırdım ve Doğrucu Davut'u oynadım.

Oh.

Bu da sarhoş ve mutsuz Miranda DuBois'yı, Dr. Sonja'nın botoks partisindeki fiyasko sonrasında, arabayla iki katlı villasına götürmemi açıklıyor.

Kankam Janet Graham beni terk etti ve Bob'un Biftek ve Pirzola Evi'ndeki akşam yemeği planlarımızı da iptal etti. Bunun yerine bir taksi çağırarak *Park Cities Press* ofisine doğru hızla topukladı. Yazması gereken iştah açıcı bir hikâye vardı ve bunu yarınki baskıya yetiştirmeye kararlıydı. Eğer yarma kadar beklerse, haftada iki kez

yayımlanan derginin, bu haftaki ikinci sayısına girecekti, o da üç günden önce çıkmayacaktı ve o zamana kadar bu haber eskimiş olacaktı.

Janet eskimiş haberlerden nefret ederdi.

Böylece ben geride ve Miranda'yla kalakalmıştım.

Bana saf diyebilirsiniz ama olup bitenlere şahit olunca, aniden Hockaday'in en güzel mezununa karşı korumacı duygulara kapıldım. Hatta ona acıdım.

Garip, çünkü eskiden hazırlık okulundayken, o da şüphesiz bana acımıştı, çünkü ben hiç kimsenin "en güzel" ya da "en popüler" tanımı değildim. O hep altın kız olmuştu, tüm erkeklerin birlikte olmak ve tüm kadınların o olmak istediği türden bir kadın; ben ise sakar, utangaç ve daha çok yalnız kovboydum. Ben sanatçıydım, tırnaklarında yapışkan ve saçlarında boya olan.

Ben hâlâ sanatçıyım.

Ancak, artık Miranda DuBois'ya altın kız demeye bin şahit isterdi.

Kadın apaçık bir çöküşün tam ortasındaydı ve eğer düzgün nişan alsaydı, pekâlâ bir kadını öldürebilirdi. Araba kullanmasının da aynı şekilde düzensiz olacağını varsayarak eski Dallas Güzellik Kraliçesi'nin Jaguar'ını yoldan çıkarıp bir ağaca toslamasına göz yummak istemedim.

Bu yüzden tam evin önünde çalışır vaziyette bıraktığı arabasının kontağındaki anahtarları aldım ve Delaney Armstrong'a verdim, o da gri Jaguar'ı sabah biriyle Miranda'nın evine göndermeye söz verdi.

Kişisel olarak Miranda'nın havalı arabasına ne olduğu umurumda bile değildi. Beynim hâlâ eski sınıf arkadaşımın, tüm gece boyunca cep telefonlarıyla Miranda'nın mahvolmuş yüzünü ve berbat nişancılığını herkese yayacak olan bir düzine kadının önünde, sinir krizi geçiren görüntüsünü algılamaya çalışıyordu.

Miranda'nın, partideki misafirler arasında en azından birkaç tane kibirli arkadaşı olduğunu varsayıyordum ve bunlardan birinin öne çıkıp çökmüş güzellik kraliçesine yardım edeceğini umdum. Ama hiç kimse Miranda'ya yaslanacak bir omuz teklif etmediğinde, ben "Başıboşların Toplayıcısı" unvanımı pekiştirerek, aptalca onu dinlemeyi önerdim.

Yaralı bir yaratığa sırtımı dönemezdim, iki ayaklıların en aptalına bile.

Ayrıca, Miranda yardım olmadan neredeyse ayakta bile duramıyordu, araba kullanması imkânsızdı ve ruh hâli de onu bir taksinin arka koltuğuna tıkıp tek başına yollanamayacak kadar endişe vericiydi.

Onu kapısına kadar sağ salim götürdükten sonra annesini arayabilirim diye düşündüm. Ya da daha doğrusu, anneme aratırdım. Cissy, Deborah Santos'la uzun yıllar önce Hockaday'de eğitim aldıklarından beri yakın dostlardı. Debbie, *All My Children* televizyon dizisindeki Erica Kane'den daha çok kez evlenmişti ama her zaman tek kızının üzerine titremişti. Aslında ne zaman Cissy'yi kızdırsam, içini çeker ve bana "Neden birazcık Miranda DuBois gibi olamıyorsun? O kız annesine karşı saygılı." derdi.

Tek problem, sarı sayfalarda telefon numarası listelenmiş olmadığından ve zamanının çoğunu, kâh Riviera'daki villasında kâh Como Gölü'ndeki saray yavrusunda ya da Kosta Rika'daki sahil evinde gününü gün ederek geçirdiğinden, Miranda'nın annesiyle nasıl iletişim kuracağımı bilemiyordum.

Yine de eğer becerebilirsem ona ulaşmak istiyordum, çünkü Miranda'nın kendini gerçekten önemseyen birine ihtiyacı vardı. Ve de muhtemelen sabah ilk iş onu yeni bir Prozac reçetesi için terapistine götürecek birine... Miranda gibi birinin psikiyatristinin hızlı arama tuşunda kayıtlı olduğunu garanti ederim. Ego büyüdükçe ruh

zayıflar, öyle değil miydi?

Ve bu gece Miranda'nın ruhu bir Tiffany kristali gibi parçalanmıştı, milyonlarca ışıltılı parçaya ayrılmıştı.

Yüzüne gözüne bulaştırdığı Dr. Sonja'nın içine bir mermi gömme girişiminden ya da en azından bir mermiyle tehdit etmekten sonra tabancayı elinden bırakmış, gözyaşlarına boğulmuş ve Dr. Sonja'nın, onun hayatını ve kariyerini mahvettiğini hıçkırıklar içinde haykırmıştı.

Silah ateşlendikten sonra yerden kalktığımda, Miranda'nın Delaney'nin salonunun ortalık yerinde diz çökmüş, kafasını ellerinin arasına almış trajik hâli dışında pek bir şey görmedim; mobilyaların arkasına saklanmış bir düzine kadın onun etrafını çevrelemek için yerlerinden çıkıyor ve bu sırada da ciyaklayan kazlar gibi zırıldıyorlardı.

Delaney'nin o sırada şıringalarını, iksirlerini ve losyonlarını toplayan Dr. Sonja'dan defalarca özür dilediğini duydum ve kadın ortalık yatışmadan sıkı vücutlu yardımcısıyla ortadan kayboldu.

Konuklardan biri kargaşa sırasında silahı ortadan kaldırmış olmalıydı, çünkü kendime gelerek ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına gittiğimde, silah artık Miranda'nın yanında yerde değildi. Birinin onu emniyetli bir yere saklamak için aldığını düşündüm ki bu da hiç fena bir fikir değildi.

Bu, Miranda'nın yüzüne iyice bakabilmek için ilk fırsatımdı. Gözlerinin ve ağzının etrafında hâlâ hafif morluklar ve şişlik vardı ama en kötüsü bu değildi. Sol gözünde kronik bir tik vardı ve ağzı gözle görülür biçimde bir tarafa doğru aşağıya sarkmıştı.

İki haftadır yayma çıkmamasına şaşmamak gerek. Ana haber sunucusu bebeklerden mükemmel görünmeleri beklenir, erkek partnerleri kelleşmeye başlasa ve Avusturalya kıtası büyüklüğünde yaşlılık lekeleri olsa bile.

Miranda'ya tam olarak ne olmuştu? Merak ettim. Kötü yan etkiler kalıcı mıydı? Bir daha televizyona dönebilecek miydi?

Ve gerçekten suçlanması gereken Dr. Sonja mıydı?

Eğer öyleyse Miranda neden şahitler önünde düşük kalibreli bir silahla peşine düşmek yerine, yalnızca tazminat davası açmamıştı. Tanrı aşkına, insanlar aşırı sıcak kahve için bile tazminat davası açıyordu. İnsanların dış görünüşüyle Tanrı gibi oynayan bir dermatolog tarafından yüzünün mahvedilmesi beceriksizlik addedilemezdi.

Yine de büyük Teksas Eyaleti'nde yaşıyorduk ve iyi silahlanmış Teksaslılar, sağduyuları yerine tetik parmaklarıyla düşünürdü. Bu mantığı izleyerek kendisi için en değerli şeyini yani güzelliğini kaybeden bir güzellik kraliçesinin neden silaha sarılabileceğini anlayabilirdim. Bu, bir TV şovunda oynandığını gözümde canlandırabileceğim tarzda bir senaryoydu.

Tek problem, bu gerçek hayattı. Ya da Dallas'taki hayat tarzı göz önüne alındığında, gerçeğe olabilecek en yakın hâliydi.

Cipimin yan koltuğuna göz atarken "Zavallı Miranda," diye düşündüm, ilk beş dakika ağlayıp Dog Bite, Alaska dışında hiçbir yerde TV şovuna çıkamayacak kadar çirkin olduğu konusunda sızlanmasından sonra, yüksek sesle horlamasını duyduğum için müteşekkirdim.

Gerçekten öyle bir yer var mıydı?

Bir yanım ona iki tokat çakıp bütün uzuvlarını ve akli melekeleri (şey, o anda ona en çok yardımı olabilecek olan hariç, yani sağduyu) yerinde olduğu için şanslı olduğunu, göz tiki olan ve ağzı kaymış insanların gayet normal hayatlar yaşayabildiklerini anlatmak istemişti.

Gerçi boşuna nefes tüketmiş olacağımı biliyordum.

Şükürler olsun ki ne sızıp kaldıktan sonra çirkinleştirilmesine

zırlamasını dinlemek zorunda kaldım ne de boş konuşma girişimlerinde bulunmak zorunda kaldım. Demek istediğim, insan biraz önce birine ateş etmeyi denemiş bir kadınla ne konuşurdu? "Hey Miranda, dermatoloğunu kurşun yağmuruna tuttuğunda, tırnak cilan bozuldu mu?" gibi bir şey mi? Ya da şuna ne dersiniz? "Bir silahı ateşlerken eğer ayağında Jimmy Choo ayakkabılar varsa denge sağlamak daha mı zor?"

Kes şunu Andy, dedim kendi kendime.

Eminim, Miranda bu geceki hiçbir şeyi eğlenceli bulmuyordu.

Sarışın kafası geriye yaslanmış, ağzı ardına kadar açık, mutlu biçimde sızmış hâliyle neredeyse melek gibi görünüyordu.

Sabah olunca neler yaptığını hatırlayıp hatırlamayacağını merak ettim.

En azından cezaevinde uyanıyor olmayacaktı diye düşünceye daldım. Delaney Armstrong polis çağırmadığı için Miranda'nın şanslı olduğunu düşündüm, daha da büyük şans, Dr. Madhavi'nin Miranda'nın silahının hedefi olmasına rağmen suçlamada bulunmak istememiş olmasıydı. Tek gerçek zarar şöminenin üstünde duvarda asılı olan Picasso tablosunun çerçevesine ve de Miranda'nın itibarına verilmişti.

Janet Graham'a, Miranda'nın *Park Cities Press*'i her ne kadar karalasa da, Miranda'ya karşı nazik davranması için yalvarmama rağmen, arkadaşımın kafasının çoktan çalışmaya başlayıp iştah açıcı bir sütun yazıyor olduğundan ve kalın harflerle şunun gibi bir başlık attığından hiç şüphem yoktu: Güzellik Kraliçesi Güzellik Partisi'nde Picasso'ya Ateş Etti.

Partideki diğer konuklar heyecanlanmışlardı fakat endişeli görünmüyorlardı.

Eğer Teksas'ta değil de başka bir yerde olsaydık, ateşli bir silahın görüntüsü baygınlıklara ve kalp krizlerine neden olurdu. Gerçi

bahse girerim odadaki kadınların yarısının tabancası vardı ve nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Aslında, Delaney Armstrong'un eskiden babasıyla ava gittiğini ve genç kız sütyeni taktığı zamanlarda (on iki yaşında), bir geyiği vurduğunu kesin olarak biliyordum.

Bugünlerde Dallas hanımları arasında silah taşımak, kapatıcı kozmetik ürünü taşımak kadar yaygındı. "Onu yanına almadan evden çıkma", kredi kartı demek değildi. Hayır "tabancanı almadan" demekti bebeğim.

Gerçi, daha önce birine ateş edilen özel bir partide bulunduğumu sanmıyorum.

Ah bir dakika, dördüncü sınıfta, Dina Willner'ın doğum gününde biz kiralık midillilerin üzerinde daireler çizerek dolaşırken, erkek kardeşi ve arkadaşları Komando Ninja oynarken, çalıların arasından fırlayıp bize Japon Ninja yıldızları fırlatmışlardı. Bu olaydan en azından bir gözü morarmadan ayrılan tek kişi ben değildim.

Morarmış gözden bahsedince —mecazi anlamda— Miranda'yı nazikçe omuzlarından sarstım ve "Uyan geldik," dedim.

Homurdandı, sonra kedi gibi esnedi.

Miranda'nın evinin tam önüne park etmiştim. Işıkların yandığını ve garaj kapısının sonuna kadar açık olduğunu fark ettim. Merak ettim, acaba son sürat Delaney'nin evine gidip Jaguar'ını yarısı araba yolunda, yarısı çimlerin üzerinde park etmeden önce evinin kapısını kilitleyecek kadar aklı başında mıydı?

Miranda'yı cipin yolcu koltuğundan zorla indirip kapıya doğru manevra yaparken cevabımı yeterince çabuk aldım.

En fazla elli beş kiloluk bir kadının, her bir gramını destekleyip ileri doğru çekerken, bir tonluk tuğla taşıyormuş gibi gelmesi ne kadar tuhaf. Onu kaldırıma düşürmeden içeriye taşıyabileceğimden emin değildim ama bir şekilde başardım.

Bak şu işe, kapı kilitli değildi —Tanrı'ya şükür, çünkü Miran-

da'nın anahtarlarını Delaney'ye bırakmıştım— kapıyı itip sonuna kadar açtım ve Miranda'yı geçirdim. Yatak odalarının üst katta olduğunu tahmin ettim ama Miranda'yı merdivenlerden yukarı itmek ya da çekmek gibi bir arzum yoktu.

Bu yüzden onu pudra pembesi döşenmiş oturma odasına kadar ittim ve omurgasız bir denizanası gibi yığıldığı kanepeye pat diye bıraktım.

Pembe blazer ceketini çıkardım ve yastık koyarak sırtını dikleştirdim, onu biraz suyla iki aspirin içirene kadar uyanık kalmaya zorladım. Bu yöntemi üniversite yıllarımda akşamdan kalma olduğum zaman kullanırdım ama kesin başarı sağlayan bir tedavi olduğunu iddia edemem. Ayrıca kahve yapmayı bilmiyordum ve bu noktada Miranda için en iyi şeyin kafein olduğunu düşünmüyordum. Onun bu olayı uyuyarak atlatmasını istiyordum, bütün gece uyanık kalıp Park Cities'in en dedikoducu bir düzine kadınının önünde kendini kaybettiğiyle ilgili kendine eziyet etmesini değil.

Florence Nightingale rolümü bitirdiğimde Miranda, gözleri titreyerek bana baktı -şey, bir gözü o sinir tiki yapıyordu- sonra elimi yakaladı ve anlaşılması güç bir biçimde gevelemeye başladı.

"Eğer bunu yapmak isteseydim, yapabilirdim," diye itiraf etti kelimeleri ağzında geveleyerek ve ben de dinlemek için daha yakınına çömeldim. "Onu tam kalbinden vurabilirdim, tabii eğer bir kalbi olsaydı." Dudaklarını yalamak için ara verdi ve yeniden ağzının yamukluğunu fark ettim, sanki baş aşağı duran alaycı bir gülümseme gibiydi. "Ama onun içini kurşunla doldurmayacağım... Ne de diğerlerinin. Bunun bu şekilde sona ermesini istemiyorum." Kahkaha attı ama gözleri yaşlarla doldu. "O laf nasıldı, gerçeğin seni nasıl özgür bırakacağıyla ilgili bir şey? Eğer ben batarsam, onları da yanımda götüreceğim. O zaman her şey tamamen sona erecek, Andy. Ciddiyim, tamamen sona erecek. Göreceksin."

"Şşşş," dedim. "Uyumaya çalış, tamam? Sabahleyin kendini daha iyi hissedeceksin."

Tanrım, annem gibi konuştum.

Ama beni dinledi. Sendeleyerek kafasıyla onayladı ve gözlerini kapattı, yanağını kanepenin yastığına yapıştırdı.

En başarılı anne eylemimi gerçekleştirdim ve pofuduk bir örtüyü üzerine örttüm, bu işlem sırasında bilgisayarına çarptım, ekranın Miranda ve yüzü olmayan bir herifin, muhteşem bir kenetlenme anında, arkalarında güneş batıyor olduğu için karanlık silüetler olarak çıktıkları bir fotoğrafla aydınlanmasına sebep oldum.

Ama adam yarın onu hâlâ seviyor olacak mıydı? Bilgisayarı, ekranı karartan uyku moduna getirirken düşünceye daldım.

Etrafta dolaşıp ışıkları söndürdüm, böylece Miranda horlamasına kaldığı yerden devam edebilecekti. Bunu sabaha kadar uyuyarak atlatabilirse, herkes için en iyisi olacaktı.

Dalması için on beş saniye bekledikten sonra annemi aradım, kendim için olmasa bile, ondan bir şey istemekten nefret ediyordum. Bu, ona borçlanmam anlamına geliyordu. Ve Cissy Blevins Kendricks'e borçlanmak sözleşmeli köleliğe yakın bir şeydi. Diyetinin ödenmesini isterdi ve ben de kendimi, onların Noel pazarlarında, Junior League yardım kuruluşunun tezgâhının gerisinde yemek kitabı satarken bulurdum.

Yine.

Her şeye rağmen kabullendim ve cep telefonumun hızlı aramasında onun numarasına bastım.

Dört manasız uzun çalıştan sonra, nefes nefese cevap verdi.

"Evet evet, ne var?" diyerek tanıdık yayvan konuşmasıyla cevap verdi. Sesi aramamdan pek memnun olmamış gibi geliyordu.

Lanet olsun, cuma akşamıydı ve saat daha dokuzdu. Umarım onu uyandırmamışımdır. Hangi yetişkin hafta sonu akşam haber-

lerinden önce yatardı ki? Belki de kendini iyi hissetmiyordu diye karar düşündüm, gerçi geçen gece ben, Malone, annem ve eski vergi dairesi ajanı ve Deniz Kuvvetleri mensubu erkek arkadaşı Stephen ile yemeğe gittiğimizde gayet iyi görünüyordu.

"Anne? Sen iyi misin?"

Nefesini düzene sokması gerekiyor gibiydi, bana "Evet canım, ne demezsin, harikayım. Yalnızca, ah, oldukça zorlu bir şeyin tam ortasındayım."

"Stephen orada mı?" Tahmin yürüttüm.

"Neden? Evet burada," dedi ve hattın öbür ucunda inlemeye benzer bir ses duydum. "Bana bu küçük, ah, projede yardımcı oluyor aslında. Bir dakika bekle." Telefon takırdadı, sanki elinden düşürmüş gibiydi, sonra öğüt verdiğini duydum, "Ah hayır aşkım, çok sola gittin. Onu daha sağa doğru kaydır. Oh, evet, evet, mükemmel... Tam oraya. Şimdi onu dibine kadar çak."

Elimde olmadan ürkerek sindim. "Hımm, anne?" Denedim ama beni dinlemiyordu.

"Evet, evet, işte bu! Muhteşem!" diye cıvıldadı benim dışımda birine.

Orada lanet olası neler dönüyordu?

Aman Tanrım, benim süslü, Chanel giyen ve inci takan annem biraz önce seks mi yapmıştı?

"Vay be, şey, kesinlikle meşgul gibisin ve başına dert olmak istemem," diye geveledim, düşünmek istemediğim tatsız şeyleri silmek için gözlerimi sımsıkı yumdum. "Eğer başka biçimde meşgulsen, sonra geri arayabilirim..."

Çünkü bu tam olarak yapmak istediğim şeydi. Annemin lastikli nereye çeksen giden laflarından birini daha duyarsam, bir daha ne onun ne de Stephen'ın gözüne yüzüm kızarmadan bakabilirdim.

Sonunda yeniden bana dönerek "Ne?" diye sordu. "Oh hayır tat-

lım, neredeyse hallettik, gerçi hayal ettiğimden daha alengirli oldu." Ürktüm, daha fazlasını duymaktan korkuyordum ama Cissy devam etti. "Stephen, matkabının şarjı bittiği için delmeyi elle yapmak zorunda kaldı."

"Dur, lütfen dur," diye yalvardım, bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyordum, insanın aklına aniden boynunu büküp solan çiçekler ve Viagra gelmesine rağmen.

Pembe pofuduk bir koltuğa güm diye çöktüm, sanki mide ilacı denizinde boğuluyormuş gibi hissediyordum; gerçi allak bullak midemi yatıştırmak için muhtemelen biraz olsa işime yarayabilirdi. İlk önce botoks ağılında silahlı çatışmaya katlanmak zorunda kalmıştım ve sonra annemi Stephen'la birlikte *Cocoon* filminden bir seks sahnesini sansürsüz hâlde yeniden canlandırırken dinlemeye zorlanmıştım.

"Andrea, sesin bir tuhaf geliyor canım," —Cissy'nin sesi biraz daha her zamanki gibiydi— "Sana neler oluyor? İçki mi içtin?"

Keşke.

Boğazımı temizledim, kâbus görüntüyü kafamdan attım ve tiz bir sesle cırlamayı becerebildim, "Yalnızca senden bir iyilik isteyecektim. Şu anda Miranda DuBois'nın evindeyim ve kız Delaney Armstrong'un evinde Dr. Sonja'ya ateş ettikten sonra oldukça berbat durumda ama sen ve Stephen meşgulseniz..." —Hımm, bu nasıl söylenirdi— "Doktorculuk oynamakla ben başımın çaresine bakarım."

"Miranda DuBois'in evinde misin?" diye sordu, soluğunu tutarak. Sanırım bu, ağzımdan duymayı sık sık dilediği şeydi. Her zaman benim ve Miranda'nın sıkı dostlar olmamızı isterdi, tıpkı onun ve Miranda'nın annesinin olduğu gibi. "'Delaneylerde Dr. Sonja'ya ateş etti' demekle neyi kastettin? Delaney onu konuk listesine mi almamış? Cehennem bile küçük düşürülen bir kadının gazabı gibi bir gazap görmemiştir."

Yakın ama ödül yok.

İç geçirdim, daha fazla açıklama yapmak üzereydim ki annem alelacele bir başka soru sordu.

"Sen 'doktorculuk oynamak' mı dedin Tanrı aşkına?" Her annenin o çok iyi becerdiği 'cık-cık' sesini çıkardı. "Eğer, sen aradığında Stephen'la bir fiziksel yakınlık hareketi içinde olduğumuzu ima ediyorsan, fazlasıyla haddini aştın."

"Ama..." diye başladım ve şunu ilave etmek istedim, *Stephen'ın matkabından ve elle delmekle ilgili boşboğazlık eden sendin.* Ama bitirmeme izin vermedi.

"Yüce Tanrım, kış bahçesine yeni bir perde çubuğu asmama yardım ediyordu ama matkabı bozuldu ve Philips'i kullanmak zorunda kaldı," diye açıkladı ve bunu yapmak zorunda kalmaktan hiç memnun değildi. "Siz bugünün gençleri," —içini çekti— "Öylesine tek yönlü bir zihne sahipsiniz ki. MTV'de çok fazla pislik var."

Kendimi savunarak "MTV izlemem bile," dedim, bu çubuklar ve matkaplar konusundan tümden kurtulmayı çaresizce istiyordum. "Miranda DuBois," diye ona hatırlattım. "Körkütük sarhoş hâlde sızıp kaldı ve tek başına, ben de onu yalnız bırakmak istemiyorum, özellikle de Delaney'nin evindeki olaydan sonra. Umuyordum ki sen annesini ararsın ve buraya gelmesini sağlarsın..."

Güney aksanıyla ve cansız bir sesle "Yapamam," dedi.

Yapamam?

Bunlar Highland Park majestelerinden, hep her şeyi yapabileceğini düşündüğüm kadından duymaya alışık olduğum sözler değildi. Yoksa o ve Stephen'ın aşna fişne yapıyor olduğu sonucuna vardığım için mi kestirip atıyordu?

"Anne, eğer yardım etmek istemiyorsan, sadece söyle," cümlesi ağzımdan döküldü ve yanaklarıma ateş bastı. "Bayan Santos'u ben ararım."

"Oh hayır, aramayacaksın," dedi Cissy, "Çünkü evde değil. Hatta ülkede bile değil. Debbie Brezilya'da, ulaşılamaz, iki aylık tatilde. Kulüp Suture'da. Güneşin altında gevşemeye ihtiyacı vardı."

Ah, Kulüp Suture.

"Oranı buranı yaptırma"nın şifreli hâli.

Şimdi mevsimi olmalı diye düşündüm.

Ve Brezilya; yüz gerdirme, yağ aldırma, burun estetiği ya da gizlice meme ameliyatı yaptırmak isteyenler için hareketli bir noktaydı. Dallas ve Los Angeles'la aynı düzeyde en tepe seviyede, "Dünyanın Estetik Cerrahi Başkenti" unvanını almak için rekabet ediyordu.

Eğer şanslıysanız, Brezilyalı cerrahınız yüz gerdirme ameliyatını, Dallas'ta yaptıracağınızın yarı fiyatına yapardı; sonra da TV, dizüstü bilgisayar ya da telefon gürültüsü olmayan, Speedo mayolu, koyu tenli delikanlıların size el pençe divan hizmet ettiği, kumsalda bir SPA'da ameliyat sonrası bir aylık dinlenme dönemi geçirmenizi ayarlardı.

Şu Güney Amerikalıların bu işin tam olarak nasıl yapılacağını bildiğine karar verdim. Eğer tepeden tırnağa sargı bezlerine sarılı, bir kamışla sıvı gıda alıyor ve hareket edemeyecek kadar yara bere içinde olsaydım, en azından şişmiş göz kapaklarımın arasından bakacak hoş bir şey isterdim.

Annem "Neden Miranda'nın arkadaşlarından birini çağırmıyorsun?" önerisinde bulundu.

"Harika olurdu, eğer bu geceden sonra arkadaşı kalsaydı," dedim. "Dr. Sonja'ya karavana atış yapıp onun yerine Picasso'yu vurduktan sonra, hiç kimse onunla ilgisi olmasını istemedi. Daha da şoke edici tarafı, Miranda bunu bir hapishane hücresinde uyuyarak atlatmıyor."

"Oh, Tanrım, evet, gerçekten de çok şanslı," —annem burnunu çekti— "Eğer biri benim Picasso'ma kurşun saplasa göz açıp kapayana kadar tutuklatırdım. Tabii eğer, bana sorarsan çerçeve parası kadar

bile değeri olmayan peçete karalamalarından biri değilse elbette."

Ki sormamıştım.

"Peçete karalaması değildi ve yalnızca çerçeveye zarar verdi. Çizim gayet iyi durumda," dedim ve fark ettim ki aslında hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadığım çılgın bir kadın için bahaneler üretiyordum. Ah, birinin bunu yapması gerekiyordu, değil mi? "Kimsenin Miranda'nın iyi doktoru öldürmek istediğine gerçekten inandığını düşünmüyorum." En azından kasıtlı olarak değil. "Yalnızca biraz gerginliğini atmaya ihtiyacı vardı."

Bazı insanlar yoga yapardı. Bazıları kafayı bulup dolu bir silahla dermatologlarını tehdit ederdi.

"Neden sen onunla kalmıyorsun, Andrea?" Diye önerdi, ben pembe koltukta dikildim, protesto etmek için ulumaya hazırlanarak. Daha ben bu muhteşem fikre bir son verme fırsatını bulamadan, devam etti, "Oh, daha da iyisi, onu buraya getir. Sandy ve ben ona göz kulak oluruz, en azından bir geceliğine. Zavallı kıza biraz anne şefkati iyi gelecek gibi görünüyor."

Kulağa daha çok *şefkatle boğmak* gibi geliyordu.

Sandy Beck, annemin kişisel asistanıydı ve kendimi bildim bileli bizimle birlikteydi. Sandy'nin Beverly'deki evde kendine ait süiti vardı ve daha çok oradaki operasyonları yönetiyordu. Biliyordum ki Cissy onsuz kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ben de öyle çünkü Sandy, kan bağım olan herhangi bir akraba kadar ailemin bir parçasıydı.

Miranda, sabahleyin Sandy'nin ev yapımı pankeklerinden yiyebilirdi; tabii eğer içinde tutabilirse.

"Stephen'ın çubukla işi şimdi bitti ve gidecek, bu yüzden Miranda ile birlikte ne zaman gelmek istersen uygun. Çabuk olduğu sürece. Muhtemelen on haberlerinin sonuna kadar dayanırım ve sonra ışıklar söner."

Harika bir fikirdi ve çok cömertti, sırf ona gıcıklık olsun diye

neredeyse kabul ediyordum. Onun saçma sapan entrikaları kaç kez gözlerimi devirmeme ve zor duruma düşmeme sebep olmuştu. Pekâlâ, hadi bakalım şimdi, kim derdi ki hamam böceği yarışları hayır işleri kadar popüler olacaktı? Tamam, bitiş çizgisinde bekleyen Orkin Haşere Temizleme Şirketi'nin çalışanı hariç.

Tek sorun, onu içeriye taşımak için sahip olduğum enerjinin her gramını harcamışken, Miranda'yı cipin arka koltuğuna nasıl koyacağımdı.

Oy.

Böylece Cissy'nin önerisini kafamda tarttım ve oldukça hızlı biçimde bir karara vardım.

Miranda hiçbir yere gitmiyordu.

Gerçekten gitmiyordu.

Sızmıştı, ağzının suları kanepenin minderine akıyordu ve dünyadan bihaberdi.

Uyurken gerçekten bir yetişkinin gözetimine ihtiyacı var mıydı?

Çünkü eğer bir tercih hakkım varsa Brian Malone'la yatmayı tercih ederdim. Birlikte yeterince zaman geçiremiyorduk zaten ve birlikte olduğumuz her dakika boşa harcanamayacak kadar kıymetliydi, özellikle de hayat boyu dost olmaktan ziyade, uzun süredir tanıdığım olan bir kadına harcanamayacak kadar. Miranda'ya sağ salim eve getirmenin ve birkaç nazik laf etmenin ötesinde bir şey borçlu olduğumu hissetmiyordum, yoksa bu benim bencilliğim miydi?

Annem "Andrea, canım, eminim Miranda kendi evinde tamamıyla güvende olacaktır," diyerek beni temin etti.

Böylece sorun çözüldü.

"Kesinlikle kendinden geçmiş hâlde," dedim. "Ve sanırım bir sekiz saat kadar böyle kalacak. Kapıların kilitli olduğuna emin olacağım, sonra daireme gideceğim." diye ekledim. "Ama hoş teklifin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, tatlım."

Miranda birkaç kez horladıktan sonra tüylü battaniyenin altında cenin pozisyonunda kıvrıldı ve ben de anneme "sabah ilk iş uğrayıp nasıl olduğunu kontrol ederim," dedim.

"Sen nasıl bu kadar yufka yürekli oldun Andrea?" Ama bu iyilikle ve nazikçe söylenmişti.

Espri yapıp "Bu annemden geçmiş olmalı," dedim, ona "Hoşça kal," deyip kapatmadan önce kahkahasını duydum.

Saatin 09.30 olduğunu, çantamın içine sokmadan önce, cep telefonumun saatine bakınca fark ettim. Oyalanmam için bir sebep yoktu, değil mi? Miranda kanepede horlayarak bir bebek kadar huzurlu görünürken değil.

Hızla birinci katı kolaçan ettim, evin güvenli olduğundan emin olmak için tüm kapı tokmaklarını hafifçe salladım ve pencereleri ittim. Mutfağın ışıkları hariç tüm ışıkları söndürdüm. Granit tezgâhın üstüne, Miranda'ya ertesi sabah geri geleceğimi ve eğer yalnız başına uyanıp konuşacak birine ihtiyaç duyarsa, beni cep telefonumdan aramasını söyleyen bir not bıraktım (Brezilya'daki annesini arayamayacağından dolayı).

Sonra dışarı çıktım ve kapı tokmağının kilidinin kapandığından emin oldum, çünkü kilidi çevirecek anahtarım yoktu, kendime Miranda'nın gayet iyi olacağını söyleyerek iki katlı villaya son kez bir göz attım. Bu gece Dr. Sonja'ya bir karavana atış daha yapacağından son derece kuşkuluydum. Silahı bile yoktu, değil mi?

Öyleyse ne ters gidebilirdi ki?

Bu fikirle rahatlamış olarak cipi çalıştırdım ve eve, kendi yatağıma, Malone'a doğru sürdüm.

Bölüm 3

Beni uyandıran ne güneş ne de çalar saatti, yalnızca bağırsaklarımda düğümlenmiş ağır bir zorunluluk duygusuydu.

Zihnimi uyanmaya zorladıktan sonra, o zorunluluğun ne olduğunu hatırladım.

Miranda DuBois.

Unutabilmeyi dileyerek gözlerimi yeniden yumdum.

Çünkü gerçekten de nefesinin ritmik sesini dinleyip gözleri kapalı, dudakları aralık, kahverengi saçları uyuyan yüzünün çevresinde dağılmışken ne kadar da içten görünüyor diye düşünerek sevgilimin koynunda kıvrılıp yatakta kalabilecekken, bir cumartesi sabahı ilk iş Miranda DuBois'nın evine gitmek istiyor muydum?

Eğer "Lanet olsun, hayır," diye cevap versem bu kulağa o kadar da korkunç gelir miydi?

Bu beni aniden taş kalpli, başıboş köpekleri ve silahlı güzellik kraliçelerini kurtaran bir yufka yürekliden, daha az merhametli mi yapardı?

Eğer öyleyse de endişelenmek için günün fazlasıyla erken bir saatiydi ve ben de fazlasıyla huysuzdum.

Homurdanarak çıplak ayaklarımla döşemeye bastım, ayaklarımı sürüyerek banyoya doğru gittim.

Hızlıca kendimi toparladım, duş almayı es geçip üzerime eşofmanlarımı geçirdim. Saçlarımı fırçaladım, yüzümü yıkadım ve burnumdan ötesinde düzgün bir parça şey görebilmek için lenslerimi taktım.

Anahtarlarımı bulup cep telefonumu kaptıktan sonra gitmeye hazırdım. Hepsi beş dakika sürmüştü ve Malone'u uyandırmamıştım.

Fena değil.

Brian'a bir not bırakmayı düşündüm ama o daha bir gözünü bile açmadan geri dönmüş olacağım aklıma geldi. Lanet olsun, şöminenin üzerindeki saate göre daha yalnızca 07.30'du, normal insanların hafta sonu uyanmaları için insafsız bir saatti. Brian dün gece oldukça geç bir saate kadar ifade aldı —ben o yüzden Janet'la dışarı çıkmıştım— ve alabileceği kadar çok uykuya ihtiyacı vardı.

Eğer şanslıysam, bu sabahki işimi bitirdikten sonra tekrar onun yanma yatağa girip ben de biraz gözlerimi yumabilirdim.

Cipe binince, ayılmak için radyoyu açtım ve tüm bu süre boyunca da esneyip durdum. Güneye Miranda'nın evine —ve anneminkine— Highland Park'ın yeşil alanına doğru ilerlerken yoldaki tek tük arabayı geçtim. Düzeltme: Bu Şehir Saldırı Araçları — Malone onlara öyle diyor— çok da araba gibi değildi; oburca petrol içen ve taşıyabilecekleri ordular yerine içinde yalnızca tek kişi taşıyan dev gibi SUV'ler.

Eski güzel günleri özledim, arabaların araba olduğu ve Wrangler cipimin hepsini tepeden görebildiği günleri.

Güneş, ağaç tepeleriyle oynaşarak ön camıma dans eden alacalı ışıklar yollarken ben de Park Cities'e istemeye istemeye gitti-

ğimden günümün geri kalanı da berbat geçmesin diye ruh hâlimi düzeltmeye çalışıyordum.

Bu yüzden güzel şeylere odaklandım: Bahçelerin kenarları boyunca dikilmiş rengârenk kasımpatı ve petunyalar, bir sürü garaj satışı tabelası ve yaprakların yavaşça yeşilden, kırmızılara ve amber renklerine dönüşmesi. Kasım havasının içeri girmesi için camımı araladım. Bir svetşört gerektirecek kadar zindelik verici bir serinlik var ama tam anlamıyla soğuk değil. En sevdiğim havalar şimdi ama Teksas'ta pek uzun sürmüyor. Bugünlerde küresel ısınmanın pastırma yazlarını kışın içine sürükleme tehdidi yüzünden daha da az yaşıyoruz.

Yürüyüş yapanlar ve köpek gezdirenler tam kadro dışarıdaydılar ve her şey bir cumartesi sabahı için oldukça sıradan görünüyordu.

Ve benim için de hava hoştu.

Hayatımdaki çılgınlıklar, sükûnetin değerini bilmemi sağlamaya yeter de artardı. Belki de yaşlanmakla alakalıydı ama o görkemli hayaller yerine daha çok şu an ve bulunduğum yere önem veriyordum; sevdiğim ve beni seven insanlara, beni mutlu eden şeyleri yapmaya. Gerisi bifteğin üzerindeki yağ gibiydi. Ete lezzet katabilirdi ama kesip attığın zaman hiçbir şey kaçırmış olmazdın.

Dallas Country Kulübü'ne yaklaştığımda radyodaki Geddy Lee ve Rush'la birlikte bağırarak şarkı söylüyordum. Miranda'nın evi uzakta değildi, gerçi oraya varmak umduğumdan daha uzun sürebilirdi.

Önümdeki trafik sıkışıklığını görünce cipimi yavaşlattım. Görünüşe bakılırsa bir kaza olmuştu, çünkü Highland Park polis arabaları, caddede tepe ışıkları yanıp sönerek çaprazlamasına duruyorlardı.

Bir yayaya mı çarpmışlardı? Ya da birinin evcil hayvanı trafiğe atlamış ve ona bir cip mi çarpmıştı?

Uff.

Sesim boğazıma takılarak "Fly by Night" şarkısını bağıra çağıra söylemeye son verdim ve radyoyu kapattım.

İnsanlar bugünlerde acayip hızlı araba kullanıyorlardı ve o koskocaman SUV'ler yerleşim yerlerini tank gibi yarıp geçiyorlardı. Hatta bu cehennemden çıkma sürücünün bir elinde cep telefonu, diğerinde su şişesi olduğunda daha da kötü oluyordu.

Eveet.

Camımı aşağıya doğru tamamen indirerek daha iyi görebilmek için kafamı dışarı çıkardım. Ambulans ya da itfaiye aracı yoktu, bu yüzden her ne olduysa ölümcül olmadığını ümit ettim.

Her iki yönden gelen araçlar daralmanın olduğu yerde duruyordu, gerçi elini kolunu sallayan bir polis, trafiğin akması için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Miranda'nın evine arabayla gitmeye çalışmanın pek anlamlı olmayacağını düşündüm. Bu yüzden bir yan sokağa yöneldim, cipi paralel park ederken fena bir iş çıkarmadım. Birkaç blok yürümek beni öldürmezdi.

Cep telefonum ve anahtarlarım fermuarlı svetşörtümün cebine saklanmış hâlde, polis arabalarına doğru yöneldim ve komşuların Miranda'nın iki katlı evinin önündeki çim alanda toplanmaya başladıklarını fark ettim.

Burada ne haltlar dönüyordu? Hızımı arttırırken merak ettim.

Aklıma korkunç bir fikir geldiğinde mideme yumruk yemiş gibi oldum. Dr. Sonja her şeye rağmen şikâyetçi olmaya karar vermişti ve polis de tutuklama için sabahın kör karanlığında hızla buraya gelmişti.

Bencil ben, depresif ve sarhoş Miranda'yı terk etmiş, kendini koruması için yalnız bırakmıştım.

Aman aman.

Suçluluktan bahsedersek.

Kendimi bundan daha aşağılık hissedemezdim. Annemin pahalı

ayakkabılarının topuğuyla eziliyormuşum gibi hissediyordum.

Polislerin Miranda'yı, cinayete teşebbüsten ya da en azından bir Picasso tablosuna ağırlaştırılmış saldırıdan tutuklayarak emniyet müdürlüğüne sürüklemek üzere olduklarını düşünüp adımlarımı hızlandırdım.

Öyle olmaması için dua ettim. Miranda DuBois sert kızdı ama bir Martha Stewart değildi. Mısır pamuğu çarşaflara sarılarak haftalık manikür ve pedikürlerle günde beş çeşit menülü yemeklerle yetiştirilmişti. Yüksek güvenlikli hapishanede ömür boyu hapis cezası çekmek şöyle dursun, Camp Cupcake'te[6] iki hafta bile hayatta kalamazdı.

Aklıma başka bir şey geldi ve önce kaldırımın kenarına, sonra evin yanındaki araba yoluna doğru baktım ama Miranda'nın Jaguar'ından eser yoktu.

Orada ve belki bir ağaca yaslanmış olmasını diledim. Gerçi Delaney Armstrong'un henüz bir hizmetliyle arabayı gönderme fırsatı bulamadığını tahmin ediyordum. Delaney, muhtemelen hafta içinde bile yedi otuzda uyanmıyordu, hafta sonu nasıl erken kalksın ki?

"Kahretsin," diye düşündüm, ümitlerim yıkıldı, çünkü emniyette vesikalık fotoğrafı için poz veriyor olduğunu hayal etmektense akşamdan kalmış bir Miranda'nın, pahalı arabasını sabah kahvesi için Starbucks'a gazlamış olduğunu düşünmeyi tercih ediyordum.

Evin önündeki kaldırıma varınca kıvranan bir av köpeğini sımsıkı tutmuş beyaz saçlı bir adam ve koluna iPod Nano bağlı, boynunun etrafına minik kulaklıklar asmış, siyah likralar içinde bir kadının arasından kendime yol açtım.

Oradan, Miranda'nın iki katlı evinin kapısının ardına kadar açık olduğunu ve evin önündeki üniformalı polisleri görebiliyordum.

---

6 Amerika'da kadın mahkûmların kaldığı düşük güvenlikli ceza evi Federal Prison Camp'in halk arasında bilinen adı.

"Eyvah," dedim. Belli ki bir terslik vardı.

Miranda'nın nerede olduğunu ve kalan ne kadar aklı varsa onu da korkudan kaybedip kaybetmediğini merak ettim.

"Bu mavililer sürüsünün burada ne işi var?" diye sordum, sanki benim dışımda herkesin olay örgüsünü bildiği bir tiyatro oyununun içine kazara girmişim gibi hissettim.

Köpekli adam, "Bilmiyorum," dedi. "Siren seslerini duyduğumda Waldo'yu gezdiriyordum ama evden hiç kimsenin çıktığını görmedim. Bahse girerim konu hırsızlıktır. Son birkaç haftadır buralarda epeyce bir olay oldu."

Hırsızlık?

Yani tüm bu tantana, Miranda içtiği cinlerin etkisiyle sızmışken eve giren hırsızın bir kucak dolusu taklit elmas taçla kaçtığı için olabilir miydi? Acaba sapık mıydım çünkü bu kulağa Hockaday'in "Johnny Depp'le Yatması En Muhtemel Olan" kızını —şey, bu unvan resmî değildi— çizgili hapishane üniforması içinde görmeyi hayal etmekten daha iyi geliyordu.

İsterseniz bana iyi gün dostu deyin.

"Miranda iyi mi?" Miranda'dan bir iz göremeyince yanımdaki çifte sordum.

"O da kim?" Köpekli adam şaşırmış görünüyordu.

Miranda'nın adı çıkmış göğüslerini gözler önüne seren dekolte bluzlarını dikizlemek için saat beşteki Kanal 5 Haber Bülteni "Beşte Beş"i izlemeyen, gerçekten yaşayan ve nefes alan bir erkek olduğundan mı bahsediyorsunuz?

Tanrı cahilleri korusun.

"Miranda DuBois. Orada yaşıyor." Açık kapıyı işaret ettim, tam o sırada kapıda tanıdık bir yüz göründü ve etrafa bir göz attı.

Kadın beni fark etmiş görünmüyordu ama ben onu hemen tanıdım. Hâlâ oğlan çocuğu gibi kısa kesilmiş, kırlaşmış saçları ve

üzerinde ŞERİF YARDIMCISI DEAN yazan, küçük bir isim etiketiyle rozet takılı mavi üniforması vardı.

Anna Dean, kesin olarak söylemek gerekirse Highland Park Emniyeti'nin şerif yardımcısı.

Gırtlağım daraldı ve omurgamdan yukarı soğuk bir ürperti yükseldi.

Şerif Yardımcısı Dean'i en son annemin evinde, İran halısının üzerinde ölü bir kadın yatarken görmüştüm.

Şerif Yardımcısı Dean'i bu eve ölüm mü getirmişti?

Eğer öyleyse yatakta kalmayı dilerdim.

Ölüm benim uğraşmaktan hazzettiğim şeylerden biri değildi, özellikle de sabah ilk iş olarak ve eğer Miranda'nın tehlikeye maruz kalmış olması söz konusuysa.

"Affedersiniz," dedim, köpekli adam ve likralı kadından uzaklaşırken kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyordu. Bu arada kadın adama açıklama yapıyordu, "Miranda DuBois, Kanal 5 haberlerindeki şu eski film yıldızına benzeyen kız, sadece biraz daha dolgun..."

"Ava Gardner?"

"Hayır, sarışın... Bilirsin, Grace Kelly."

Ben, Anna Dean'in durup üniformalı daha genç bir kadınla konuştuğu kapı önü verandasına doğru dikkatlice yol alırken sesleri yavaş yavaş silindi. Daha yakına gelene kadar her ikisinin de ellerinde lateks eldiven ve çirkin nizami ayakkabılarının üzerinde plastik botlar olduğunu fark edememiştim.

Bu pek hayra alamet değildi, değil mi?

Yaklaşırken içlerinden birinin "A.T. her an burada olabilir," dediğini duydum ama beynim ikisinin alçak sesli ağır konuşmasını birbirinden ayırt edemeyecek kadar bulanmıştı. A.T.'nin ne anlama geldiğini biliyordum —eyalet adli tabib— ve bu da ellerimin terlemesine sebep oluyordu.

Eğer köpekli adam hırsızlık konusunda haklı idiyse, belki Miranda, hırsız hâlâ evdeyken uyanmıştı. Boğuşmuşlar mıydı? Mücadele sırasında ikisinden biri ölümcül biçimde yaralanmış mıydı?

Eğer durum buysa hırsızın layığını bulmuş olmasını umdum, Miranda'nın değil.

Bunun düşüncesi bile üzerinde durulamayacak kadar iç karartıcıydı.

Hayal gücümün gözü dönmüş biçimde sağa sola saldırmasına izin vermenin pek faydası olmuyordu. Eğer bilgi istiyorsam, kaynağından almam gerekecekti.

İşte bu yüzden kapı önü verandasına ve üniformalı kadın çifte yarım metre kala durdum ve sanki pamuk tıkalı olan boğazımı temizledim ve boğuk bir sesle sordum: "Şerif Yardımcısı Dean?"

Böylesine kabaca araya girildiği için yüzünde bir memnuniyetsizlik ifadesi olduğu hâlde aniden döndü.

İlk başta, muhtemelen yalnız olduğum ve Cissy yanımda olmadığı için, beni tanımadığını anlamıştım. Annem ve ben asla akıldan çıkmayacak bir uyumsuzluk ikilisi yaratıyorduk.

"Burada olmamalısınız hanımefendi," Genç polis konuştu ve başparmakları silah kemerine sokulu şekilde verandadan aşağı zıpladı. "Diğer insanlarla birlikte kaldırımda durmanızı isteyeceğiz. Olay yerini bozmanıza izin veremeyiz."

Olay yeri?

Demek ki resmen "suç mahalli"ydi ya da onun bir versiyonu?

Vay canına.

Kendime bunun pek çok anlama gelebileceğini söyledim, bir soygun veya hırsızlık ya da vandalizm mahalli. İlle de *cinayet* anlamına gelmek zorunda değildi.

Zorunda mıydı?

Kendimi paniklememek için sakinleştirdim.

"Miranda iyi mi?" diye sordum son beş dakika içinde ikinci kez ama bu, bana bir çift onaylamayan bakış olarak geri döndü.

Daha genç olan polis yeniden denedi, "Hanımefendi, rica etsem lütfen kaldırıma geçer misiniz, belirttiğim gibi..."

"Ben Andrea Kendricks'im. Miranda DuBois'nın arkadaşıyım," dedim alelacele, gerçi Miranda'nın "arkadaşı" birazcık abartılı olmuştu. "Dün gece buradaydım. Bir partiden sonra onu eve bıraktım," diye devam ettim, ipe sapa gelmez laflarımı şerif yardımcısına yöneltip beni bir at sineği gibi kovalamak için elinden geleni yapan atkuyruklu memuru görmezlikten geldim.

Miranda'nın sarhoş hâlde Delaney Armstrong'un evindeki Dr. Sonja'nın kolajen festivalini bastığını açıklamak üzereydim ki Şerif Yardımcısı Dean elini kaldırdı ve beni durdurdu.

"Kim olduğunuzu biliyorum Bayan Kendricks ve benimle birlikte içeriye gelmenizi isterim, lütfen. Bayan DuBois ile son anlarınızla ilgili size sormak istediğim birkaç sorum var."

Şey, hıh. Bu kulağa pek iyi gelmiyordu.

Midem büzüldü. "Bana sorular... Benim Bayan DuBois ile geçirdiğim son anlar... Sizinle içeriye gelmek..." Dilim takılıyordu, onun kelimelerini otistik bir papağan gibi tekrarlıyordum. Ayaklarım donup verandaya yapışmış gibiydi.

"Yani Andy sensin?" Atkuyruklu genç memur gözlerini dikip bana baktı, neredeyse kaşsız gözleriyle beni değerlendirerek sanki aniden, yalnızca bir dakika önce olduğumdan çok daha ilginç hâle gelmişim gibi.

Adımı söyleme tarzından hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım.

Dudaklarımı ıslattım ve yeniden sormaya cesaret ettim, "Miranda iyi mi?" Gözlerim maviler içindeki iki kadın arasında gidip geliyordu, gerçi her ikisi de kesinlikle hayra alamet olmayan,

dudakları büzülü bakış atmaktan başka bir şey yapmadı. "Neler oluyor? Doktora ihtiyacı var mı?" Zihnimdeki telefon fihristimi deli gibi çevirdim. "Ya da bir avukata?"

Onun için her ikisini de göz açıp kapayana kadar getirirdim, çünkü tam şu anda yatağımda uyuyan bir savunma avukatı vardı.

"Memur Danforth, adli tabibe gelir gelmez elini çabuk tutmasını söyler misiniz?" dedi şerif yardımcısı, sorumu cevaplamaktansa.

Memur onu başıyla onayladı, canlı bir "Evet efendim," dedi, adli tabibin minibüsüne yol göstermek için sokağa doğru yönelmeden önce.

"Siz Bayan Kendricks, beni takip edin," dedi Anna Dean, annemin ciddi bir işi kastettiği zaman kullandığıyla aynı ses tonunda.

Ayak sürüdüğüm için beni suçlayabilir misiniz?

"Kirletmek istemem, şey, olay yerini," dedim çünkü lastik ayakkabılarımın üzerinde plastik botlar yoktu... Ve ezilmemesi gereken bir şeyi ezmek istemiyordum.

Bana neredeyse gülümsedi. "Bir şey olmaz. Mesafemizi koruruz," dedi ve ben neye mesafemizi koruyacağımızdan henüz emin değildim.

O her neyse, kendimi çok huzursuz hissediyordum.

Miranda hâlâ gözüme ilişmemişti.

Ve hiç kimse bana onun iyi olup olmadığını söylemeye niyetli görünmüyordu.

Babacığım bana hep vaktinden önce davranmamamı söylerdi, bu yüzden yapmamaya çalışıyordum ama elimde olmadan merak ediyordum.

Ve endişeleniyordum.

Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Bu taraftan, lütfen."

Kadının arkasından, bir önceki gece Miranda'nın tüm ağırlığıyla omzuma yaslandığı ve her ikimizi de yere düşüreceğini san-

dığım sırada, geçtiğimiz küçük pembe girişe tereddütlü bir adım attım. Beni, Miranda'yı kanepede uyurken bıraktığım oturma odasına götürmek yerine, şerif yardımcısı sağa sert bir dönüş yaptı ve mutfağa girdi.

Granit tezgâhlı mutfak adasını çevreleyen bar taburelerinden birini işaret etti ve ben doğruca gidip oturdum.

Kendisi oturmak yerine, adanın çevresini dolandı ve karşı tarafta durdu.

Lateks eldivenli parmaklarıyla bir şey aldı ve ben ne olduğunu görünce sertçe yutkundum.

Bu, gitmeden önce Miranda'ya karaladığım nottu. Eğer uyanır ve bir şeye ihtiyaç duyarsa beni aramasını istediğimi yazdığım not.

Şerif Yardımcısı Dean, "Bunu siz mi yazdınız?" diye sordu.

Titreyen ellerimi kucağımda kenetleyerek "Evet," dedim.

"Geldiğinizde tam bu cep telefonunu aramak üzereydik," dedi. "Sahip olduğumuz tanık sayılabilecek tek kişi siz olabilirsiniz."

Tanık?

Neye? Merak ettim.

Ama soracak daha önemli bir şeyim vardı. Yeniden denedim, "Miranda iyi mi? Birine zarar vermedi, değil mi?"

"Birine zarar vermek?" Anna Dean'in kaşları çatıldı ve ben dudağımı ısırdım. "Neden böyle düşündünüz, Bayan Kendricks?"

"Şey, yani, çünkü..." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Neyin içine girdiğimi bilmiyordum ve kimse de hiçbir boşluğu doldurmuyordu. Eğer ben, otuz bir yaşında bir kadına bebek bakıcılığı yapmak yerine, geceyi erkek arkadaşımla geçirmeyi tercih ettiğim için onu kanepede bırakıp gittikten sonra, Miranda'nın korkunç bir şey yapmış olduğuna dair en ufak bir ihtimal varsa kendimi asla affetmeyecektim.

Asla.

"Çünkü ne?" Şerif Yardımcısı Dean dürttü.

Bir an Güzellik Partisi'nde ne olduğunu yumurtlamaya çok yaklaştım, çünkü eğer zaten bilmiyorsa bile Anna Dean çok yakında keşfedecekti. Eğer henüz bilmiyorsa günün ilerleyen saatlerinde *Park Cities Press*'in en son baskısı gazete bayilerine ve abonelerinin posta kutularına ulaşınca sır çoktan ortalığa yayılmış olacaktı.

"Andrea lütfen, bana dün akşam Miranda'nın nerelerde olduğuyla ilgili bildiğin her ne varsa anlatırsan bize çok yardım etmiş olacaksın," dedi yaşlıca kadın sesi yumuşayarak, belli ki ilk ismimi kullanarak benimle bir bağ kurmaya çalışıyordu, ona sırlarımı açmam için kandırmak için; çözülmem için.

Bir tılsım gibi işe yaradı.

Baskıya dayanamadım.

Bakışlarımı kaldırarak, gri saçlı şerif yardımcısının doğrudan gözlerinin içine baktım ve söyledim, "Miranda dün gece oldukça sinirliydi. Delaney Armstrong'un Bordeux'daki evindeki bir toplantıya davetsiz geldi." Ve eğer Janet ona eşlik etmem için beni kandırmasaydı, ben de orada olmayacaktım. "Miranda'yı Hockaday'den beri çok fazla da görmemiştim. Sonra aniden kapıdan içeri daldı ve beni neredeyse yere deviriyordu." Ki bu da kızdaki alkol kokusunu aldığım andı ama o kısımdan bahsetmedim. "Salona geldiğimde, o Dr. Sonja'yı tehdit ediyordu."

"Dr. Sonja Madhavi?"

"Evet," Devam edebilmeme yetecek tükürüğü sağlamak için sertçe yutkundum. "Miranda hıçkırıklar içinde, kariyerinin bittiğini ve bunun da tamamen Dr. Madhavi'nin suçu olduğunu söylüyordu. Sonra doktora bir tabanca doğrulttu ve ateş etti," —ah, kahretsin, her şeyi dökülmüştüm, bunu yapmak midemi bulandırıyordu, sanki Miranda'ya ihanet ediyormuşum gibiydi— "Ama hedefi çok sapmıştı ve şöminenin üzerinde asılı olan Picasso'nun çerçevesine isabet etti."

Bitirirken sesim titredi, "Miranda'yı iyi tanımıyorum şerif yardımcısı, en azından artık tanımıyorum. Küçükken annelerimiz bize oyun randevuları için organizasyon yaparlardı," —gerçi Miranda, benim kum havuzunda yaptığım kaleleri yıkmaktan zevk alırdı— "Ve her ikimiz de aynı hazırlık okuluna gittik ama daha sonrasında neredeyse hiç iletişimimiz olmadı. Yine de onun birini öldürmeyi amaçladığını sanmıyorum. O bir güzellik yarışması kızı, bilirsiniz. Onlar eğer birini ortadan kaldırmak isterlerse annelerine kiralık katil tuttururlar." Titrek biçimde sırıttım, böylece şaka yaptığımı anlayabilirdi (Gerçi, bu benim bildiğim kadarıyla bir kez *olmuştu*).

Ancak kadın gülmedi.

Yüzünü bile buruşturmadı.

Yeniden yutkundum, gülümsemem silinmişti. "Miranda... Başı belada mı? Partiden biri suçlamada bulundu, olay bu mu?"

"Hayır," dedi Şerif Yardımcısı Dean, bir mezar kazıcı kadar ciddiydi.

Hayır? Oh, pekâlâ o zaman.

"Bir hırsızı mı durdurmaya çalışmış?" diye sordum sesim kendi kafatasımda yankılanır gibiydi. "Dışarıda kucağında köpek olan adam son zamanlarda bu civarda çok fazla eve girildiğini söyledi, bu yüzden ben de düşündüm ki belki uyanıp burada birini buldu..."

"Hayır." Şerif Yardımcısı Dean kafasını iki yana salladı ve iç geçirdi. "Hayır Andy, Miranda DuBois davetsiz bir misafirle karşılaşmadı, bildiğimiz kadarıyla öyle bir şey yok."

"Eğer eve hırsız girmediyse ve Dr. Sonja suç duyurusunda bulunmadıysa, o zaman bütün bu tantana niye?" diye sormaya başladım, çünkü eğer burası suç mahalliyse ve hiç kimse yaralanmadıysa bu hiç anlamlı değildi.

Öyleyse neler dönüyordu?

Bir dakika.

Sonunda beynim çalışmaya başladı.

Miranda'nın sesini duydum, yumuşak ve peltek fısıldıyordu: *Bunun bu şekilde sona ermesini istemiyorum. O laf nasıldı, gerçeğin seni nasıl özgür bırakacağıyla ilgili bir şey? Olacak olan bu. O zaman her şey tamamen sona erecek.*

Bana söylediği son sözler.

O sözleri şu ana dek pek düşünmemiştim, ne anlama geldiklerine kafa yormamıştım.

Bunun bu şekilde sona ermesini istemiyorum... Gerçeğin seni özgür bırakacağı... Her şey tamamen sona erecek.

Pat diye "Kendine zarar vermedi, değil mi?" dedim ve Anna Dean'e baktım, elimden geldiği kadar sertçe baktım, aynı zamanda gözlerinde gerçeği görmekten ölümüne korkarak. "Kendini..."

Cümlemi bitiremedim.

Öldürmedi değil mi, demeye dilim varmadı.

Dememe gerek yoktu.

Cevap, Şerif Yardımcısı Dean'in sert yüzünün her tarafında yazılıydı.

"Üzgünüm, Bayan Kendricks."

Gözlerimi dikip ta ki gözlerim bulanıklaşana dek delil torbasındaki nota baktım ve merak ettim. Eğer dün gece gitmeseydim, Miranda hâlâ hayatta olabilir miydi?

Bölüm 4

Miranda DuBois intihar etmişti?

Kesinlikle olmaz.

Katiyen.

Nasıl olabilirdi ki?

Onunla birlikteydim, daha on saat önce onu kanepede horlarken gördüm. Onun için tam anlamıyla "neşeli" ya da "hayat dolu" demezdim ama bir an bile kendi canına kıyabileceğini düşünmemiştim.

Eğer düşünsem onu asla terk etmezdim, Brian için bile.

Ben taburede oturmuş, takıntılı bir ev kadınının kirli bir paspası kıvırıp sıktığı gibi parmaklarımı kıvırırken, Şerif Yardımcısı Anna Dean "Bana dün geceyi biraz daha anlat," diye ısrar etti. Tekrar ve tekrar. "Miranda neden Delaney Armstrong'un evine geldi? Dr. Madhavi'nin orada olacağını biliyor muydu?"

Hiçbir şekilde, Güzellik Partisi çevresi konusunda uzman değildim ama onların çeyiz partileri, marka tanıtım partileri, seksi iç çamaşırı partileri, seks oyuncakları partileri, en son moda her neyse onun partileri, *kusturacak* derecede çok partiye epeyce ben-

zer biçimde çalıştıklarını biliyordum. Bir ev sahibesi evinde bir etkinliğe sponsor oluyordu, bir düzine kadar yakın arkadaşını davet ediyordu. Sonra doktor, asistanıyla ve oracıkta satın alınmaya hazır bir yığın iksir ve losyonlarla çıkageliyordu. Dr. Sonja aynı zamanda "müessesenin ikramı" enjeksiyonlar da yapıyordu, kadınları bağlamak amacıyla kapıda verilen hediyelere benziyordu, böylece kırışıksız kalmaya devam etmek için ondan seri randevular alacaklardı.

Şerif yardımcısı, ben konuşmamı bitirene kadar yoğun bir dikkatle dinledi. O noktada da cebinden bir not defteri çıkardı, bir fiskeyle çevirerek temiz bir sayfaya getirdi ve tükenmez kalemiyle ilk satıra nişan aldı.

"Bana partide kimlerin olduğunu söyleyebilir misin, Andy?"

Boğazım o kadar kurumuştu ki devam edebilmek için ağzımı ıslatmak amacıyla birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. Sonra devam ettim ve katılan bir düzine kadar kadına, kendim, Janet Graham, Delaney Armstrong (onun evi olduğundan), Dr. Sonja ve dermatoloğun bakımlı bıyıklı ve inanılmaz pazılara sahip, kaslı sarışın bir adam olan asistanını da dâhil ederek döküldüm. Adamın tam ismini bilmiyordum ama ona "Lance" denildiğini duymuştum. Dr. Sonja, "Eşyalarımı topla Lance ve buradan defolup gidelim!" dediği zaman...

Şerif Yardımcısı Dean'in kalemi bir liste yapmayı bitirene kadar durmadı. Sonra beni Miranda'nın yüzüyle ilgili sorguya çekti. "Sana, yüzünde şekil bozukluğu yaratan enjeksiyonları Dr Sonja'nın yaptığını söyledi?"

Hımm... O, *seni kokuşmuş şarlatan, yüzümü mahvettin* dizesini Güzellik Partisi'nde bulunan herkese söylemişti aslında.

Ama ben bunu şerif yardımcısı için daha basitleştirdim. "Onun, gözünün sürekli seyirmesine ve ağzının yamukluğuna, Dr. Sonja'nın enjeksiyonlarının sebep olduğuna inandığına dair mesajı net biçimde aldım. Bu yüzden üç haftadır yayına çıkamıyordu. Kari-

yerinin bittiğini düşünüyordu, çünkü hasar geçmiyor gibiydi."

"İntikam mı istedi?"

"Sanırım öyle." Miranda'nın bana söylediği neydi? Gerçeğin onu özgürleştirmesi ve diğerlerinin de onunla birlikte dibe batmasıydı. Onun, tıpkı tüm iyi güzellik yarışması kızlarının olduğu gibi intikam planları olduğunu *farz etmiştim* ama o, bunun yerine kendini öldürerek iyi doktorun işine lanet bulaştırmayı ve Madhavi'nin ismini lekelemeyi kastetmişti?

Aklım çok karışmıştı, bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Geçmişte, annemin beni Bayan Mini Teksas ya da onun gibi saçma sapan bir şeye, minyatür Miranda'nın yarışmada ikinci olduğunu görmek için sürüklediği zamana gittim ve kız bunu pek hoş karşılamamıştı. Onun yerine ağzından acı bir uluma çıkmış, kazanan kızın minik omuzlarından kuşağını yırtarak almış ve "Bu benim, benim, benim," diye ilan etmişti.

Ben asla Miranda DuBois'yı çabuk pes eden biri olarak düşünmedim. İçinde hep öylesine bir savaş vardı ki.

"Bu çılgınlık," diye fısıldadım ve Anna Dean başını bir şeyler yazdığı defterinden kaldırdı.

"Bir şey mi dedin, Andy?"

Kafamı iki yana sallayarak dudağımı ısırdım.

Bir sonraki sorusuna geçti: "Şimdi, sen sonunda kendini Bayan DuBois'yı arabanla partiden evine bırakırken buldun? Kendisi araba kullanamayacak durumdaydı? Bunun nedeni neydi?"

"Sarhoştu," dedim, yalan söylemek için bir neden olmadığını düşünerek. Miranda'nın, sanki içmeye saatler öncesinden başladığı ve cinle banyo yapmış gibi koktuğu gerçeğini bilerek atladım. Ölmüş bir kadını yermenin ne anlamı var?

"Arabasını orada bıraktın?"

"Evet ve anahtarlarını da," dedim Anna Dean'e. "Delaney, Jagu-

ar'ı bugün biriyle yollayacağına söz verdi. Miranda'nın evine girememe ihtimalini düşünememiştim. Ama biz yanaşırken evin kapısı kilitli değildi ve garaj kapısı da açıktı. Gerçi çıkmadan önce her tarafın kilitli olduğundan emin oldum."

"Ya tabancası? Onu gördün mü?"

"Tabancası?"

Şerif yardımcısı, "Onu eve getirdiğinde tabancası yanında mıydı? Kendi üzerinde miydi yani?" diye sordu.

Bu soruya kesin bir cevap verebilirdim. "Hayır, Miranda onu cipime tıktığımda silahsızdı."

Sanki sarhoş bir hâlde elinde bir silah sallıyor olsa onu arabamla götürürmüşüm gibi.

Tabii ya.

"Emin misin?" Anna Dean cevabımdan hiç memnun olmamış görünüyordu.

"Hiç şüphem yok," dedim, çünkü gerçeği söylediğimi biliyordum. "Partide, Miranda silahı elinden düşürdükten sonra başka biri aldı."

Kadın polis bunun üzerine atlamadan önce nefes bile almadı.

"Onu kim aldı, Andy?"

"Diğer konuklardan biri sanırım ya da belki Delaney, onun evi olduğu için. Bilmiyorum." Omuzlarımı silktim. "Tek bildiğim onu Miranda almadı."

"Ama kimin aldığını görmedin?"

Şey, bu biraz Oz Büyücüsü'ndeki Dorothy'nin hortumla etrafta sürüklenen her bir serpinti parçasını hatırlayıp hatırlamadığını sormak gibiydi.

"O anda oldukça kaotik bir ortam vardı," diye açıkladım, silah sesi çınladıktan sonra, Delaney'nin salonundaki çıldırmış insan kalabalığını gözümde canlandırırken. "Tüm hatırladığım Miranda'yı yerden kaldırmaya çalıştığım ve silahın gitmiş olduğunu fark

ettiğimdi. Başka biri kapmış olmalıydı."

Miranda dışında biri.

"Yani sen hiçbir şüpheye yer bırakmayacak netlikte, Miranda DuBois'nın kendi silahını cebine atmadığını söylüyorsun?" Anna Dean bana daha farklı bir açıdan yaklaştı. "Bu yönde yazılı bir ifade vermeye hazır mısın?"

Vay be, acayip ısrarcıydı.

Emindim, evet.

Ama *şüpheye yer bırakmayacak kadar* emin miydim?

Bir polis raporunda yemin edecek kadar?

Yutkundum.

Miranda'nın üzerinde Hawaili kadınların giydiği tarzda bol elbiselerden falan yoktu ki üzerinde skinny jean ve tişörtle pembe blazer ceket olduğunu gördüğümden dolayı biliyordum. Blazeri Miranda, kanepeye serilmeden önce omuzlarından ben sıyırmıştım ve cebinden tabanca falan da düşmedi.

Ama ben şüphe olmadan yüzde yüz emin miydim, mini minnacık bir "belki" bile yok muydu?

İçimi çektim. "Sanırım kesin emin olamam, hayır. Yüzde yüzlük değil."

Yüzde doksan dokuz emin olmak bile yüzde birlik bir kıvırma payı bırakırdı.

"Dürüstlüğün için teşekkürler, Andy." Şerif yardımcısı omuzlarını dikleştirip yeni bir not karalarken bana bir onaylama parıltısı gönderdi.

Miranda'nın silahına bu kadar çok ilgi neden?

Delaney'nin sanat eseri hariç herhangi bir zarara sebep olmuş falan da değildi. Gerçi Anna Dean, Güzellik Partisi sonrası, Miranda'nın tabancasını burada, dubleks evde, konumlandırmak için epeyce bir çabalıyordu.

Ah, lanet olsun.

Şerif Yardımcısı Dean'in imaları şamar gibi tepeme indi.

Bana kalın kafalı diyebilirsiniz ama, vay canına, sanırım en sonunda çaktım.

"Onu öldüren bu mu?" diye sormaya cüret ettim. Sesim bir fareninki kadar cılızdı. "Kendi tabancasıyla mı vurulmuş?"

"Eğer senin için de uygunsa Andy, bırakalım ölüm sebebine adli tabip karar versin, o zaman daha çok şey biliyor olacağız," Bu, şerif yardımcısının önerebileceği tek şeydi. "Herhangi bir yanlış bilginin basına zamanından önce sızmasını istemiyorum."

Bunu evet olarak kabul edecektim.

Bunu söylemedim ama düşünüyordum.

Cinayet silahı, Miranda'nın kendi silahı olmalıydı.

"Onu kim buldu?" diye sordum, çünkü yeterince tehlikesiz görünüyordu. Daha erken gelseydim, onu bulan ben mi olurdum diye merak ediyordum.

Şerif yardımcısı yanaklarını şişirdi, belli ki kafasında benimle neyi paylaşmak istediğini tartıyordu. "Yan taraftaki iki katlı evde oturan kadın sabahın erken saatlerinde sesler duymuş."

"Nasıl sesler?"

Kadın polis, "Bir kadının çığlığı ve sonrasında bir kapının çarpılması gibi bir pat sesi. Komşu, yan taraftan gelen gürültüyle uyanmasının ilk kez olmadığını söyledi. Görünüşe göre, Bayan DuBois epeyce şiddetli öfke nöbetleri geçirebiliyormuş," diye açıkladı. "Bu yüzden Bayan Cameron bunun önemli bir şey olmadığını düşünüp yeniden uyumuş."

Elbette öyle yapmıştı.

Burası Highland Park'tı.

Hiç kimse gürültüye uyanıp yan komşuda kötü ve canice şeyler olduğunu farz etmezdi. Gecenin içindeki herhangi bir gümbürtü-

nün daha çok, evdeki yardımcıların buzdolabından akşamdan kalan tiramisuyu aşırmalarından, sokağa çıkma yasağı olmayan şımarık ergenlerin arka kapıdan içeri sızmalarından ya da huzursuz hayaletlerden kaynaklanması muhtemeldi.

"Sabah saat 06.00 civarında Bayan Cameron gazetesini almak için dışarı çıkmış," Anna Dean devam etti, "Ve DuBois'nın iki katlı evinin ön kapısının aralık..."

Aralık?

"Ama..." Ben çıktığımda onu kapatıp kilitlemiştim. Emin olmak için iki kere kontrol etmiştim, gerçi büyük kilidi kilitleyememiştim çünkü anahtar bende değildi. Miranda gece bir ara uyanmış ve dışarı mı çıkmıştı? Ya da belki birini içeriye mi almıştı? Ben ayrıldığımda körkütük sarhoş hâlde sızmıştı, her ikisi de pek olası görünmedi.

"...Bayan Cameron ilk önce kapıya vurmuş sonra bir şeylerin ters gittiğini hissederek içeri girmiş. Bayan DuBois'yı oturma odasındaki kanepenin üzerinde bulmuş."

Tam da benim bıraktığım yerde.

Yani, neredeyse koma hâlinde olan Miranda sarhoş bilinçsizliğinden uyanmış, kilidi açmış, kapıyı da açık bırakıp kendini öldürmek için gelip kanepeye yeniden uzanmıştı.

"Bu doğru olamaz," diyerek itiraz etmeye başladım ama Anna Dean itirazlarımı dinlemeye pek meyilli görünmüyordu.

Belki de kurbanların etrafındakilerin, *hayır, bu olmuş olamaz, oraya gitmiş olamaz, şunu yapmış olamaz,* demelerine alışkındı.

Dudaklarımı ıslattım, birimizin haklı öbürünün haksız olduğunu kanıtlayacak kesin bir şey olduğunu düşünerek farklı bir tarafa yöneldim. "İntihar notu bırakmış mı?"

"Henüz bulamadık, hayır. Ama bunu bulduk." Şerif Yardımcısı Dean, bir başka plastik torba çıkardı, masanın üzerinden bana doğru kaydırdı.

Torbanın içindeki kâğıt buruşuktu ama okuyamayacağım kadar değildi.

İçinde bulunduğunuz hâlihazırdaki üzücü koşullarınızdan dolayı, Havyar Kulübü üyeliğiniz sonlandırılmıştır. Durumunuzda bir iyileşme olduğu takdirde, lütfen yeniden başvurunuz, başvurunuza gereken özeni derhâl göstereceğiz.

"Havyar Kulübü'nün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu ve ben kafamı iki yana salladım.

"Hayır." Adını hiç duymamıştım, gerçi kulağa şehrin dört bir tarafındaki sayısız özel komitelerden biri gibi geliyordu. İşte Dallas kaymak tabakasının dünyasından uzak durma sebeplerimden biri. Oynadıkları oyunlar başımı ağrıtıyordu. Ve bu grup, belli ki bir gözünde tik olan ve ağzı bir tarafa yamulmuş bir üye istemiyordu.

"Şarap ya da yemek tadım kulübü olabilir," dedim, sunabileceğim en iyi tahmindi. "Bunlar popüler. Ama onu sadece bir gözü seyirdiği ve alaycı bir gülüşü olduğu için neden üyelikten atsınlar?"

"Her ne olursa olsun, reddedilme öldürücü olabilir," dedi Anna Dean ciddi biçimde ve ben de sessizce ona katıldım.

Bugünlerde pek çok kadın, aramamaları gereken yerlerde onay arıyorlardı ve bulamayınca da hayat ümitsiz görünüyordu.

Miranda'nın yüzünü mahveden enjeksiyonlar, ona hayatının sonu gelmiş gibi mi hissettirmişti? Gecenin bir yarısı anlık bir kararla misilleme yapmaktan vazgeçip toprağın iki metre altında konaklamak için yer mi ayırtmıştı?

Fazlasıyla zengin ya da fazlasıyla zayıf olabilirdiniz, diye düşündüm. Ya da fazlasıyla güzel.

Plastik kaplı notu şerif yardımcısına uzatırken iç geçirdim. Ağzımda bir özür geveledim, daha fazla şey biliyor olmayı dileyerek olup bitenlere ışık tutmayı inanılmaz derecede çok istedim ama Miranda DuBois'nın son anlarıyla ilgili olarak benim de en az onun

kadar kafam karışmıştı.

"Bilgisayarına baktınız mı?" diye sordum, çünkü dün gece kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu. "Belki Miranda bilgisayarında bir tür mesaj bırakmıştır."

Şerif Yardımcısı Dean alnını kırıştırdı. "Ne bilgisayarı, Andy?"

"Miranda'nın dizüstü bilgisayarı," dedim. "Oturma odasındaydı. Gitmeden önce onu uyku moduna aldım çünkü ekranı çok parlaktı."

Şerif yardımcısı bana dürüstçe gözlerini kısarak baktı. "Orada dizüstü bilgisayar falan yoktu, Andy. Belki sen gittikten sonra kaldırmıştır. Etrafa bakarız."

Aklıma aniden başka bir şey geldi. "Son aranan numara için telefonunu kontrol ettiniz mi?" diye sordum. Miranda'nın birine ulaşmaya çalışmadan kendi fişini çekeceğini katiyen aklım almıyordu. Mesela annesi. Onlar hep çok yakın olmuşlardı. "Belki birini aramaya çalışmıştır."

"Cep telefonunu hâlâ arıyoruz."

Ne dizüstü bilgisayarı ne de cep telefonu ortada yok?

"Bu çok tuhaf," dedim çünkü öyleydi. "Ve onun soyulmadığından eminsiniz?"

Şerif Yardımcısı Dean alınmış gibiydi. "Ev derli toplu ve dokunulmamıştı ama son derece titiz davranıyoruz, bundan emin olabilirsin. Ve eğer senin için sakıncası yoksa," —sesi tahammülsüzleşmişti— "Soru sormayı bana bırakmaya ne dersin?"

Çenemi kapattım, yanaklarım hiç şüphesiz pembenin koyu bir tonundaydı.

"Pekâlâ öyleyse," Sükûnetini geri kazanmıştı, sorgulamaya devam ederek, "Saat kaçta ayrıldın?" diye sordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, belli belirsiz üzerime çöken bir sersemlik hissinden kurtulmaya çalışarak kendimi kadın polisin gözlerinin içine bakmaya zorladım, kadının soğuk dış görünüşünü

çaresizce taklit etmek istedim ama bunun haricinde her şeyi hissettim. Aslında düpedüz midemin bulandığını hissediyordum.

"Saat dokuz otuz civarındaydı," Ağzımda tuhaf bir tat vardı, sanki eski naftalin topları yutmuş gibiydim. "İlk önce cep telefonumdan annemle konuştum. Beverly Drive'dan Cissy Kendricks," diye açıkladım. "Eğer onunla da kontrol etmek isterseniz telefon numarasını verebilirim. Eminim o tam olarak ne kadar süre konuştuğumuzu biliyordur. O, hımm, tam bir şeyin ortasındaydı ve ben onu böldüm."

"Ah, bende Cissy'nin numarası var," dedi.

Başka koşullar altında olsaydım gülerdim. Ellerimin titremesini engellemek için parmaklarımı birbirine doladım ve başımla onayladım. "Elbette vardır." O zaman, annem ve Anna Dean'in oturma odasındaki cesedin ötesinde, onları birbirine bağlayan sebepler olduğunu hatırladım. Cissy, daha geçenlerde şerif yardımcısıyla Dullar ve Yetimler bağış etkinliğine katılmıştı.

"Devam et Andy," dedi Şerif Yardımcısı Dean'in kararlı bir tonda. "Annenle telefonu kapattıktan sonra ne oldu?"

"Evet, sonra..." Boğazımı temizledim. "Miranda'nın deliksiz uyuduğundan ve içeride kilitli olduğundan emin olunca yani beş dakika sonra eve gitmek için ayrıldım," Ellerimi granit tezgâhın üzerinde avuçlarım yukarı bakacak şekilde çevirdim. "Bu kadardı, gerçekten. Miranda'dan ses seda çıkmadı, bu yüzden ben de bütün gece uyuduğunu düşündüm. Bu sabah iyi mi diye görmek için geri geldim," Kendime engel olamadım, gözlerime yaşlar doldu ve burnumu çektim. "Onu asla yalnız bırakmamalıydım, değil mi?"

Ama Anna Dean'in beni rahatlatmak için herhangi bir çabası yoktu. Bana bu konuda kendimi iyi hissettirecek bir şey söyleyebilecek biri olduğundan da şüpheliydim.

"Annenle konuştuğunda, ona nerede olduğundan bahsettin mi? Kiminle birlikte olduğundan?" diye sorguladı.

"Evet," Kafamı salladım. "Onu, yardım istemek için aramıştım. Cissy, Miranda'nın annesi Debbie, Santos'la yıllardır arkadaştır ve Cissy, Bayan Santos'u arayıp Miranda'nın ne kadar altüst olduğunu haber verebilir diye düşündüm. Kızın yanında kendini destekleyecek birine ihtiyacı olabileceğini düşündüm, yakın birine."

Benim asla olmadığım kadar daha yakın birine.

"Annem Miranda'yı Beverly Drive'a götürmemi önerdi, böylece o ve Sandy ona göz kulak olabileceklerdi. Ama Miranda mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyandırmak istememiştim." Bunu söylerken sesim çatlak çıktı, iş işten geçtikten sonra keşke farklı davransaydım diye dileyerek.

"Miranda'nın annesinin ismi Santos mu dedin?" Anna Dean'in kalemi durdu. "DuBois değil?"

"Artık değil. Elizabeth Taylor'dan daha fazla defa evlendi," diye açıkladım. "Ve son kocası Ernesto Santos'du, Güney Amerika'dan bir elmas ithalatçısı. Boşandılar."

"Ah," dedi şerif yardımcısı, kalemi yeniden durdurdu bana sormak için, "Bayan Santos'un ulaşılabileceği bir numara var mı? Bu, bize bilgiyi kendi başımıza arayıp bulmakta harcayacağımız zamandan kâr ettirir."

Güney Amerika'dan bahsetmişken.

"Brezilya'da, iki haftalık tatilde," dedim, annem tarafından sunulan cümleyi tekrarlayarak. "Kaldığı, hımm, spa merkezinde cep telefonlarına izin verilmiyor ve televizyon, radyo, internet ya da sabit telefon hatları yok."

Bayan Santos'un "tatilini" yöneten plastik cerrahların iyileşme sırasında dikkat dağıtacak şeylere izin vermediklerini eklemedim... Şey, mayolu servis elemanlarının yanı sıra ya da benim işittiğim böyleydi. "Cissy ona ulaşmanın bir yolunu biliyor olabilir," diye önerdim.

Annemin her yerde bağlantıları vardı. Hiç kimsenin yapamadığı

şekilde nüfuzunu kullanabilirdi, bu da bazen acayip yararlı oluyordu.

"Kardeşi var mı?"

"Hayır," Bu Miranda'yla benim ortak bulduğumuz tek noktaydı. Her ikimiz de tek çocuktuk.

"Babası nerede?"

"Öldü," dedim ve Jack Reynolds DuBois'nın bir yat kazasında ölmesiyle ilgili bildiklerimi sayıp dökerek devam ettim; iki yıl önce babam, ölümüne sebep olan kalp krizini geçirdikten sonra. Miranda üniversitedeydi.

Miranda ile paylaştığımız şeyleri iki yapalım: Babalarımızı kaybetmek.

Şerif yardımcısı iç geçirdi ve hiç de mutlu biçimde değil. "Bu, en yakın akrabasına ulaşmayı çok zorlaştıracak."

"Sanırım öyle."

Midemde hissettiğim sorumluluk düğümü acıya dönüşmüştü ve Miranda'nın hayatının en son anında yalnız olduğu gerçeğinin üzerinde durmamaya çalışıyordum. Kız tüm Dallas'taki en ünlü yüzlerden birine (ve dekolteye) sahipti ama yine de en çok ihtiyaç duyduğu anda, tutacak bir ele sahip değildi.

Onun en yakın dostu olmamamın bir önemi yoktu.

Onu hazırlık okulu mezuniyetinden beri görmemiş olmamın hiç ilgisi yoktu.

Tanıdığım bir kız ölmüştü.

Ve ben, muhtemelen onu en son gören kişiydim.

Yardım edebilecek olan son kişi, fikrini değiştirmesini sağlayabilecek..."

Of, kahretsin.

Bu, açık ve basit bir şekilde tüm duygularım sel olup akmasına yetti.

Hıçkırıklar boğazımda düğümlendi ve ellerimi yüzüme götürdüm.

Bir bebek gibi hüngür hüngür ağladım.

Bunun sesinden bile nefret ettim, omuzlarımın sarsılmasından, hissettiğim çaresizlikten ve yine de durduramadım, ta ki tümünü sistemimden atana dek.

"Al."

Kolumdaki nazik dokunuşla, nemli avuçlarımı zar zor yüzümden çektim ve burnumu çekerken yukarı baktım.

Anna Dean, bir kâğıt havluyu elime bastırıyordu.

"Kâğıt mendil bulamadım," dedi. "Yapabildiğimin en iyisi buydu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sümüklerimin ve gözyaşlarımın arasından, bu küçük iyilik gösterisinden dolayı minnettarlık duyarak.

Gözlerimi, sonra tenimi kuruladım ve burnumu sildim. İşimi bitirince, kâğıt havluyu elimde topak yaptım, onunla ne yapacağımı bilemeden. Kendimi pençe pençe kızarmış ve beceriksiz hissettim ve kısa bir süre için de olsa, her tür durumun kontrolü elindeymiş gibi görünen annem gibi olmayı diledim.

En sonunda top hâlindeki kâğıt havluyu kapüşonlu eşofman üstümün cebine sokuşturdum ve iğrenmiş bir ses çıkardıktan sonra, gevezelik yapmaya devam ettim: "Eğer Cissy olsaydım, ütülü ve katlanmış, kullanıma hazır, doğru düzgün bir mendilim olurdu. Ama ben, ne zaman ihtiyacım olsa bir kâğıt mendil bile bulamıyor gibiyim. Bazen acaba bir süt kasasının içinde kapı eşiğine bırakıldığımda, evlat mı edinildim diye merak ediyorum."

Şerif yardımcısı, duygudaş bir bakış atmak için sertliğinden bir an sıyrıldı. "Eminim bazen annen de endişeli ve gergin oluyordur, Andrea. Herkes olur, gerçi bazıları bunu gizleme konusunda diğerlerinden daha başarılıdır."

"Miranda'yla o kadar yakın olduğumuzdan falan bile değil ama kendimi tır çarpmış gibi hissediyorum," dedim tükenmiş bir hâlde

ve mutfağın ötesinde sesler ve hareket duyarak geriye kapıya doğru göz attım.

"Şok geçirdin ve hazmetmen zaman alacaktır. Daha fazla sorum olursa seni yeniden ararım."

Burnumu eşofmanımın koluna silerek ona döndüm, "Gitmemi mi istiyorsunuz?"

Eğer normal bir insan olsaydım, kaçıp yakın zaman önce Azrail tarafından ziyaret edilmiş bu yerden çıkma şansına dört elle sarılırdım.

"Eğer senin için sakıncası yoksa Andrea, gerçekten yapmam gereken işlerim var." Şerif yardımcısı kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki benim, onun kim olduğu ve neden burada bulunduğuyla ilgili bir hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, parlak rozeti mutfak ışıklarının altında ışıldadı.

İmayı algılayıp tabanları yağlamak yerine, ona ültimatom verdim: "Bunu daha derinlemesine araştıracağınıza dair bana söz verin. Belki de her şey göründüğü kadar kesin değildir. Miranda bu kadar kolay pes edecek bir kız değildi."

"Onunla çok yakın olmadığınızı söylemiştin, belki de onu sandığın kadar iyi tanımıyordun." Şerif Yardımcısı Dean bunu o kadar mantıklı biçimde söylemişti ki içimden başımla onaylamak geldi.

Ancak aynı fikirde değildim. Ya da olmak istemiyordum.

Miranda DuBois'nın, dün gece ben gittikten sonra uyandığına ve öylece, kendini öldürmeye karar verdiğine inanamıyordum.

Bu mümkün değildi, değil mi?

Gerçi ben intiharla ilgili ne biliyordum ki? Hiç denememiştim, hiç aklımdan geçirmemiştim, kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda bile.

Belki de Miranda, kendini yeni bir günü karşılayamayacak kadar yaralanmış ve aşağılanmış hissetmişti.

Anna Dean'in yüzüne kararlılık maskesi geri dönmüştü ve bana

söylediklerine şaşırmadım: "Adli tabibin ne söylediğine bakacağız ama benim durduğum yerden kanıtlar oldukça sağlam görünüyor. Hemen yargıya varan biri değilim ayrıca Andrea ve burada da öyle yapacağım. A.T. bana ölüm sebebini söylediğinde, emin olacağım an o an olacak, ondan bir saniye önce bile değil."

"Teşekkür ederim." En azından benim endişelerimi reddetmemişti. Bu da bir şey sayılırdı.

Şerif yardımcısı granit adanın etrafını dolaştı. "Neden eve gitmeden önce, annene uğramıyorsun? Bunu konuşacağın biri olması sana iyi gelebilir."

Ne gariptir ki Cissy'yi görme ve ona Miranda'ya olanları anlatma fikri bana hiçbir şekilde itici gelmedi. Annem bana bazen sert davranabiliyordu, biraz aşırı müdahaleci ve aşırı korumacı; ama Chanel ve incilerin altında gerçekten önemseyen bir kalp atıyordu. Her ne kadar göstermekten hoşlanmasa bile, Cissy her şeyi çok derinden hissederdi. Annemin yılmaz biri, yanan ateşin ortasında durup gözünü bile kırpmayabilecek bir tür günümüz *Jan Dark*'ı olduğunu düşünerek büyümüştüm. Ne kadar yanıldığımı ancak geçen yıl görmeye başlamıştım.

Herhangi bir insanın, Cissy'yi saçının tek bir teli dağılmış hâlde nadiren görebileceği gerçeğine rağmen, onun da kanı herkes gibi kırmızı akıyordu (Tamam, o Chanel'in kırmızı rujuydu, ne yapalım ama yine de öyle)

Nemli ellerimi kalçalarıma silerek tabureden aşağı kaydım. "Haklısınız," dedim Anna Dean'e. "Gitmeliyim."

Miranda için bundan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bunun için çok geçti.

Bölüm 5

Ayaklarımı sürüyerek Miranda'nın evinden çıkarken adli tabibin minübüsü yanaştı ve ondan sonra olacakları kaçırdığım için mutsuz olduğumu söyleyemem. Miranda'nın cansız vücudu, bir ceset torbasının içinde, sedyeyle tekerlekler üzerinde dışarı çıkarılırken izlemek istemiyordum.

Uzun zaman önce, insanları oldukları gibi (yani, canlı ve nefes alırken) hatırlamanın çok çok daha iyi olduğuna karar vermiştim. Onlar ölüyken gözünüze iliştiğinde, bunu asla zihninizden atamıyordunuz.

Bu konuda bana güvenin.

Ve isterseniz bana duygusuz deyin ama özellikle merhum hayatı kısa kesilmiş genç biriyse daha bile kötüydü. İnsanı her daim, eğer yaşasalardı nasıl birine dönüşeceklerini merak eder hâlde bırakıyordu.

Gerçi, genellikle ölmek bir tercih olayı değildi.

Bazen hayat, raydan çıkabilirdi ve korkuluğa tutunup dişlerini sıkıp katlanmak dışında yapabileceğin çok fazla şey olmazdı.

Miranda DuBois'yı tanıyordum, çok sıkı fıkı değildim ve belki de Kalpatışı Oteli'nden belirlenenden daha erken ayrılmayı seçtiğini kabul etmek benim için bu kadar zor olmamalıydı.

Ama öyleydi.

Ben yalnızca, güzellik yarışmalarından, sosyeteye tanıtım partilerinden, kızlar birliği saldırılarından ve televizyon haberlerinden cesurca geçip yoluna devam etmiş bir kadının, artık odadaki en güzel kız olmadığı için hayatına son vermesini bağdaştıramıyordum.

Miranda'nın yüzeysel ve kibirli olduğu kesindi ama sert olmak, kaybetmek yerine kazanmak demek olduğunda, sertliği ortaya çıkarırdı. Güzellik kraliçeleri, parlak balo elbiseleri ve taklit elmas taçlar içinde etrafta kelebek gibi uçuşarak dolanmalarına rağmen, asla hanım evladı değildir. Miranda yüzeyde cazibe yayıyor olabilirdi ama Donald Trump'ın tilki kurnazlığına sahipti. Olmak istediği yere gelmek için ne gerekirse kullanmıştı. Bu o kadar kötü bir şey miydi?

Highland Park'taki Kim Kimdir Burger'de adını ondan alan bir sandviçi ve Batı Yakası'nda Ross Caddesi'ndeki Palm Oteli'nin duvarlarında, muhteşem sarışın kimliğinin stilize çizgi yorumu asılı olan gerçek bir Dallas şöhreti olarak kendine yer edinmişti.

Miranda, lise yıllığına tutkusunu "ünlü olmak" diye yazmıştı ve bunu kesinlikle başarmıştı. Yamuk bir ağız ve göz tiki bütün bunlardan vazgeçmeye değer miydi?

Cevabım "Hayır," olmak zorundaydı.

İnkâr hâlinde miydim?

Belki de bütün olay buydu.

Şiddetli bir suçluluk durumundan muzdariptim.

Kesinlikle Miranda'nın intihar ettiği iddiasını iyi karşılamıyordum. İçim sanki kötü hazırlanmış yulaf lapası gibiydi: Yapış yapış ve topakla dolu.

Babacığım her zaman içgüdülerime kulak vermemi söylerdi

ve içgüdülerim bana Miranda'ya olanlarda, gözle görülenden daha fazla şey olduğunu söylüyordu.

Daha iyi anlayana kadar onu aklımdan çıkaramayacaktım.

Neredeyse Brian'ı arayacaktım.

Kendi huzurum için birinin beni dinleyerek kuşkularımı gidermesi gerekiyordu ve Brian tanıdığım en iyi dinleyicilerden biriydi.

Ama bunu yapmadım.

Onu uyandırma fikrinden nefret ettim. Son zamanlarda epeyce şey atlatmıştı, ARGH'deki (nam-ı diğer Abramawitz, Reynolds, Goldberg ve Hunt, şehirdeki bir numaralı hukuk firması) ağır iş yükünden dolayı, neredeyse ölümüne sebep olacak para aklama davasından bahsetmiyorum bile. Sonra ebeveynleri şehre uğramıştı ve kendimizi, onları annemdeki Cehennemden Çıkma Doğum Günü partisine götürürken bulmuştuk.

Zahmetli zamanlar.

Eğer Brian bu kadar istikrarlı bir tip ve doğuştan Kartal İzci olmasaydı, tımarhanede bir oda ayırtmak zorunda kalabilirdi.

Ayrıca onu, Miranda'nın ölümü hakkında dırdır etmek için derin uykusundan sarsarak uyandırmanın ne faydası olacaktı?

Arada bir haberlerde izlemenin dışında, kızı tanımıyordu bile. Eminim acımı paylaşırdı ama onun için hiçbir anlamı olmayacaktı, olması gerektiği şekilde değil.

Bunun yerine, Anna Dean'in önerisine uydum ve annemin evine doğru yola koyuldum.

Annem Miranda'yı tanıyordu. Daha da iyisi, beni tanıyordu. Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama şu anda nasıl hissettiğimi anlayabilecek biri varsa o da annem olurdu.

Miranda'nın sokağından çıktığımda, kızıl saçlı sürücüsü Janet Graham'le çarpıcı bir benzerlik taşıyan gümüş renkli Volkswagen arabanın yanından geçtim; ama ayağımı gaz pedalından çekmedim,

birazcık bile. Oradan uzaklaşmak istiyordum. Kendimle Miranda'nın evi arasına olabildiğince çok mesafe koymak aklımdaki en önemli şeydi.

Beverly'den dönüp Cissy'nin evinin önündeki kısa dairesel araba yoluna girdiğimde, yeniden zar zor nefes almaya başlamıştım.

1920'lerden kalma malikânenin duvarları arasında büyümüş olmama, duvardaki ipek duvar kâğıdından yağlı el izlerimin tüm kalıntılarının temizlendiğinden emin olan ve brokar döşemeliklerden kırıntılarımı süpüren Sandy Beck tarafından peşimden koşularak orada hayatımın on sekiz yılını geçirmiş olmama rağmen, bu yer sonsuza kadar annemin olacaktı.

Her bir odada onun imzası vardı, girişteki cilalı mermer karolardan, vintage avizelere, elle oyulmuş pervazlara ve arada bir gidilen Avrupa seyahatlerinden ya da açık arttırmalardan alınmış antikalar ile pahalı reprodüksiyonların eklektik karışımına kadar. Cissy'nin damgasını taşımayan odalar yalnızca, koyu tahta ve derinin sanat eserleriyle yumuşatılmış olduğu babamın odası ve benim yatak odamdı, orada duvarları boyamama izin verilmişti ve Claude Monet'nin *Giverny'deki Bahçe* tablosunun, kendi versiyonumu yapmayı denemiştim.

Bazen, her iki yanında, bir çift beyaz aslan olan ağır kapının önüne arabayla yanaşmak nefesimi tutmama sebep oluyordu ve bu yalnızca bina dekorasyon dergisinden fırlamış gibi göründüğü için değildi; bu, geçmişe bir adım atmak gibiydi.

Kendi geçmişime.

Koridorlardan geçip zarif bir biçimde kıvrılan merdivenlerden yukarı doğru çıkarken, gençken ve kendimden pek emin değilken hissettiğim duyguları yeniden yaşadım. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı, çocukken her daim hissettiğim gibi, acaba istedikleri gibi olabilecek miyim, yeterince iyi olabilecek miyim, yeterince

güzel olabilecek miyim ve Cissy'nin beni sevmesini sağlamak için yeterince mükemmel olabilecek miyim diye bir endişe.

Her şeyi düzgün yapan bir annenin devasa gölgesinin tam altında yetişen o kendine güvensiz kızdan beri epeyce yol almış olmam önemli değildi.

Belki de bu, asla tam olarak üzerimden atamayacağım bir şeydi, bana bir zamanlar kim olduğumun bir hatırlatıcısıydı ve bu benim için sorun değildi. Çünkü olduğum kadını takdir ediyordum ve hiçbir şey için geri dönmek istemediğimi biliyordum.

Gerçi annem, beni asil bir Highland Park prensesine dönüştürme hayallerinden —ya da kuruntularından— pek vazgeçmemişti, asla bir mağazadan giyinmeyen, amacı sayısız bağış toplama etkinliğine başkanlık etmek ve yıllık en iyi giyinenler listesine girmek olan münasip bir varis...

Eminim son nefesini verene dek beni "hayata" geri döndürmek için çalışmaya devam edecek ve ben de direnecektim. Bu bizim oynadığımız sonsuz bir satranç oyunuydu ve bana sürekli şikâyet edecek bir şey veriyordu.

Ve şikâyet de ediyordum. Çoğunlukla Malone'a, o da yalnızca başıyla onaylayıp duygudaş sesler çıkarması gerektiğini süratle öğrenmişti.

Annemin zilini çalarken Miranda'yı ve benim yapmadığım şeyleri onun nasıl yaptığını düşündüm. O hedeflerin çoğu annemin, kendim için (aslında her ikimiz için) başarmış olmamı dilediği şeylerdi. Ama sonunda Bayan DuBois'ya ne faydaları olmuştu? Unvanlar, şöhret ve mükemmel görüntüsü ona ne sağlamıştı?

Eyalet morgunda ayak başparmağına takılı bir isim etiketi.

Kesinlikle hiç kimsenin arzusu olamaz.

Hockaday'deki bazı arkadaşlarım, Miranda'dan daha o zamanlar ölmesini dileyecek kadar nefret ederlerdi. Haberleri duyunca sevine-

cekler miydi? Kendilerini zafer kazanmış gibi hissedecekler miydi?

Küçükken pek sevmediğim ve bana kendimi olduğumdan daha az değerli hissettiren bir sürü kız vardı,

Miranda da onlardan biri olmuştu.

Bana karşı asla zalim olmamıştı, öyle bir şey değildi ve onu asla hor görmemiştim ya da kıskanmamıştım bile. Yalnızca aramızda büyük bir mesafe duygusu hissetmiştim, sanki iki farklı gezegenden gelmiştik ve biri, ötekinin anlayamadığı bir dili konuşuyormuş gibiydik.

Çocukken, annelerimiz tarafından oldukça sık bir araya getiriliyorduk ama birliktelik asla kalıcı olmuyordu. Ben hâlâ parmak boya yaparken Miranda yerel güzellik yarışmaları kazanmaktaydı. O, üçüncü sınıfta ruj süren tanıdığım tek kızdı ve beşinci sınıfa gelmeden dizaltı çoraplardan mezun olup ince külotlu çoraplara geçmişti. Bugün bile, ben güneş sistemindeki tüm gezegenlerin hizalanması kadar ender olaylar dışında, hâlâ ne ruj sürerim ne de külotlu çorap giyerim.

Bir yetişkin olarak içinde yaşamayı seçtiğim dünya, bir hayır işi olayına katılmak ya da bir bağış toplama olayında gönüllü olmak gibi annem için bir şey yapmaya mecbur kalmadıysam eğer, eski sınıf arkadaşımla pek sık kesişmedi. Eğer şans eseri Miranda'ya rastlarsam, karşılıklı iyi dileklerde bulunurduk. Ama hepsi bu kadardı.

Delaney'nin evindeki Güzellik Partisi'nden önce, onu son Cissy'nin evsizlere ayakkabı bağışı toplamak amacıyla eş başkanlığını yaptığı, Highland Park Village'deki Jimmy Choo mağazasında verilen "Yeni Yılda Ayakkabı" bağış partisinde gördüğümden bu yana muhtemelen en azından bir yıl geçmişti. Her daim gösterişli Bayan DuBois dünyanın tepesinde görünüyordu. Partiye gitmek istememiştim ama parayı elde edecek olan kâr amacı gütmeyen organizasyon, internet sitesini benim tasarladığım bir tanesiydi. Parti o kadar

da kötü geçmemişti, gerçi ben çok uzun kalmamıştım. O gece, saat on sularında ben giderken Miranda daha yeni geliyordu.

Kim bu kızın on iki ay içinde ölmüş olacağını hayal edebilirdi?

Kesinlikle ben değil.

"Andy? İyi misin?"

Kapının açıldığını bile duymamıştım ve Sandy Beck'in endişeli sesini duyunca kirpiklerimi akıtılmamış yaşlardan temizlemek için gözlerimi kırpıştırarak iç karartıcı düşüncelerimi bir kenara attım.

"Hayır," dedim ve başımı iki yana salladım. "Değilim."

"Ne oldu, tatlım? Bana yine Brian olduğunu söyleme sakın?"

Oleksiy davasını kapsayan karmaşada, hepimizin endişelenmek için epeyce fazla nedeni olmuştu ve hayatımda daha önce hiç bu olayı geride bıraktığımızda olduğum kadar mutlu olmamıştım. Ama kapanmıştı ve biz hayatımıza devam etmiştik.

"Brian iyi," diyerek onu temin ettim. "Evde, bir ifade almanın yorgunluğunu uyuyarak atıyor."

"Tanrı'ya şükür." Bir elini kalbine, gri hırkasının inci düğmelerinin üzerine koydu ve içimden kollarımı onun omuzlarına dolamak ve yüzümü boynuna gömmek geldi, tıpkı küçükken sık sık yapmış olduğum gibi. Sandy hep gül gibi kokardı ve genellikle bu kokuyu güven verici bulurdum.

Ama bu sabah değil.

Orada hiçbir şey söylemeden, hislerim donmuş bir şekilde ve şok içime işleyerek bir zombi gibi dikildim.

"Tanrım, Andy, bu soğuk havada dışarıda durma. Zatürre olacaksın."

Beni içeriye çekti ve arkamızdan kapıyı kapattı. "Annen yukarıda oturma odasında, tostunu ve kahvesini bitiriyor. Gidip onunla konuş. Burada olma sebebin annen, değil mi?"

Sandy Beck her zaman bir medyum gibi düşüncelerimi oku-

mayı becermişti. Ya da belki ben o kadar şeffaftım.

"Miranda DuBois'yla ilgili bazı kötü haberlerim var," dedim.

"Ne gibi kötü haberler?"

"En kötüsü," diye özetledim. *O öldü*, diyemedim. Şişmiş gözlerim ve perişan yüz ifadem göz önüne alınırsa sanırım Sandy en kötüsünün ne olduğunu oldukça iyi tahmin etmişti.

"Çok üzüldüm, hayatım." Başparmağını çenemin altına koydu ve beni adamakıllı süzdü, sonra içini çekti ve elimi alıp okşadı. "Eğer yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

"Teşekkür ederim."

Sonra beni bıraktı ve daha önce pek çok kez yaptığım gibi Şark halısına dikkatle basarak ağırlığım her adımda hafif bir iniltiye sebebiyet vererek merdivenlerden yukarıya yöneldim.

Ellerimi tırabzanın pürüzsüzce cilalanmış oyma yüzeyi boyunca yukarı kaydırdım, sonrasında avucum uzun süre kokusunu alacağım Murphy'nin yağ sabunuyla parıldıyordu.

Merdivenlerin tepesinde babamın çalışma odasını görmek için yana doğru göz attım ve sanki o, hâlâ devasa masasının arkasında oturuyormuş ve başını kaldırıp, "Hey, balkabağım. Okul nasıldı?" diye seslenecekmiş gibi kendimi kapıya doğru el sallarken buldum.

Bazı şeyleri asla unutamıyordunuz.

Annemin oturma odasına girmeden kapıyı çaldığım bir zaman vardı ama bu özel günde eşikte bile duraklamadım.

Doğruca içeriye girdim ve onu, kanepesine tünemiş, gazetesi yanındaki yastığın üzerine yerleşmiş buldum; önündeki sehpanın üzerinde, kahve dolu bir porselen fincan, takımı olan tabağın üzerinde duruyordu. Bir zamanlar içinde tostu olan tabak, kırıntılar ve çilek reçeli kalıntısı dışında boştu.

Ben yaklaşırken okuma gözlüklerinin üzerinden bir göz attı ve onları çabucak çıkardı, onları takarken görülmekten ne kadar nefret

ettiğini biliyordum.

"Aman Tanrım, Andrea," dedi yayvan biçimde, kaşlarının ince kavisi yay gibi kalktı. "Sanki Azrail tüm enerjini emmiş kadar bitkin görünüyorsun."

O kadar iyi demek!

"Konu Miranda ve bu, benim hatam." Boğazım düğümlenmeden, kendimi yeniden tamamen suçlu hissetmeden, hıçkırmaya başlamadan önce, "Dün gece onu asla yalnız bırakmamalıydım," dedim.

Annem gazeteyi kanepeden itti ve beni pat diye aşağı çekip yanına oturttu. "Tamam, tamam," dedi ve hıçkırıklarım geçene kadar sırtımı ovdu.

Sonra ona, bu sabah Miranda'nın evine gittiğimde neler olduğunu, Anna Dean'i ve onun adli tabibin minibüsünün gelmesini nasıl beklediğini anlattım.

"Miranda öldü mü?" diye tekrarladı ve solgun pürüzsüz alnı kırıştı. "Emin misin?"

Kızın ölü hâlini tam olarak görmemiştim ama sanırım Highland Park Polis Departmanı'nın şerif yardımcısının, yaşayan bir insanı, ölü olandan ayırt edebileceğine güveniyordum.

"Evet, eminim."

"İnanmıyorum," Cissy'nin mavi gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tanıdığım herkes kadar hayat doluydu ve ölmek için çok güzeldi."

Bunu yutmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum.

Ölmek için çok güzel?

Sarımsak ve haçların vampirleri savuşturabildiği şekilde, güzel olmanın da ölümü defedebileceğinden şüpheliydim ama yorumunun açık küstahlığına rağmen onun neyi kastettiğini biliyordum.

Miranda, dünyada hiçbir tasası olmadan hayatın içinde süzülen ve gerçek olamayacak kadar güzel olan o kadınlardan biriydi. Ya da en azından dışarıdan öyle görünüyordu.

Ama ben buna inanmayacak kadar deneyimliydim.

Miranda'nın son birkaç saatine şahit olmuştum —yani *son birkaç saatinden* önceki son birkaç saatine— ve o saatler pek eğlenceli sayılmazdı.

Ona Şerif Yardımcısı Dean'in Miranda'nın kendi ölümünü gerçekleştirdiğini söylediğini anlattığımda başını geri attı, dudakları sımsıkı kasılmış, besbelli benden daha fazla ikna olmuş değildi. Aslında düpedüz kızgınlıktan deliye dönmüş görünüyordu.

"Anna Dean, Miranda DuBois'nın kendini öldürdüğünü mü düşünüyor? Saçmalık!" Cissy sanki bir milyoncudan alınma kolonyanın kokusunu alıyormuş gibi burnunu çekti. "Bir dakikalığına bile inanmam. O genç kadın, kendine bir olimpiyat atleti gibi dikkat ederdi. Güzellik yarışmasına katılan kızlar nasıldır bilirsin."

"Biliyorum, biliyorum," Kendi kendime şu ana dek bir milyon kez tekrar tekrar söylediğim şeydi bu. Hayatı boyunca bir defa da olsa bir Teksas güzellik kraliçesiyle karşı karşıya gelen biri, dıştan şeker gibi görünebileceklerini ama içlerinin bir hamam böceği kadar sert olabileceğini fark etmiştir. "Şerif Yardımcısı Dean'e söylediğim tam olarak buydu ama benimle aynı fikirde değil. Bir komşu sabahın erken saatlerinde bir gürültü duymuş. Daha sonra gazetesini almak için dışarı çıktığında Miranda'nın kapısını açık görmüş ve içeri girmiş."

"Yüce Tanrım," Annemin eli kalbine gitti. "Bundan daha korkunç bir şey düşünemiyorum. Böylesine genç ve hayat dolu birini kaybetmek hiç doğru değil," diye inledi. "Hiçbir çocuk annesinden önce ölmemeli."

Miranda gençlik ve hayat dolu olabilirdi ama en nihayetinde o da bir insandı ve son zamanlarda hayat, önüne ona kendi değerini sorgulatacak ve şüpheye düşürecek virajlar çıkarmıştı.

Dr. Sonja'nın, yüzüne gözüne bulaştırdığı enjeksiyonlarının verdiği zarardan dolayı çektiği ızdırabın, katlanamayacağı kadar

şüphe ve kendine güvensizliği tetiklemiş olması o kadar mantıksız mıydı? Ona mektupla resmî bir "anca gidersin" gönderen bir kulüpten sepetlenmekten bahsetmiyorum bile.

Annemle Miranda'nın ruh hâliyle ilgili endişelerimi paylaştım, gerçi o çoğunlukla kafasını salladı ve tekrarladı, "Asla onun yapacağı bir iş değil, gerçekten onun yapacağı iş değil."

Ama Cissy, Miranda'nın Delaney Armstrong'un evinde bir düzine misafirin önündeki duygusal çöküşünü izlememişti. Eğer izleseydi, Miranda'nın acısının ne kadar gerçek olduğunu anlardı.

"Yanında Dr. Sonja'yı vurmak için tabanca getirmişti anne ya da en azından korkutmak için," diye defalarca söyledim, "Bu da tam olarak, mantıklı bir insanın yapacağı şey değil."

"Yani Miranda biraz fazla duygusaldı? Bu onu intihara eğilimli yapmaz." Cissy karşı çıktı ve savunma pozisyonunda kollarını kavuşturdu. Ben, Miranda'nın belki de gerçekten kendi hayatına son vermiş olabileceği görüşüyle ilgili bir altyapı ortaya koymayı denedikçe daha da fazla öfkeleniyor gibiydi ve bana mı Miranda'ya mı kızgın olduğundan emin olamadım.

"Belki de artık mükemmel değilse hayatının yaşamaya değmediğini düşündü," dedim açıkça, ardından Cissy'nin somurtması derinleşti.

Pudrasının pastel tonunun altında, teni pembenin ateşli bir tonuna büründü. "Güzellik her şey değildir," diye açıkladı, yayvan konuşması daha az tatlı ve daha çok zehirdi, "Ama bazıları için sahip oldukları tek şeydir. Ya da öyle olduğuna inanırlar. Ve bu çok kötüdür, değil mi, tatlım? Tanrı bize ışık saçmak için milyonlarca farklı yol verdi ve bazen sadece yüzeydeki ışıltıdan biraz daha derine bakmamız gerek."

Aman Yarabbim!

Annem bunu gerçekten söyledi mi?

Ona, onun birazdan Rahibe Teresa'ya dönüşmesini bekleyip gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Ama olmadı.

Başka birine dönüşmedi.

Cissy hâlâ Cissy idi.

Bazen ışıltıdan biraz daha derine bakmamız gerek.

Vay canına.

Bu, Dallas Sosyetesinin Kraliçe Arısı'ndan, namıdiğer Highland Park Majestelerinden, hayatının büyük bir kısmını mükemmel görünümü sürdürmek peşinde koşarak geçirmiş ve beni; mükemmel evi, mükemmel kıyafetleri, mükemmel evliliği ve mükemmel hayatı olan zengin bir sosyete aile kadını olmanın, hayatta sahip olunmaya değecek tek hayal olduğuna inandırmak için elinden geleni ardına koymamış bir kadından gelen oldukça derin bir ifadeydi.

Tamam, belki birazcık abartıyorum (Ama yalnızca birazcık).

Tam Cissy'yi neredeyse çözdüm diye düşünürken yine yanıldığımı ispatladı. Öte yandan, keder her birimizi esrarengiz biçimlerde etkilerdi. Bu olay da onu kesinlikle felsefi yapmıştı.

"Miranda öylesine kararlı bir çocuktu ki öylesine enerji dolu," dedi annem usulca. "Hâla onun böyle bir şey yaptığına inanamıyorum," Parmağını havada şıklatarak "Ve annesine tek kelime bile etmeden. Geride bir not bile bırakmadığını söyledin?"

"Polis bir not bulmamış." Anna Dean öyle olduğunu ağzından kaçırmıştı.

"Ama Debbie ve Miranda inanılmaz yakındı, yapışık ikiz gibiydiler." İçini çekti ve gözlerini boşluğa dikti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum, çünkü son derece donuk bir ifadesi vardı. "Belki kahvene biraz brendi istersin?"

Transından tersleyerek çıktı, ayıplayan bir ses çıkararak. "Tanrı aşkına, Andrea, daha saat sabahın sekiz buçuğu. Biliyorsun ki asla

öğleden önce içki içmem, tabii eğer brunch'ın yanında mimoza kokteyli değilse."

"Bunun gibi zamanlarda tüm kuralların camdan dışarı gittiğine inanıyorum."

"İstediğim içki değil," dedi ve tüm iç çekişlerin en kederlisini çekti.

Ayağa kalkıp üzerinde kahvaltı tabakları olan masanın etrafından dolaşırken sabahlığının ipeği hışırdadı. Küçük, şirin yazı masasına doğru giderek minik çekmeceleri karıştırdı, ince bir deri cüzdan çıkardı ve bana getirdi. Yeniden yanıma yerleşerek dijital çağ öncesinden kalma renkli bir fotoğrafı ortaya çıkarmak için monogram desenli albümü parmağıyla çevirerek açtı.

"O pikniği hatırlıyor musun?" diye sordu ve başımla onayladım.

"Evet."

Bahar tatilindeydi. Annem ve Debbie Santos (o zamanlar Bayan DuBois) beni ve Miranda'yı, Miranda'nın babasının adanın körfez tarafında çok büyük bir ev inşa ettirdiği, Longboat Key'e götürmüştü. Bir cesaret, Colony Otel'deki süit odalarımızdan çıkıp öğle yemeğimizi de yanımıza alarak inşaat nasıl gidiyor diye bakmaya gitmiştik ve sonunda kendimizi devasa bir beton borunun tam göbeğinde piknik yaparken bulmuştuk. Ya da en azından Miranda ve ben öyle yapmıştık, annelerimizin teşvikiyle.

Fotoğrafta, sırtlarımız borunun kavisine yaslanmış, bacaklarımız bükülü, ayaklar öteki tarafa dayalı bir hâldeyiz. Ben, kıvır kıvır saçlarım ve ıstakoz kırmızısı güneş yanığımla perişan görünüyordum. Fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimin içindeki karıncaları hatırlıyorum. Öte yandan Miranda, kendinden emin, neşeli ve bronz görünüyordu.

Cüzdanı anneme geri verdim ve buruk biçimde gülümsedim. "Geçmişe dönememiz ne kötü değil mi? Miranda'yı tamamen farklı bir yola çevirememek."

Ama yapamazdık, her ikimiz de bunu bal gibi biliyorduk.

Eğer hayatın geri alma tuşu olsaydı ona, daha önce de pek çok kez basmış olurdum. Tıpkı babacığımı kaybetmeden önce olduğu gibi... Keşke, ona asla söyleyemediğim tüm o şeyleri söylemek, bir kez daha "Seni seviyorum" demek için onunla yalnızca birkaç dakikam daha olsaydı.

Ama gerçek hayatta anlık başa sarıp oynatma yoktu.

Bir kez. Hepsi bu kadardı. Eğer çuvallarsan çuvallamışsın demekti. Eğer bir otobüsün tekerleklerinin altına düşmüşsen yeniden denemek için bir kedinin dokuz canına sahip değilsin.

Neresinden bakarsan bak, bu berbat bir şeydi.

Annem gözlerimin içine bakarak "Miranda'nın ölmek istediğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Aklındakini ve benim de sabahtan beri düşündüğüm şeyi doğrulamak için ona hayır demek istedim. Ama artık hiçbir şeyden emin değildim. Miranda'yı neredeyse hiç tanımıyordum ve yalnızca son gece aklından geçenleri tahmin edebilirdim. Altüst olmuştu bu kesindi ama intihar?

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda, yüksek sesle içimi çekerek. Keşke onun kuşkularını giderebilseydim. Ama yapamazdım. Demek istediğim benim de kuşkularım ve sorularım vardı, açık kapıyla ilgili, silahla ilgili ve bu kadarını anneme belirttim. Ama "bu" olduğunda orada değildim, bu yüzden asla kesin olarak bilemeyecektim. "Yapmadığını düşünmek istiyorum ama eğer bu doğru değilse o zaman bu gösterir ki o..." durdum, *öldürüldü* kelimesini yuttum, çünkü o konuya girmek istemiyordum.

Cissy başıyla onayladı, bu muammayı anlamış görünüyordu. Bir an sessiz kaldı, gözlerini kapatıp fotoğraf albümünü avuçlarının arasında bastırdı. Bir süre sonra içini çekti, gözlerini açtı ve bana baktı. "Bu inanılmaz korkunç olayı Debbie'ye nasıl söyleyeceğim?

Bir anneye kızının öldüğünü nasıl söyleyebilirim?"

Bana Bayan İşe Yaramaz diyebilirsiniz ama tekrardan "Bilmiyorum," dedim, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de Bayan Santos Brezilya'da, bandajlara sarılı bir hâlde kendi güzelliğinden ve gençliğinden geriye ne kaldıysa ona tutunabilmek için olduğu estetik operasyondan sonra iyileşmeye çalışırken, Miranda'yı öğrendiğinde kendini ne kadar uzakta hissedeceğini düşündüm.

Şüphesiz, Miranda'nın ona ihtiyacı varken orada olmadığı için kendini suçlayacaktı, tıpkı benim kendimi suçladığım gibi.

"Şerif Yardımcısı Dean, Bayan Santos'a bir şekilde ulaşmaya çalışacağını söyledi," dedim anneme, yanımda sessizce otururken. "Eminim onu Brezilya'da bulmak ve haberi vermek için bir yol bulacaktır."

"Eğer önce ben Debbie'ye söylemezsem."

"Spa merkezini mi arayacaksın?" Ve onları Bayan Santos'u telefona vermeleri için zorlayacaksın, durumu her ne olursa olsun, tepeden tırnağa bandajlara sarılıp sarmalanmış ve gurme yemeğini bir kamışla içiyor bile olsa.

"Ah Andrea, bunu polisin yapmasına izin veremem, değil mi? Bunu benden duymak bile yüreğini parçalayacak ve bunca senedir arkadaşız."

Yana dönük oturdu, sanki gözlerimle karşılaşmaktan korkuyor gibiydi ama ben çenesinin titrediğini görebiliyordum.

Edebini korumak için ne kadar çok savaşıyor olduğunu merak etmek zorunda kaldım. Ben gidene kadar bekleyecek, kapısını kapatacak ve kimse gözyaşlarını görmesin diye duşta mı ağlayacaktı?

Biliyordum, onun için herhangi türde bir zayıflık göstermek çok zordu. Ama daha önce savunmasızlığını görmeme izin vermişti ve dehşete kapılmamıştım. Keşke şimdi de görmeme izin verseydi. Bazen kuvvetli olanın ben olabileceğimi düşünmek, kendimi iyi hissettiriyordu.

Parmakları fotoğraf albümünü hâlâ sımsıkı kavramış hâldeydi ve elimi onunkilerin üzerine koydum.

"Kalmamı ister misin?" diye sordum, bir yanım evet demesini bana ihtiyacı olduğunu söylemesini ümit ediyordu.

Gerçi benim önerimi kabul etmeyince şaşırmadım.

Bana döndü ve yüzündeki gerginliğin yumuşadığını fark ettim. "Teşekkür ederim tatlım ama bunu yalnız yapmak istiyorum. Sen evine git ve Bay Malone'la vakit geçir. Şu anda muhtemelen uyanmıştır ve nerede olduğunu merak ediyordur."

Reddedilmiş hissetmekten kendimi alamadım ama yine de başımla onayladım.

Beni kucaklamak için yakına eğildi, beni bırakmadan önce bir an sımsıkı sarıldı. Bugüne kadarki en sıkı sarılmasıydı ve kendimi keşke birkaç saniye daha sürseydi diye dilerken buldum. Annem sevgisini dokunarak gösteren bir tip değildi. Büyürken yaşadığım kucaklanmalar genellikle babamdan gelmişti.

Yanlış anlamayın, Cissy'nin beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Onun için sevgisini göstermek biraz daha zordu. Bu izlenime ben doğmadan ölmüş olan kendi öz annesi yani büyükannem Leona Barrett Blevins ile ilgili duyduğum nadir hikâyelerden kapılmıştım, ilişkilerinin oldukça mesafeli olmasından. Sanırım babacığım "gergin" kelimesini kullanmıştı, bir keresinde bana Leona Blevins'in eski kafalı ve keçi gibi inatçı bir kadın olduğunu fısıldamıştı.

Hımm, kulağa tanıdık geliyordu.

Gerçi ben Cissy ile ilişkimi "gergin" olarak nitelemezdim, önemli şeyler konusunda aynı fikirde olmamıştık: Sosyeteye tanıtılmam bunlardan biriydi ve bir Teksas üniversitesinden (yani South Methodist Üniversitesi) ziyade Şikago'da sanat okuluna gitmem de bir diğeriydi. Yine de her ikimiz de yaşlandıkça devasa yanlış anlamalara meyilli olmamıza rağmen aramızdaki mesafeyi kapatmayı becermiştik.

Yani mükemmel değildik. Hayat önümüze ne çıkarırsa yüzümüze gözümüze bulaştırabilirdik... Ve genellikle de öyle yaptık.

Annemin, açık mavi ipek elbisesi uçuşarak oturma odasını terk ederek yatak odasına gidip aramızdaki kapıyı kapatmasından sonra uzun bir süre olduğum yerde kaldım. Ellerim kucağımda, onun kokusunu içime çekerek —meşhur parfümünün kokusuyla karışmış, sabah banyosunun sabunumsu temiz kokusu— ve geçmişimizin, şu anımız üzerinde ne kadar güçlü bir kuvvet olduğuna kafa yordum.

Tıpkı geçen gece Miranda'ya rastlamam ya da onun bana rastlaması gibi... Miranda nasıl da yalnızca son on iki saat içinde, derli toplu dünyamın altını üstüne getirerek kendini yeniden hayatıma enjekte etmeyi becermişti.

Bu kader miydi? Rastlantı? Ya da kötü şans?

Sonuncuya daha yakın olduğumu düşündüm.

Ne olursa olsun, duygularım allak bullak olmuştu. Kendimi bitkin ve tükenmiş hissediyordum.

Kucağımdaki ellerimden birini kaldırdım, annemin kanepenin yastığının üzerinde bıraktığı fotoğraf albümüne dokundum.

Ama fotoğraflara bakmak yerine, onu aldım ve Cissy'nin çalışma masasının çekmecesine geri koydum. Anılarıma bir bakış daha atmaya ihtiyacım yoktu.

Çok daha yakın zamanda olanlarla uğraşmak bile yeterince zorluyordu.

Bölüm 6

Holü geçip annem evinden ayrılmadan önce Sandy Beck'i kucaklayarak ona hoşça kal dedim. Miranda'yla ilgili konuşmak için uğradığıma pişman olmamama rağmen buraya geldiğimde hissettiğim huzuru şu an hissedemiyordum. Cissy'nin kötü haberi vermek için Debbie Santos'u arayacağını düşünüp duruyordum. Annemin eve, Malone'a, gitmemi söylemesine rağmen bir süre daha kalmayı bile düşündüm.

İçimdeki mücadeleyi göz ardı edip kapıyı kapadım ve güneş ışıklarından dolayı gözlerimi kırpıştırarak verandada bir an durdum.

İşte o an sesi duydum.

"Hey, Kendricks! Harika zamanlama. Hadi arabaya atla."

Bu patronluk taslamayı her yerde tanırdım, gözlerim bağlı olsa bile.

"Hadi Andy!" Janet, gümüş rengi arabasının camından bana bağırdı. Arabasının motoru çalışıyordu ve onun annemin evinin önüne şimdi mi geldiğinden emin olamadım. Beni, Miranda'nın evinden buraya kadar takip edip içeri girdiğimden beri burada bek-

liyor da olabilirdi. Ya da belki de medyumdu.

"Burada ne işin var?" diye sordum, kafamdan milyonlarca soru geçerken. Şerif Yardımcısı Dean'le konuşmuş muydu? Miranda'nın öldüğünü ve polisin bunun intihar olduğunu düşündüğünü biliyor muydu? Benim şu anki "Miranda DuBois'yı canlı gören son insan" statümle ilgili elinde bir ipucu var mıydı yoksa hâlâ her şeyden bihaber miydi?

Sanırım öğrenmenin tek yolu vardı.

Ama bu onun arabasına binmek anlamına geliyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, daha ben kibarca reddedemeden önce. "Seni mümkün olan en kısa sürede geri getireceğim, söz veriyorum," diye devam etti ben özlemle cipime, sonra da onun arabasına tereddütle bakarken.

Eğer ona tek istediğimin eve Malone'a gitmek ve bir süre yatağımda yatmak, örtünün altına girip gözlerimi yummak ve yeniden uyandığımda sanki yeni bir güne başlıyormuşum gibi davranmak olduğunu söylesem acaba beni rahat bırakır mıydı?

"Gerçekten yardımın çok makbule geçecek, Andy." Bana melül melül bakabilmek için 1940'lar tarzı kedigözü şeklindeki güneş gözlüklerini bile çıkardı. Hayır demek, bir köpek yavrusuna tekme atmak gibi olacaktı.

Eveet.

Yardımıma ihtiyacı vardı.

Sanki herhangi birine yardım etme konusunda iyiymişim gibi diye düşündüm. Ayaklarımı sürüyerek arabasının yolcu kapısına doğru ilerledim ve bindim.

"Sıkı tutun," dedi ve emniyet kemerimi bağlamamı beklemeden fişek gibi fırladı, son süratle virajı döndü ve kesinlikle yasal limitin üstünde bir hızla Beverly Drive'a bağlandı.

Preston yoluna döndü ama hâlâ nihai istikametimizin ne oldu-

ğuyla ilgili bir işaret vermemişti ve içimde La Madeleine'de erken bir öğle yemeği yemeye gitmediğimize dair bir his vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum, heyecanla aptalca bir şey olmasını ümit ederek. "Jimmy Choo mağazasında yangın mı çıktı? Junior League yardım kuruluşunda çekirge istilası mı var?"

Yoksa bu, malum kişiyle mi ilgiliydi?

İç çektim.

Tüm dünyanın öğrenmesinin çok sürmeyeceğini anlamıştım ve Janet o kadar çok kaynakla bağlantı hâlindeydi ki onun bu şehirde dedikoduya değer herhangi bir şeyi öğrenmemesi mümkün değildi.

"Miranda DuBois öldü," dedi bana doğru bakmadan. "Ama sen bunu zaten biliyorsun değil mi?"

Ve ses tonundan, onun benim bildiğimi bildiğini biliyordum.

Eğer bu anlamlı bir cümle olduysa.

"Daha erken saatte beni arabayla onun sokağından çıkarken gördün değil mi?" diye sordum ve o da ince kırmızı kaşlarını kaldırdı.

"Elbette seni gördüm ve senin de beni gördüğünü biliyorum. Ama beni arayıp bilgilendirdin mi? Haaayır," dedi kelimeyi uzatarak. "Çoktan beni atlatıp Miranda'ya gitmiş ve beni annene gittiğin konusunda bilgilendirecek kadar nazik olan Şerif Yardımcısı Dean'le konuşmuştun."

Ah, yani beni Cissy'de kıstırmasının telepatiyle bir alakası yoktu.

"Miranda'ya onu kontrol etmek için gitmiştim. Çünkü dün gece onu eve arabayla bırakmıştım ve kız, hımm, pek düzgün düşünemiyordu," Kelimelerimi özenle seçtim, Janet'ın sanki bilinçli olarak onu aldattığımı ima etmesinden hoşlanmadım. "Hiç fikrim yoktu onun... Olacağından... Bilirsin." En sonunda ağzımdan çıkardım, bunu tartışmanın hayal ettiğimden daha da zor olduğunu fark ederek. Sertçe yutkundum.

"Zavallı kız," dedi Janet, sesi sanki gerçekten bunu kastediyor

gibiydi. "Roket bilimci olmayabilirdi ama idare ederdi."

"Anna Dean sana nasıl öldüğüyle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordum, arkadaşım Birinci Sınıf Sosyete Muhabiri'nin, şerif yardımcısının ağzından muhtemel ölüm sebebinin intihar olduğu dışında bir şey alıp almadığını merak ederek.

Janet içini çekti. "Maalesef hiçbir şey. Bana kayda değer hiçbir şey vermedi, yalnızca Miranda'nın öldüğünü ve onu tan yeri ağarırken komşusunun bulduğunu söyledi. Ölüm nedeninin otopsi sonucu belli olacağını söyledi ama kadının bunu çoktan çözdüğü hissine kapıldım, çünkü tam olarak çevreyi herhangi bir şüpheli için taramadıklarını üstü kapalı biçimde ima etti."

"Sanırım haklısın," diye ona katıldım, daha fazla bir şey söylemeden.

Eğer Şerif Yardımcısı Dean, polisin Miranda DuBois'nın kendisini, kendi silahıyla vurduğu iddiasını basınla paylaşmaya hazır değilse ben de dedikoduları alevlendirmeyecektim. Bu yüzden polis memuruyla yaptığım konuşmanın hiçbir detayından yani onu sağ gören muhtemelen son insan olduğumdan ve Brian'la sarmaş dolaş olma konusunda daha az hevesli olsaydım Miranda'nın ölümünü tümden nasıl engelleyebileceğimden bahsetmedim.

Off.

Janet bir eliyle direksiyon simidine vurdu ve zıplayarak kafamı cama çarptım.

"Kahretsin Andy, biliyorum kulağa cehennem kadar soğuk geliyor ama bu konuda gözyaşlarına boğulacak kadar duygusal hissedemiyorum. Yazacak bir hikâyem var ve şerif yardımcısı, neredeyse işe yarar tek kelime bile etmedi. Mahallede dolaşıp sorular soran mavi üniformalıların bile kayıt dışı konuşmalarını sağlayamadım. Tek becerebildiğim iPod'lu bir kadınla, köpeğini gezdiren bir adamdan birkaç değersiz alıntı." İnledi ve gözleri yaşla doldu. "Bu

sefer beni atlatmalarına izin vermeyeceğim. Kesinlikle yapamam."

Öyleyse bütün bunlar bunun içindi. Kafamdaki acıyan noktayı ovuştururken düşündüm.

Bir hikâye elde etmek için?

Bir kardeş Hockaday papatyasının kaybından dolayı acıma duygusuna ne oldu? Ya da en azından, şehrin en tanınmış, TV yüzü olmak için Kanal 5'te merdivenleri tırmanmış bir kadın için yas tutmaya? Bunun bir anlamı vardı değil mi? Birazcık saygıyı hak ediyordu.

"Ama Janet, sen *PCP*'nin cinayet muhabiri değilsin ki," diye hatırlattım. "Sen güzellik partileri ve yardım balolarının makalelerini kaleme alırsın. Yazdıklarının içinde..." Kendimi tuttum, bitirmeden önce az kalsın intihar diyecektim, "Ölüm ilanları yok."

Dudağını ısırdığını gördüm, dolu dolu bir dakika çiğnedikten sonra cevap verdi, "Pekâlâ, hepsi birbiriyle bağlantılı, değil mi? Demek istediğim, Miranda'nın dün gece Delaney'nin partisine davetsiz dalması ve neredeyse Dr. Madhavi'nin kafasını uçurması?"

Neredeyse?

Tanrı aşkına Miranda, Sonja Madhavi'yi neredeyse yarım metreden fazla bir mesafeyle ıskalamıştı.

"Ve Miranda'nın ertesi sabah ölü bulunması. Bu sanki suç ve modanın bir patlamayla bir araya gelmesi gibi. Hikâyeye hakkını verebilecek tek kişi benim. "Ayrıca," —kıvrandı— "Onu tanıyordum. Belki çok iyi değil ama bunu kişiselleştirmeye yetecek kadar iyi. Sence de Miranda'ya, mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamayı borçlu değil miyiz? Eminim o da gerçeğin ortaya çıkmasını takdir ederdi değil mi, Andy?"

Gerçek seni özgür kılar.

Miranda'nın sözleri yeniden aklıma geldi. Keşke apaçık ortada olanın ötesinde neyi kastetmek istediğini bir bilebilseydim. Çünkü bir şey kastettiğinden emindim ve bunun da ölümünden sonra PCP'de

hikâyesinin yazılmasıyla hiç alakası olmadığına bahse girerim.

"Yani şimdi sen bu hikâyeyi Miranda'nın iyiliği için mi istiyorsun?" dedim kuşku dolu biçimde.

Janet burnunu çekti, çenesini dikleştirdi. "Evet, öyle," Sonra usulca ilave etti. "Ve kendi iyiliğim için."

Alnı endişeyle kırıştı ve bana bakmamak için gözlerini uzunca bir süre yoldan ayırmadı. Bunda görünenden çok daha fazla şey vardı ama belli ki Janet bunu benimle paylaşmaya henüz hazır değildi.

İyi bir arkadaşın yapacağı gibi, burnumu sokmadan önce bir süre bekleyecektim.

"Pekâlâ nereye gidiyoruz?" diye sordum, çünkü eğer konuşmaya niyeti yoksa Janet'ı sorguya çekerek pek bir yere ulaşamayacağımı biliyordum. Gerçi tam olarak nereye doğru gittiğimizle ilgili bir hissiyatım vardı, çünkü rotamız, Highland Park'ta büyüdüğüm, evde tuvalim ve boyalarımla oturmayı tercih ederken Cissy'yle alışveriş gezilerine sürüklendiğim günlerimden tanıdık geliyordu. "Beni North Park'a mı götürüyorsun?"

North Park Center, namıdiğer "alışveriş merkezi", en azından ben ona öyle derdim.

"Evet." Gözlerini önüne öyle bir yoğunlukla odaklamış tutuyordu ki kataraktı olduğunu ve yolu zorlukla görebildiğini düşünebilirdim. Tek sorun öyle olmadığıydı. Janet'in görme kapasitesi 20/20'ydi.

"Zeki kız" gözlüklerini taktığında bile, bu yalnızca gösteri içindi (Ya da büyük olasılıkla idolü Katie Couric'i taklit etmek için).

Bir saniye geçti geçmedi, alışveriş merkezinin devasa duvarlarını fark ettim ve park alanının girişinin üzerinde karaltı gibi görünen Barneys ve Neiman Marcus tabelalarını okudum.

Jenny, arabayı boş bir yere ani bir hareketle çekti ve motoru durdurdu, sonunda yeniden bana baktı, gözleri heyecanla aşırı

derecede büyümüştü. "Bak Andy, plan şöyle. Bu trajik olayların nasıl geliştiğiyle ilgili Dr. Sonja'nın tepkisini alan ilk ben olmak istiyorum, yani Miranda'nın iyi doktoru zımbalama teşebbüsü ve bu sabahın haberi olan Miranda'nın ölümüyle ilgili. Güzellik Mekânı dokuzda açıldığından, kapılar açılır açılmaz yakında hazır bulunmam hayati öneme sahip."

Ah, Güzellik Mekânı. North Park alışverişçilerinin dükkânlara koşup Platin Amerikan Express kartlarına gerçek bir egzersiz yaptırmadan önce ayaküstü bir botoks enjeksiyonu ya da glikolik cilt soyma işlemi için uğrayabilecekleri yer.

İşlerin gidişatına bakılırsa çok yakında Taco Bell, müşterilerine her tortillanın yanında bedava yağ aldırma işlemi sunmaya başlayacaktı.

"Randevun var mı?" diye sordum.

Janet'in yüzü kızardı. Bu çok sıra dışıydı.

"Hı-hı," diye mırıldandı. İnternet üzerinden aldım. Bu sabah için bir iki boşluk vardı."

"Yani sen Dr. Sonja ile sahte kimlikle görüşeceksin, böylece tuzak röpörtaj yapacaksın. Bu mudur?" Bunun kulağa geliş şeklinden hoşlanmamıştım ama eğer kafaya koyduysa Janet'ı buldozerle bile durduramayacağımı biliyordum. "Ama bunun benimle ne alakası olduğundan pek emin değilim."

Eğer Janet, röportajını *National Enquirer* tarzında zevksiz biçimde süslemek istiyorsa başka, bu onun bileceği bir şeydi. Ama Dr. Sonja Madhavi'yle yapacağı röportajın neden bir uşak gerektirdiğinden emin değildim.

Janet emniyet kemerini çözdü, bana döndü ve bir kolunu direksiyona dayadı. Hiç rahat görünmüyordu ve sanki beni hipnotize etmek istermiş gibi bana gözlerini dikmesi, kendimi kötü hissettirdi.

"Pekâlâ Tonto," diye başladı, "İşte senin bölümün ve sakın berbat etme, tamam mı? Çünkü bizim sadece bir atımlık barutumuz var."

Sanki bir takımmışız gibi "biz" kelimesini vurgulaması ne hoştu. Belki de benim *Park Cities Press*'in bordrosunda kayıtlı olmadığımı unutmuştu.

Öte yandan, Bayan Janet Rutledge Graham'den daha da aşırı duygusal olacaklarını düşünmedim. Renkli onun stiliydi —ve yalnızca saç renginden bahsetmiyordum— ve bu onu sıradan bir kadın olmaktan koruyordu.

Yine de ciddi olduğunu görebiliyordum, bu yüzden gülmedim. Çok istediğimden de değil. O sabah Miranda'nın evine yaklaşıp çimlerin üzerinde sarı suç mahalli şeritlerini gördüğümden beri canım pek gülmek istemiyordu.

Janet ellerini kenetledi. "Eğer ben onunla yalnız konuşurken sen Dr. Sonja'nın erkek arkadaşını meşgul edersen sana sonsuza kadar minnettar kalırım."

Dr. Sonja'nın erkek arkadaşı?

Gözlerimi dikip ona boş boş baktım.

"Lance Zarimba," dedi Janet. "Kadının estetikçisi. Dün gece Delaney'nin evinde kadınla birlikteydi. Sarışın bıyıklı adam."

Miranda'nın, Picasso'yu vurduğunda neredeyse sinir krizinin eşiğine gelen Dr. Mini Eteği yatıştıran adam.

"Ah, evet onu hatırlıyorum."

Janet, yeniden gözlerini kaçırma harekâtına girişti, bu da omuzlarımın gerilmesine neden oldu. "Şey, sana da adamla saat dokuzda bir randevu ayarlamış olabilirim. Böylece ben Dr. Madhavi ile birlikteyken onun dikkati dağılmış olur. Senin için sakıncası yok Andy, değil mi? En fazla on beş dakika ve iş yeri kredi kartımla ödedim, bu yüzden benim ikramım. Ona sivilcelerini temizletebilirsin." Kafasını yana eğdi, gözlerini kısarak bana baktı. "Bu o kadar da kötü bir fikir değil, değil mi?"

Gözeneklerimi açtırmak için bir estetisyenle randevum vardı?

Yalnızca Janet, Dr. Sonja'yı sorguya çekmek için birkaç dakika yalnız yakalayabilsin diye?

Anlayamadım?

Bu o kadar da kötü bir fikir değil, değil mi?

Dış görünüşüme bir iğneleme daha.

Janet daha dün gece kaşlarımın arasındaki kırışıklıktan dem vurup durmuyor muydu ve şimdi de gözeneklerimi suçluyordu?

Ve arkadaşım olduğunu iddia ediyordu.

Bu sabah turuncu-kırmızı saçlarının biraz kabarmış olduğundan bahsetmeli miyim? Ve sol gözünün köşesinde hâlâ yastık izi olduğundan?

Eveet.

Aniden utangaçlaşarak güneşliği indirdim ve oradaki aynada cildimi kontrol ettim.

"Kes şunu," dedi Janet ve güneşliği şak diye kapattı "Hadi artık işe koyulalım. Güzellik Mekânı iki dakikaya kadar açılmış olacak ve gecikmek istemiyorum."

İstemeye istemeye arabadan çıktım ve park yerini geçerken Janet'ı takip ettim.

Arabasını Barneys'in önüne park etmişti ama mağaza saat ona kadar açılmıyordu, bu yüzden biz de alışveriş merkezinin kapısından girdik. Güzellik Mekânı'nın bulunduğu köşedeki kuytu yere varmak için Ferragamo, Michael Kors ve Carolina Herrera gibi gösterişli mağazaların önünden geçtik.

Bir iki restoran kahvaltı için açıktı ve bir avuç alışveriş merkezi yürüyüşçüsü, kendinden desenli kadife eşofmanlarıyla vitrinde teşhir edilenlere gözlerini dikmek için arada bir duraklayarak tur atıyorlardı.

Hatta birkaç tanesi Dr. Sonja'nın "Kutuda Botoks" dükkânının önünde bile durup parmaklarıyla asılı menüyü aşağı doğru tarıyor, sonra gayet uygun biçimde hemen yanına asılmış aynaya bakıyor ve

suratlarını çekiştiriyordu.

Neden benim alaycı yanım, bunun insanların yansımalarını yamuk yumuk gösteren lunapark aynalarından olduğundan şüphe etmişti?

Janet beni cam kapıları olan Güzellik Mekânı'nın girişine doğru itti, bu yüzden Dr. Sonja'nın emrindekilerden birini, hızlıca rafları ve üzerinde kozmetikler, pudralar ve iksirlerden oluşan Dr. Sonja'nın kişisel ürünleri dizilmiş tezgâhları düzenlerken görebiliyorduk.

İçeri girmemize izin verene kadar, bu içi görünen kutunun dışında kaldık ve kadın anatomisinin mükemmel biçimlendirilmiş parçalarının büyütülmüş fotoğraflarına baktık: sıkı kalçalar, ince uzun kollar, kırışıklıktan arınmış gözler ve dolgun parlak dudaklar.

Tedavi için randevu alan kadınlar Dr. Sonja'nın tek bir seansta selülitleri yok ettiğine ya da sarkık bir göbeği altılı karın kasma dönüştürebildiğine gerçekten inanıyorlar mıydı diye merak ettim.

Ben bir modelin kaldırılmış poposunun devasa fotoğrafını incelerken Janet yanımda durdu. "İllüzyon satıyor, ha?"

"Daha çok bir yanılgı," dedim kuru bir sesle, yaşı yirminin üzerinde selülitsiz vücudu olan kadınların gerçek oranının tek basamaklı sayılar civarında olduğunu düşünerek. "Eğer fırça darbeleriyle rötuş yapılmadıysa hiç kimse bu kadar mükemmel görünemez."

Janet içini çekti. "Gençlik ve güzellik satmak muhtemelen tüm zamanların en büyük dolandırıcılığı olmalı."

"Evcil kayalardan[7] bile çok daha büyük," diyerek kabul ettim.

Ve çok fazla insan buna kanıyordu.

Brian neredeyse daireme taşındığından beri —gerçi Addison'daki dairesini hâlâ tutuyordu— televizyonuma kablolu yayın taktırmıştı.

---

7 Pet Rocks: 70'lerde Amerika'da evcil hayvan yerine, bir reklamcının kayaları toplayıp bakım kılavuzuyla birlikte dört dolara pazarladığı bir furya.

Bu, üniversiteden beri yalnız yaşadığım on yıl boyunca yapmamış olduğum bir şeydi. Her ne kadar reality şov saçmalığını izlemeyeceğime yemin etmiş bile olsam *Dr. 90210 ve Ekstrem Yeni Baştan Yaratmalar* programlarının birkaç bölümünü yakalamıştım, doğum sonrası karın gerdirme, Tanrı'nın bahşettiğinden daha büyük memeler ya da geride tek bir kırışık (ya da doğal ifade) kalmayana kadar yüzlerini gerdirmek isteyen, bitmez tükenmez bir talep olduğunu bilmeme yetecek kadar. İçlerinde en kötüsü de bir annenin, ergen kızını "büyük memeler eşittir daha yüksek değer" teorisini satın almaya ittiği bölümdü.

Belli ki B kup göğüs bugünün toplumunu kesmiyordu. Eski savaş çığlığı "Biz kadınız, gürlememizi duyun," yerini "DD kup ya da fiyasko!" ya bırakmıştı.

Bu akıl almaz fikir beni korkuyla sindirdi.

Bu konuda Cissy'ye hakkını teslim etmeliydim.

Ressam olma konusundaki tutkumdan yakınıp durmuş olabilirdi. Aynı şekilde Hockaday'deki kızlarla bağ kurmayı ya da sınıf başkanı olmak için kampanya yapmayı reddetmemden. Tamam tamam, annem, ben sosyeteye tanıtımımdan vazgeçince, nasıl desek, lafını pek esirgememişti. Ama o asla —bir kez bile— daha büyük göğüslere ihtiyacım olduğunu ima etmemişti.

"İyi misin?" dedi Janet ve ona dönerek göz kırptım.

"Yalnızca annemle ilgili bir şükran anı yaşıyordum," diye itiraf ettim.

Janet omzumu sıvazladı. "Merak etme," dedi, "Geçer."

Tıpkı önümdeki on beş dakikanın geçmesini umduğum gibi.

Kilitlerdeki anahtarların şangırtısı ve camın takırdamasıyla Güzellik Mekânı açıldı ve Janet beni kolumdan yakalayıp içeriye sürükledi.

Bölüm 7

Resepsiyonist, Dr. Sonja'nın tedavilerinin yürüyen reklamı gibiydi. Bazıları bunun bir iltifat olduğunu söyleyebilir.

Ben söylemezdim.

Eğer kırışıklığı varsa geriye doğru sımsıkı toplanmış atkuyruğu her birini yok etmişti. Cildi öylesine sert biçimde gergin ve pürüzsüz görünüyordu ki ağzını açtığında, onun iplere bağlı bir kukla değil de gerçekten kendi kendine hareket edebilen bir kız olduğunu görünce şaşkına dönmüştüm.

"Her ikiniz de saat dokuz tedavisi için geldiniz, öyle mi?" diye sordu ve ultra modern masasının (kusursuz bembeyaz bir laminant) gerisine yerleşirken kırışıklıktan eser olmayan gözleri hızlıca bilgisayarında gezindi. "Bayan Janet Graham ve Bayan Andrea Kendricks?" diye sordu.

"Evet doğru," dedi Janet, sanki işleri bozacak bir şey yapacağımdan korkuyormuş gibi bir adım önüme geçti. Belki resepsiyoniste, parçalarının botoks fabrikasında mı bir araya getirildiğini

sorabilirdim. "Ben Bayan Graham'im ve Dr. Madhavi'yi görmek için sabırsızlanıyorum. Benim için hazır mı?"

Stepford resepsiyonisti ekranı yeniden kontrol etti. "Gördüğüm kadarıyla Bayan Kendricks biberiyeli mandalinalı gözenek sıkılaştırıcı bitkisel cilt bakımı yaptıracak, siz de canlandırıcı Vitamin E ile zenginleştirilmiş..."

"Doğru, evet, hı-hı," Janet, başıyla onaylayarak kadının sözünü kesti ve onun gerçekten garip davrandığını düşünmeden edemedim, kendine göre bile.

Fazla kahvedendir belki?

Ya da belki de kendini, benimle aynı sebepten dolayı rahatsız ve endişeli hissediyordu. Belki de Miranda'ya olanlardan dolayı heyecanlanmıştı.

Elimi onun koluna koymaya hazırlandım, ona oturmak isteyip istemediğini sormak üzereydim ki yüksek topukluların mermer zemin üzerinde tıkırdamasını duydum ve Dr. Mini etek, arkadaki bir kapıdan belirdi.

Güzellik Partisi'ndeki kaslı ve bıyıklı adam —Lance Zarimba —onu iki adım arkasından takip etti. Duruşu sarışın başını yana eğmesinden, kollarını kavuşturma şekline kadar Dr. Sonja'yı taklit ediyordu.

"Ah, Park Cities haberlerden tatlı Bayan Graham. Görüyorum ki servislerimizi denemesi için yanınızda bir arkadaşınızı da getirmişsiniz. Dün gece her ikiniz de Güzellik Partisi'ndeydiniz, değil mi? Tam bir kâbustu," dedi ve bir kalçasıyla resepsiyonistin masasına yaslandı. "Bugün çalışabilecek kadar sakin olabilmem hayret verici."

Beyaz laboratuvar önlüğü, baldırlarını gözler önüne seren parlak gri eteğini güç bela örtüyordu. İnce parmakları, Janet ve benim üzerime dikkatle odaklanmış sürme çekili gözlerinin üzerindeki parıldayan göz farı kadar parlak taşlarla yanıp sönerek pırıldıyordu.

"Yani Miranda DuBois'yla olan çılgınlık her ikinizi de korkutmadı?" diye sordu kadın. "Ne kadar da cesursunuz."

İkimizin de cevap vermesini beklemedi ve doğruca konuşmasına devam etti, "Pekâlâ, umalım da mutsuz bir kadının tiradı benim müşterilerimi korkutup kaçırmasın. İnsanların kişisel talihsizlikleriyle gizlice başa çıkamamaları ne ayıp. Umarım o zavallı kız ihtiyacı olan yardımı alır."

Kişisel talihsizlik?

Miranda'nın çöküşü, Dr. Madhavi'nin ona yaptığı enjeksiyonların kötü sonuçları yüzünden tetiklenmişti. Sürekli seğiren bir göz ve bir tarafa yamulmuş bir ağızla kalakalmak Miranda'nın suçu muydu? Daha da önemlisi, ünlü cilt doktoru, Miranda'nın doğaüstü olmadığı sürece, içinde bulunduğu bu durumda asla yardım almayacağının farkında mıydı?

Birinin Miranda'yı savunmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünerek sandalyemden kalkmaya yeltendim. Belki şunun gibi nazik bir uyarı: *Hey ölünün arkasından kötü konuşma, seni fırsatçı plastik satıcısı!*

Ama Janet, neredeyse beni sandalyeye devirerek yerinden fırladı.

"Başlayabilir miyiz Dr. Sonja? Tamamen hazırım," dedi, tıpkı bir köpek yavrusu gibi dermatoloğa doğru zıplayarak gitti.

Doktorun sarımsı kahverengi yüz hatlarındaki soğukkanlı ifade, Antarktika'da eriyen buz örtüsü gibi değişti ve yüzüne bir gülümseme yayıldı, sanki aşırı istekli müşteriler en sevdiği şeylerden biriymişçesine ellerini ovuşturdu.

Ve Güzellik Mekânı'ndaki hizmetler için aldıkları paralar düşünülünce muhtemelen de öyleydiler.

Yazar kasaları hiç durmadan çalışıyordu.

"Benimle gel tatlım," dedi Dr. Sonja, soylu başını önünde Lance Zarimba'nın aylak aylak dikildiği kapıya doğru eğerek. "Şehrimizin

sosyete köşe yazarını göz açıp kapayana kadar büyüleyici bir genç kız hâline getirelim!"

Sarışın kaslı adam kenara çekildi. Patronunun/metresinin, garip biçimde coşkulu olan Janet Graham'la içeri girmesine izin verdi.

Şüpheci olduğumdan ya da küçümsediğimden değil ama Janet bu özel röportaj konusunda aşırı heyecanlı görünüyordu, özellikle de konu Miranda DuBois ve onun trajik ölümü olduğundan. Ben daha ciddi bir tavrın, bu olaya daha uygun olacağını düşünürdüm.

Hımm.

Resepsiyonist Barbie, Janet'in ne tür bir tedavi alacağını söylemişti? Canlandırıcı Vitamin E ile zenginleştirilmiş bir şey?

"Bayan Kendricks?"

Kafamı kaldırdığımda Sarı Bıyıklı'yı tepemde bana gözlerini dikmiş buldum.

Böylece ben de gözlerimi dikip baktım.

Parlak mavi gözleri ve tüm şişkin kaslarını saran daracık beyaz tişörtüyle oldukça yakışıklı bir çocuktu. Ama esas büyüleyici bulduğum, cildinin bir Lancome reklamındaki kadar muhteşem olmasıydı. Ne ters dönmüş bir kıl ne de tıraştan dolayı oluşmuş kırmızı şişlikler. Aman Tanrım, gözenekleri mini minnacıktı.

Hayat kesinlikle adil değildi.

"Bayan Kendricks, biberiyeli mandalinalı gözenek sıkılaştırıcı bitkisel cilt bakımınız için hazır mısınız?" diye sordu, tek kelimeyi atlamadan. Bense biberiyeli mandalinalı kısmından sonrasını zar zor hatırlıyordum, çünkü karnımı acıktırıyordu.

"Evet, elbette. Hazırım." Bir keresinde annemin beni zorla Elizabeth Arden'in Kırmızı Kapı adlı güzellik merkezine sürüklediğinde olduğu gibi şişmiş bir suratla çıkmayacağımı ümit ederek başımla onayladım.

"Cildim çok hassas," diye mazeretimi belirttim. Lance beni

resepsiyon masasının önünden, beyaz duvarlı bir koridordan geçirirken havada huzur veren bir New Age müzik çalıyordu. "Bu yüzden yüzüme herhangi bir gizemli bulamaç sürmeli miyim emin değilim."

"Sorun yok," dedi, omzunun üzerinden yatıştırıcı, düz bir ses tonuyla. "Bizim gizemli bulamacımız her tür cilt tipi için güvenlidir."

"Ama peki ya çevre ahlakı?" diye sordum, önünde sonunda bundan kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. "Hayvanlar üzerinde test ediyor musunuz?"

Soldaki üçüncü kapının önünde durdu. "Yalnızca eğer derslerine çalışmışlarsa," dedi, içeri girelim diye kapının kolunu tutarken.

"Ne çalışmışlarsa? Ah, evet, anladım."

Ha ha.

Adam tam bir komedyendi.

Açık yeşil renginde duvarları ve köşede şırıldayan bir heykel olan bir odaya girdim. Oda antiseptik, şifalı ot ve belki birazcık da Lance Zarimba'nın testosteronu kokuyordu. Uzak taraftaki duvarın üstündeki aynada burnumu buruşturmuş hâldeki kendimi gördüm.

Janet'ın Dr. Sonja'nın ağzından kayda değer bir şeyler almayı becermesini canı gönülden ümit ediyordum, yoksa ona baştan çıkarıcı göğüs kasları olan bir estetisyenin ellerinde sivilce temizletme acısı çektiğim günü sonsuza dek hatırlatacaktım.

Kaslı Adam, "Gevşeyin," dedi. "Sizinle işim bittiğinde kendinizi canlanmış hissedeceksiniz. Garanti ederim."

İnci dişlerini gösterdi ve odadaki arkaya yatabilen koltuğu işaret etti, sanki dişçimin kullandığının daha havalı bir versiyonuydu. Acaba giymem için bir kâğıt önlük verecek mi ya da beni rahatlatması bittikten sonra kapıdan kışkışlarken bedava diş fırçası alacak mıyım diye merak ettim.

"Bacaklarınızı uzatın ve başınızı tam buraya koyun," —bir uçtaki kâğıt kaplı yastığa eliyle vurdu— "Ben de sizi bu güzel sıcak

kaşmir örtüyle sarayım. Sonra sizi gerçekten olduğunuz kuğuya dönüştürme işi üzerinde çalışalım."

Peki, benim çirkin bir ördek olduğumu mu ima ediyordu? Ya da ben Janet'in gözeneklerimin boşaltılmaya ihtiyacı olduğunu ima etmesinden ve kaşlarımın arasındaki kırışıklıkla ilgili yorumundan sonra fazla mı hassaslaşmıştım?

"Gözlerinizi kapatın Bayan Kendricks ve fıskiyedeki suyun sesini dinleyin," Zarimba, ben yatabilen koltuğa yerleşirken talimat verdi ve ısıtılmış örtüyü üzerime attı, beni çenemden ayak parmağıma kadar örttü.

Gözlerimi kapatmış gibi yaptım, göz kapaklarımın arasından adamı yanımdaki tabureye yerleşip sallanan kollu lambayı yüzümün üzerine çekmeden önce ellerini lavaboda yıkarken izledim.

Sonra biberiye kokan bir şeyi parmak uçlarına sıktı ve cildimi ovarak sürdü. "Toksinleri temizliyorum," dedi nesneyi bir kâğıt mendille silerken. "Dışarıdaki havadan cildimize yerleşiyorlar ve hatta sağlıksız yemeklerin içinden."

Aman Tanrım, bu adamdan bir de temiz yaşamakla ilgili vaaz mı dinleyecektim?

Bana toksinlerin siyah noktalar oluşturmasından kaçınmak için dondurucumu dondurmalardan arındırmamı mı söyleyecekti? Yani bu kesinlikle yapmayacağım bir şeydi, sonsuza kadar mükemmel bir cilde sahip olmak anlamına gelse bile olmaz.

"Bu biraz soğukluk hissi verecek," dedi sonra. "Bu bitkisel mandalina gözenek sıkılaştırıcı maske. Beş dakika yüzünüzde bırakacağım."

Göz kapaklarıma birer parça soğuk salatalık dilimi koydu, bu da artık kirpiklerimin arasından onu gözetleyemeyeceğim anlamına geliyordu. Adam yüzümü kokulu yapışkan bir maddeyle kaplarken yanaklarım ve alnımda boylu boyunca yumuşak fırçanın kıllarına

hafifçe fiske atarak vurdu. Dudaklarımın üzerinde bile tadını alabiliyordum.

Hımm.

Fena değildi. Sanki biraz portakallı jelibon gibiydi.

Dr. Sonja'nın erkek arkadaşı dilimi küçük bir keşif yaparken yakaladığında kıkırdadı. "Eğer maskenin yenilebilir olup olmadığını soracaksanız, pek değil. Ama eğer açlıktan ölüyorsanız, yiyebilirsiniz. Tamamen organik."

Yüz maskesini atıştırmayı planladığımı mı sanmıştı?

Burnumdan soludum ve birazcık mandalinalı yapışkan maddeyi burnuma çekmeyi becerdim.

Ah.

"Harika bir kemik yapınız var Andy, eğer size bu şekilde hitap etmeme izin verirseniz," dedi, örtünün altından sağ elimi çıkararak. Parmaklarıma masaj yapmaya başladı ve ben kaskatı kesildim.

El masajı gözenek sıkılaştırma paketinin bir parçası mıydı?

"Vay canına, gerginsin."

Neden olmayayım?

Bir gece önce bir Güzellik Partisi'nde silah sıkılmasına şahit olmuştum ve Highland Park'ın şerif yardımcısına göre, Miranda DuBois'yı nefes alırken gören son insandım. Ve şu anda da elime, Malone dışında biri tarafından sert biçimde dokunuluyordu.

Gerçi, inanılmaz derecede iyi geldi.

Kaşmirin altına uzanıp başka şeylere sertçe dokunmadığı sürece elbette.

"Pohpohlanmaya alışık değilsin, değil mi?"

"Kimde öyle bir vakit var ki?" diye mırıldandım.

Ayrıca kendime çekidüzen vermeye pek düşkün değildim. Hayat yüz bakımları, manikür ve pediküre endişelenmek için çok kısaydı. Vaktimi daha anlamlı şeylere harcamayı tercih ederim,

resim çalışmalarım ve Web tasarımlarım ya da Malone.

"Sen rujdan daha çok dudak koruyucusu kullanan şu doğal kadınlardan birisin, haklı mıyım?" diye devam etti. "Bahse girerim sabahları dişlerini fırçalamaya beş dakika ayırıyorsundur ve eğer cenazeye gitmiyorsan, makyaj yapmazsın?" Genizden gelen sesiyle havalı bir şekilde güldü. "Ama yalnızca birazcık çaba göstersen gerçekten güzel olabilecek o yüzlerden birine sahipsin. Buraya abartmaya meyilli öyle çok müşteri geliyor ki. Gerçekten hiç yapmayan biriyle çok nadir karşılaşıyoruz."

İşte yine yaptı: Bana, küçültücü şeyler kullanarak iltifat etti.

Suyun içinde mi bir şey vardı?

Ters iltifatı karşısında kendimi desteklenmiş hissetmek yerine, içimde coşan bir zoruna gitme hissettim. Annemin tam olarak aynı şeyleri söylediği ve bunun da beni "daha az yapmayı" bir o kadar fazla istememe sebep olduğu onca yılın birikiminden olabilirdi.

Konuşmam ya da konuşmamam mı gerekiyordu bilmiyordum ama kendime engel olamadım.

"Hımm, mesela Miranda DuBois'nın abarttığını söyler miydin?" diye sordum.

Parmaklarının kasıldığını hissettim, benimkileri bıraktı ve elimi hızla battaniyenin altına geri tıktı.

"Miranda DuBois? Neden şimdi?" Durdu ama ses tonundaki titremeyi yakaladım. "Ah, anlıyorum. Güzellik Partisi. Sonja'nın sen ve arkadaşının dün gece orada olmanızla ilgili bir şeyden bahsettiğini duydum."

Adam belli ki beni orada gördüğünü hatırlamıyordu. Muhtemelen yeterince bakımlı olmamamın sonucu. Burnu havada kızlar tüm ilgiyi topluyordu.

"Öyleyse büyük patlamaya sen de şahit oldun, öyle mi?"

"Evet," dedim ve keşke gözlerimi açabilseydim de ona ters ters

bakabilseydim. Sorun şu ki salatalıklar bunu imkânsız kılıyordu. "Miranda'yı eve götüren bendim, şeyden sonra," —*bu nasıl nazikçe ifade edilebilirdi*— "Picasso'yla yaşanan olaydan sonra."

"Epeyce öfkeliydi, değil mi? İşleri daha sessizce halletmemiş olması çok kötü. Daha iyi olabilirdi şey için... Herkes için."

Sesi kulağa gergin geliyordu, hatta sertti.

Tabureden indiğini ve koltuğun etrafında hareket ettiğini duydum. Sonra sol elimi aldı ve masaj yapmaya başladı, öteki elime yaptığından çok daha az nazikçe.

"Kızmaya hakkı yok muydu?" diyerek sorgulamaya cüret ettim. Bu, kaşmir battaniyeye sarmalanmış, sırtüstü yatmış, suratımda yapışkan bir bulamaç ve göz kapaklarımı kapalı tutan salatalık dilimleri olduğu için belki aptalcaydı. "Demek istediğim, Dr. Madhavi'nin ters giden her ne idiyse düzeltmek için bir şeyler yapmış olması gerekmez miydi? Miranda kesinlikle onu suçladı."

"Miranda kendi kaşındı," dedi fazlasıyla hızlıca.

Kabaca elimi pat diye bacağıma bıraktı. Taburesini itmiş olmalıydı çünkü dolaplara çarptığını duydum.

"Hey," dedim en yatıştırıcı ses tonumla beni salatalıklara sarılı hâlde terk etmesini istemeyerek. "Ben yalnızca merak ettim. Bununla bir şey ima etmedim."

Miranda'dan bahsetmenin o kadar da parlak bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Bak," dedi, sonsuzluk kadar uzun gelen bir duraksamadan sonra. "Kızın, senin arkadaşın olup olmadığını bilmiyorum..."

"Değildi," dedim adama. Aslında havaya dedim, çünkü adamın tam olarak nerede durduğundan emin değildim. "Pek değildi."

"Bir şeyi anlamak zorundasın. Miranda, Sonja için bir sorundu. Kendini daha da mükemmel yapacak bir şey için her şeyi göze almıştı. Tıpkı diğer tüm güzel kadınlar gibiydi, yaşlanmaktan kor-

kuyordu. Kendi hâline bırakmalıydı." Spor ayakkabıları seramik yer döşemesinde gıcırdadı, etrafımda volta atıyordu. "Sonja ne yapması gerekiyorsa onu yaptı."

"Yani Miranda'ya enjeksiyon yaparken oradaydın?"

"Sana böyle mi söyledi?" Sesi bir tık yükseldi. "Benimle ilgili bir şey mi söyledi?"

Onunla ilgili?

"Hayır, senden bahsetmedi."

"Oh."

Rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı tam anlayamadım. Öyle sessizleşti ki konuşma ihtiyacı hissettim.

"Dinle, bana Miranda DuBois'yı anlatmana gerek yok. Ben onunla birlikte büyüdüm," dedim. "Her zaman mükemmeliyetçiydi. Öylesi yüksek beklentileri karşılamak zor olmuş olmalı."

"Zaten öylesine güzeldi ki," dedi. "Daha ilk başta Sonja'ya gitmemeliydi. Yalnızca uzak durmalıydı."

Sürekli *di'li* geçmiş zaman kullanıyordu, bu da beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Miranda'nın öldüğünü biliyor muydu?

Yoksa Miranda haftalar önce, yüzünü berbat eden enjeksiyonlar yüzünden patladıktan sonra, Dr. Sonja'nın hastası olmaktan vazgeçtiği için mi adam geçmiş zaman kullanmıştı?

Sebebi ne olursa olsun, ölü bir kadını tartışıyor olmaktan aniden kendimi rahatsız hissettim. Bu karşılıklı konuşmada onun ölü olduğunu bilen tek kişi ben olsam da.

"Miranda'dan bahsetmeyelim. Hiçbir şeyden bahsetmemeye ne dersin?" diye yalvardım. "Sanırım bu maske sertleşmeye başlıyor."

Sanki suratım kırık alçısıyla kaplanmış gibiydi, bu da dudaklarımı hareket ettirmemi zorlaştırıyordu. Ayrıca göz kapaklarımdan içeriye sızan salatalık suyunun da verdiği tuhaf bir his vardı.

Uzanıp kahrolası sebze dilimlerini çıkarmak üzereydim ki Lance'in parmak uçları cildimi yalayarak onları benim için kaldırdı.

Yeniden üzerine oturduğunda tabure gıcırdadı ve mandalina bulamacının silinip yüzümün ılık bir havluyla nazikçe ovalandığını hissettim.

Şükürler olsun, Lance Zarimba yüz bakımımın geri kalanını göreceli bir sessizlikle sürdürdü, tıpkı o anda yüzüme ne tür bir pislik sürüyor olduğunu açıklarken olduğu gibi yalnızca ne yaptığını açıklamak istediğinde sesini çıkardı.

On beş dakika sonunda işi bittiğinde, kaşmir battaniyeyi ve koltuğumu kaldırarak kendime bakabileyim diye elime bir ayna verdi. Cildim şaşırtıcı biçimde pembe ve parlaktı. Görünürde tek bir leke ya da kabarıklık yoktu.

Belki de her şeye rağmen bu biberiyeli mandalinalı gözenek sıkılaştırıcı bitkisel cilt bakımında işe yarar bir şeyler olabilirdi.

Koltuktan kalktım ve ona teşekkür etmek için döndüm ama Lance kapıdan çıkmak için yolu yarılamıştı. Odayı bir sonraki randevusu için hazırlaması gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

Resepsiyon masasına geri dönerken yolumu kendim buldum ve bir dakika kadar oyalandım, Janet birkaç dakika sonra görünene kadar satılan ürünlere göz gezdirdim.

Yüzü kızarmıştı, kabarık bukleleri daha da elektriklenmiş görünüyordu, tabii eğer böyle bir şey mümkünse. Ve yaklaşırken elini çanak gibi ağzına kapatarak "Hadi Andy, gidelim," dedi, bu sanki bastırılmış gibi çıkmıştı çünkü parmaklarının arasından konuşuyordu.

Güzellik Mekânı'nın camlı kapısından geçerken "Senin neyin var?" diye sordum. Oradan alışveriş merkezinin çıkışına ilerleyip park yerine doğru yöneldik.

Arabaya varana kadar açıklamak için durmadı, varınca da elini

indirdi ve doğruca yüzüme baktı.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, devam edip ona bakakalmadan önce.

"Haydi durma," dedi. "Bir şey söyle."

"Sen ne yaptın?" diye sordum, hâlâ "önceki" Janet ile önümde duran "sonraki" Janet'ı bağdaştırmaya çalışıyordum.

"Yalnızca bir doz dudak dolgusu ve azıcık arı poleni dolgusu. Üç dört ay sonra geçecek."

Yüce Tanrım, umarım öyle olur.

"Pekâlâ, Dr. Sonja'dan istediğini aldın mı?" diye sordum, röportajı ya da belki de devasa balık ağzını kastederek. Ona gözlerimi kısarak baktım ve vay canına, diye düşündüm.

"Kadına Miranda'nın öldüğünü söylediğimde şaşırmış gibi davrandı ama tam olarak şoke olmadı." Janet durdu, bana kötü kötü baktı. "Neden bana gözünü dikip bakıyorsun, Andy?"

Sanki sormasına gerek varmış gibi.

"Vay canına," dedim bu kez yüksek sesle, çünkü kelime kafama takılmıştı ve onun gidip böyle bir şey yaptığına inanamıyordum. "Bu lanet olası dudaklarını bizimle birlikte arabaya sığdırabileceğinden emin misin?" diye dalga geçtim.

Janet, "Tanrı aşkına," diyerek tersledi. "Kes sesini de arabaya bin."

Bölüm 8

Hayatım boyunca, eve geldiğime nadiren bu kadar memnun olmuştum.

Saat yedi buçukta yataktan sürünerek çıkıp Miranda'nın evine sürünerek zorla gittiğimde, orada en fazla kırk beş dakika kalırım diye düşünmüştüm.

Daireme döndüğümde saat onu geçiyordu.

Küçük yaşam alanımdan geçerken anahtarlarımı mutfak tezgâhının üstüne bıraktım. Malone'u mutfak masasında, kahvaltılık gevreğini ve tostunu yerken bulmayı bekliyordum. Ancak onu hâlâ uyurken bulmak benim için hoş bir sürpriz oldu.

Eşofmanlarımı üzerimden sıyırdıktan sonra, çarşafların arasına kaydım. Homurdandı ve kolunu belime doladı, boğuk bir sesle mırıldandı, "Salata sosu gibi kokuyorsun."

Bu muhtemelen bütün gün boyunca birinin bana söylediği en güzel şeydi.

Kafamdaki bütün çılgınlığa rağmen, onunla birlikte kıvrıldım ve iki saat kadar daha uyudum. Öğle saatlerinde, artık sonunda ger-

çekten yataktan kalktığımızda, Malone'u kısaca bilgilendirdim ve o, olanları aklımdan çıkaracak bir şey önerdi: Bir öğleden sonra filmi.

Uzun süredir sinemaya gitmemiştim, bu yüzden mutlulukla kabul ettim.

Sinemada olduğumuz süre boyunca cep telefonumu bile kapattım. Hiçbir şeyin Malone'la geçirdiğim zamanımı bölmesini istemiyordum. Bugünlerde çalışma saatlerinden dolayı genelde "sadece ikimiz" vakit geçiremiyorduk. Bu yüzden böyle bir günde bile alabileceğim ne varsa onu alacaktım. Hayır, özellikle de böyle bir günde.

Brian'la birlikte öğle yemeği yiyip en son Harry Potter filmini seyrettikten sonra alışveriş merkezinden çıkana kadar cep telefonumu açmadım.

Malone ciddi konuları kafamdan atma konusunda haklıydı. Kesinlikle işe yaramıştı. Sinema salonundaki seyirci sayısının azlığı da iyi olmuştu ve biz de her zamanki gibi arka sırada oturmuştuk. Brian, böylece kolunu omzuma dolayabilirdi, ben de bacaklarımı onun bacaklarının üzerine koyabilir ve boynuna sokulabilirdim.

Sarılıp kucaklaşmalarımız arasında film boyunca serinin sonraki filmleri için daha genç aktörler bulmazlarsa, bir sonraki filmde Harry Potter'ın neden orta yaşlı göründüğünü açıklamak zorunda kalacaklarını birbirimize fısıldadık.

Brian, bir film daha izleyip tüm günümüzü sinemada geçirmeyi önerdi. Her ne kadar onunla karanlıkta el ele olmaktan ve bayat patlamış mısır kokusunu içime çekmekten hoşlansam da gerçek hayattan sonuna kadar saklanamayacağımın farkına vardım.

Ancak gerçeğin, daha alışveriş merkezinden akşamüstü güneşine adım atar atmaz bu kadar hızla hayatımızı böleceği aklıma gelmemişti.

Telefonumu açalı daha otuz saniye geçti geçmemişti ki çalma melodisini duydum.

Sesli mesaj kutumdaki mesaj sayısına hızlıca bir göz attım: İki saatlik sürede yirmi bir tane. Vay canına bu benim için bir rekordu.

Ben alışveriş merkezindeyken neler olmuştu?

Zil sesini yarıda kesip gelen aramayı yanıtladım.

"Hey ateşli dudaklar, n'aber?" dedim, arayan numarayı gösteren kıymetli sistem sayesinde hattın öteki ucunda kim olduğunu bilerek.

Annen? Brian dudak hareketleriyle sordu ve ben kahkaha attım. Sanki Cissy'yi bir "hey"le selamlarmışım gibi bir de "ateşli dudaklar" mı diyecektim.

Kafamı iki yana salladım ve ben de ağız hareketleriyle *Janet Graham* dedim, tam Janet'in beni hırpalamaya başladığı anda.

"Tanrı aşkına Andy, nerelerdeydin? *Saatlerdir* seni arıyorum ve telefonuna bir milyon mesaj bıraktım!"

Daha çok bir düzine kadar mesaj olmasına rağmen bir milyon da pek uzak sayılmazdı.

"Üzgünüm," dedim, "Ama Brian'la birlikte sinemadaydım..."

"Sinemadaydın?" diye carladı, ses tonu ölümcül bir günah işlediğimi ima ediyordu. "Senin neyin var? Bu kadar çok şey olup biterken iletişimi kesmene inanamıyorum. Şimdiye kadar tüm dedikoduları duymuşsundur elbette, evet?"

Ne dedikodusu? Beynim devreye girene kadar merak ettim ve sonra her ne olduysa bunun Miranda DuBois'yla ilgili olması gerektiğinin farkına vardım.

Korkunç.

"İlk önce, neden bana muhteşem Miss Amerika ikincisini, iddiaya göre kendini öldürmeden önce, hayattayken gören son kişi olduğunu söylemedin?" Brian'ı park yeri boyunca kırmızı arabasına doğru takip ederken Jenny'nin ateş püskürmesini dinledim. "Bu sabah, neredeyse, bir saat boyunca seninle birlikteydim. Böylesi bir şeyi benimle nasıl olur da *derhâl* paylaşmazsın? Bir de arkadaşım olacaksın."

Miranda'yı hayattayken gören son kişi.

Yalnızca bu cümleyi duymak bile beni korkuttu.

Ve bu arada, bunu nasıl öğrenmişti?

Ona söylemediğimi biliyordum.

Oh, oh, hayır, lütfen, olamazdı.

Bir anda panikledim ve olduğum yerde tam da trafik olan bir şeridin ortasında kalakaldım. Bir korna çaldı ve kenara çekilmek için hızlıca toparlandım. Sabırsız bir otomobil tekerleklerini döndürerek geçti.

Anna Dean'in, Miranda'nın son saatlerinde onun yanında olduğumdan medyayı haberdar etmediğinden emindim.

Annemin bunu ağzından kaçırmadığından emin değildim. Ve Highland Park pek çok yönden küçük bir kasabaydı. Cissy'nin yapması gereken tek şey arkadaşlarından birkaçına söylemesiydi. Onlar da kendi arkadaşlarından birkaçına söylerdi ve sonra bir de bakmışsınız ki birisi bunu, *Park Cities Press*'in sosyete sayfaları editörünün kulağına fısıldıyordu.

Yani, Bayan Para Kazanmak İçin Burnumu Başkalarının İşine Sokarım *Janet Graham.*

"Orada mısın, Andy? Alo? Hatta problem mi var?"

Maalesef hayır, hatta problem yoktu. Her bir kokuşmuş kelimeyi duymuştum.

"Dün gece Miranda'yı gördüğümü sana kim söyledi?" diye sordum, sesim yükseldi. Brian arabasının anahtarları parmaklarından sallanarak dönüp bana baktı. Ben hâlâ beş metre gerideyken o arabasının bagajının yanında duruyordu. Bu hızla gidersem oraya ulaşmam iki gün sürecekti. "Cissy'yle mi konuştun?"

"Şey, doğrudan değil," diye belirsiz bir cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek?"

"Vay be kızım, başımın etini yeme. Dedikoduyu en halka açık

kanallardan aldım ve eğer kahrolasıca günün yarısını sevgilinle sinemada saklanarak geçirmeseydin, sen de çoktan öğrenmiş olurdun."

"Devam et," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Medyadan gelen baskılar üzerine, Highland Park polisi bir basın toplantısı düzenledi," dedi Janet. Öyle hızlı konuşuyordu ki onu güçlükle takip edebiliyordum. "Miranda'nın kendi kanalından bir muhabir polis telsizinden olayı duymuş ve tam adli tabip Miranda'yı kapıdan sedyeyle çıkarırken bir kamera ekibini kadının evine göndermişler."

Bu, Cissy'nin evinden ayrılıp Janet'le beraber North Park'taki Güzellik Mekânı'na gitmemden çok sonra olmamalıydı. Şerif Yardımcısı Dean'le Miranda'nın aşırı kısa hayatının son gecesiyle ilgili konuşmamdan çok sonra da değil.

"Highland Park Polis Departmanı sözcüsü detay vermedi. Yöre sakini bir kadının öldüğünü, birinci derece akrabasının bilgilendirilmesinin henüz sonuçlanmadığını söyledi. Böyle bir şeyi sır olarak saklamayı başarmaları olası değildi, Miranda DuBois ünlü biri olduğundan," Janet devam etti, *PCP*'nin biricik sosyete kalemi olmasının aksine, daha çok onların acar suç muhabiri (ki onlarda yoktu bile) gibi davranarak. "Önemli her bir medya kuruluşunun orada mikrofonu vardı ve mahallenin sakinleri ölüm sebebi ve polisin zanlıları arayıp aramadığı konusundaki sorular cevapsız kalınca oldukça huzursuz oldular."

Annesi Kulüp Suture'den döner dönmez Miranda'nın huzur içinde defnedilmesini ümit ediyordum safça. Ölümünün bir sirk gösterisine dönüşebileceğini düşünmemiştim bile.

Bugünlerde içinde yaşadığımız hayat, "şöhret ve zenginlik" skalasının herhangi bir yerinde kayıtlı biriyle ilgili bir haberin, anında manşet hâline geldiği bir yerdi.

Miranda'nın vefat haberinin, daha sansasyonel bir şeyin altına

gömülmesinin ne kadar süreceğini merak ettim. Yerel bir kilise rahibinin seks skandalı sırasında basılması —son zamanlarda neredeyse iki hafta sonunda bir oluyormuş gibiydi— ya da belediye başkan adayı Ross Perot'un iç çamaşırlarıyla çöp atarken şipşak çekilmiş fotoğrafı.

Off.

"Pekâlâ, bütün bunların içinde benim ismim nasıl gündeme geldi?" diye sordum, çünkü Janet işin bu kısmını tam olarak açıklığa kavuşturmamıştı. Annem hariç, benim polisle birlikte eve girdiğimi bilen yegâne insanlar, Şerif Yardımcısı Dean ve şu atkuyruklu memurdu. Tamam bir de köpekli adam ile likralı kadın ama ben her ikisine de kendimi tanıtmamıştım ve elbette ikisinin de telefonunun hızlı arama tuşunda Janet'in numarası yoktu.

Daat daat.

Brian, son bilgileri almamı beklemekten sıkılarak arabayı bana getirmişti. Kırmızı araba neredeyse baldırımı sıyırarak yanıma yanaştı ve kornası yeniden cılız biçimde öttü. Gevrek bir klik sesiyle yolcu kapısının kilidi açıldı. Bir elimle telefonu kulağımda tuttum ve diğeriyle kapı kolunu kavradım ama en fazla bu kadar ilerleyebildim.

Janet süratle devam etmeden önce bir nefes aldı: "Şerif yardımcısı sonunda biz kötü gazetecileri yatıştırmayı denedi. Bize işin içinde canice bir şey olmadığı konusunda garanti verdi. Eve zorla giren biri olduğuna dair bir işaret olmadığını ve merhumenin kendi adına kayıtlı bir silah kullanarak kendini öldürdüğünü söyledi, yani her şey yasal gibi görünüyor. Merhumenin cildinde barut artığı olgusunu destekleyen ön bulgular olduğunu, bu yüzden de hiç kimsenin bu semtte elinde silahla dolaşan bir katil konusunda endişelenmemesi gerektiğini söyleyerek devam etti."

Vay canına! Bu, ağzı sıkı olarak tanınan Anna Dean'in basını atlatmak için kurguladığı bir habere benziyordu.

Ama Janet hâlâ sorumu yanıtlamamıştı.

"Ve benim ismim tam olarak ne zaman geçti?" diye teşvik ettim.

"Aman be hemen sinirlenme, seni saldırgan karı," diye şaka yaptı. "Anlatacağım herhâlde."

Daat daaaat.

Malone bu kez kornaya biraz daha uzun süre bastı ve ben kapıyı açtım. Cama tutunarak bir ayağımı kapı çerçevesine attım, içeri girme pozisyonu aldım ama pek başaramadım.

"Bir süre böyle yorumsuz kalarak ve hiç kimseyi mutlu etmeyerek her şeyi toparlamak üzereydiler. İşte tam o sırada üzerinde gördüğüm muhteşem çikolata rengi yün kruvaze pantolon ceket takımla damdan düşer gibi annen ortaya çıktı."

"Annem polis karakoluna çıkageldi? Bir pantolon ceket takımla?" diye tekrarladım, aptallaştıran bir kafa karışıklığını gözlerimi kırpıştırarak atmaya çalıştım ve Brian'ın homurdandığını duydum, "Tanrı aşkına Andy, içeri gir."

Ama onu dinlemiyordum.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Janet, "Normalde pantolon giymez değil mi? Ama bu Chanel'di elbette ve her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Ayakkabılarını görmeliydin..."

Cissy, Şerif Yardımcısı Dean'in basın toplantısına çıkagelmişti?

Neden?

Neyin peşindeydi?

"Ne giydiği umurumda değil," dedim Janet'ın moda yorumunu keserek. "Ne *yaptı?*"

"Sana söylemedi mi?

"Bana *neyi* söylemedi mi?"

"Bu kadar her şeyden bihaber olduğuna inanamıyorum," dedi Janet ve ben neredeyse ona annemin yaptığı ve benim de olay ortaya çıkana kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim tonla şey olduğunu söyleyecektim. Olan olmuştu.

Annemle onu Brezilya'daki SPA'dan Debbie Santos'u araması için yalnız bıraktığımdan beri konuşmamıştım. Görünüşe göre son zamanlarda hiç kimseyi birkaç saatliğine yalnız bırakamıyordum, değil mi?

Cissy'nin, polis departmanında boy göstermek ve bir basın toplantısını bölmek için geçerli ne sebebi olabilirdi?

"Janet, öt!" dedim çünkü onun daha fazla lafı dolandırmasına izin vermeye niyetim yoktu.

"Tamam, tamam." Park Cities Dedikodu Kraliçesi derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Görünüşe göre, Miranda'nın vasiyeti her şeyin yükümlülüğünü annesine bırakıyordu ama Debbie Santos geçici olarak yabancı topraklarda takılıp kaldığı için ölümüne şık Cissy Kendricks, Miranda'nın annesi Güney Amerika'dan dönene kadar, Miranda'nın cesedinin ve mallarının sorumlusu olarak belirtilmiş. Cissy, Bayan Santos'un yağmur ormanlarındaki tatili sırasında bir tukan kuşuyla yakın temastan dolayı kaptığı nadir bir kuş gribi türü için Brezilyalı bir uzman gözetiminde tedavi gördüğüyle ilgili korkunç bir hikâye anlattı."

Eğer annemin, Debbie Santos'un tukan kuş gribi ve yağmur ormanları masalları bile doğruysa annemin ölen kadının vasisi olması da mümkündür.

Ne haltlar dönüyordu?

"Cissy, Bayan Santos dönene kadar Miranda'nın cesedinden ve mallarından mı sorumlu?" diye ciyakladım. "Benimle kafa buluyor olmalısın! Benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

Bir sonraki neydi?

Annem, Graceland'in[8] yönetimini ele almak için Priscilla ve

8 ABD'nin Tennessee eyaletinde bulunan 1800'lü yıllarda inşa edilmiş malikânenin ve bulunduğu bölgenin adıdır. 1970'li yıllarda Elvis Presley burada oturmuştur. Malikânenin şu anki sahipleri Elvis Presley'nin kızları Lisa Marie ile Priscilla'dır.

Lisa Marie'yi mi bertaraf edecekti?

Janet, "Tamamıyla yasal görünüyor," diye teyit etti. "Tüm bu olaylar sırasında, annenin yanında bir avukat bile vardı. Evrakları şerif yardımcısına o sundu ve Cissy yorumlarını art arda sıralarken başını sallayarak onayladı."

"Debbie Santos ne zaman geri dönebilir?" diye sordum çünkü annemi bu zor durumdan ne kadar erken kurtarırsa herkes için o kadar iyi olurdu.

"Annene göre Bayan Santos en azından bir hafta daha uçmaya hazır olamayacak ve Miranda DuBois'nın yaşayan yegâne varisi olarak onun tüm talepleri, saygıdeğer Cissy Blevins Kendricks tarafından yerine getirilecek," dedi Janet, profesyonel bir güreş hakemi edasıyla. "Oh, bu daha en iyi kısmı değil!"

"Dahası mı var?" Sarhoş gibi hissederek Brian'ın arabasının tavanına yaslandım. Başka bir şey daha duymaya dayanabileceğimden emin değildim.

Ama ne olursa olsun duymak istiyorum, bu konuda hâlâ olumluyum.

"Annen, Bayan Santos adına hareket ederek şu Hollywood adli bilim patoloğu Dr. Woo'yu bağımsız bir otopsi yapması için tutmuş, kadın kızının intihar ettiğine inanmadığı için adli tabip her ne bulursa bulsun Dr. Woo'nun kendi sonuçlarını çıkarmasını istiyor. Eyalet tıbbi inceleme ofisine kendi incelemelerini yirmi dört saat içinde bitirmeleri için baskı yapıyor. Buna inanabiliyor musun?" Janet'ın sesi fazlasıyla heyecanlı geliyordu. *"Sanki Law&Order"* dizisinin bir bölümü gibi ancak bu gerçek."

Bu gerçekten *çılgıncaydı* diye düşündüm ve sendeledim, dizlerim titriyordu. Yere düşme korkusuyla bir elimle Brian'ın arabasına tutundum, ötekiyle telefonu sımsıkı kulağıma dayadım.

"Annen inanılmaz soğukkanlı ve kontrollüydü, Andy. Onu

görmeliydin." Janet motor gibi konuşmaya devam etti, sesi yarış arabalarının vızıltısı gibi geliyordu. "Debbie Santos'a kusursuz bir soruşturma yapması için bir dedektif tutmaya söz vermiş, sanki polise işini yapması için güvenilmezmiş gibi. Cissy neredeyse Şerif Yardımcısı Dean'e parmağını sallayacaktı, onunla konuyu takip edeceğini ve Bayan Santos dönene kadar gelişmelere göz kulak olacağının altını çizdi. Ben hayatımda Anna Dean'in yüzünün kırmızının bu kadar çirkin bir tonuna büründüğünü görmemiştim."

Lanet olsun ama bu iş çok süratle kontrolden çıkmıştı.

Aniden oluşan baş ağrısını irade gücümle bertaraf etmek için parmaklarımı alnıma bastırdım. "Olamaz, olamaz." diye sessiz ve çaresiz bir hâlde söylenip durdum.

Janet'in sözünü kesmek istemedim. Janet, belli ki Cissy'nin basın konferansında oynadığı rol ve bu rolün hayali sonuçlarıyla ilgili biraz daha zırıldamak istiyordu.

"Telefonunun bilinmeyen numaralar rehberinde kayıtlı olmaması iyi bir şey yoksa çalmadan durmazdı! Hey, senin ev telefonun da rehberde yok, değil mi? Çünkü şerif yardımcısı anneni kenara çekip senin Miranda DuBois'yı kanlı canlı gören son kişi olduğun göz önüne alınınca bir çıkar çatışması olabileceğini ima ederken mikrofonunu kapatmayı unuttuğu için medya senin peşine düşecek. İşte o zaman annen polise bir an önce işe koyulmalarını tavsiye etti, çünkü senin, kızın intihar etmediğini kanıtlayacak bir tür kanıtın olduğunu bu yüzden hemen sonuca varmamaları gerektiğini—"

"Ne?" diye çığlık attım.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Midem altüst oldu.

"Sanırım kusacağım," diye mırıldandım.

Janet neşeyle "Ah bekle, henüz bitirmedim," dedi. "Cissy, Şerif Yardımcısı Dean'e senin Miranda'nın kendi silahıyla intihar ettiğine

annen ve Debbie Santos gibi inanmadığını söyledi. Pekâlâ kanıtın ne Andy?" diye sordu Janet, öyle hevesliydi ki bu beni ürküttü. "Bana anlatabilirsin, değil mi? Özel röportaj yaparım ve bunu özel bir baskıda yayımlarım, böylece sen de basının geri kalanının seni acımasızca taciz etmesiyle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Çünkü Janet beni kesinlikle taciz etmiyordu. Eder miydi hiç.

Ağrıyan kafama elimle vurdum.

Bu neden oluyordu?

Kanıt?

Ne kanıtı?

Annem kafayı mı yemişti? Tamamen aklını mı kaçırmıştı? İlacını mı bırakmıştı? (Düzenli değil de özel organizasyonlar için alırdı ama ben düzenli kullanmasının iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başlamıştım.)

Beynim bulanmıştı, daha çok sabahın köründe Ulusal Marş okunduktan sonra televizyon ekranında olduğu gibi.

"Andy? Orada mısın? Alo? Hat mı düştü? Şu anda birkaç soru sormak için Cissy'ye doğru yoldayım. Belki bize katılabilirsin." Janet'in kulağımın içinde söylediğini ama sesinin çok uzaktan geldiğini duydum.

Kafamı geriye attım ve "Aaaahhh" diye bağırdım.

Bunu Brian duydu ve arabayı park moduna getirdi, aşağı atlayarak yolcu tarafına koştu.

"Bebeğim, bence gitme zamanı geldi," dedi ve tıpkı polislerin zanlılara yaptığı gibi bir elini kafama bir elini omzuma koyup beni koltuğa oturttu. Sonra telefonu elimden aldı, kapatmadan önce Janet'a hoşça kal dedi, cep telefonumu kucağıma bıraktı ve kapımı kapattı.

Hiçbir şekilde karşı koymadım, sesimi bile çıkarmadım.

Ağzım beş karış açık bir şekilde şoka girecekmiş gibi hissettim.

Biran'a cevap veremeden önce, cep telefonum yeniden çaldı. Hiç şüphe yoktu ki arayan Janet'tı ve haber alma konusunda kararlıydı.

Brian bana "bunu yapma" dercesine bir bakış attı ama ben telefonu bacaklarımın arasından aldım ve o arabayı vitese takıp hareket ederken yine cevap verdim.

Ama arayan burnu haber kokusu almış Janet değildi.

Cissy'ydi.

Daha onun tanıdık yayvan konuşmasının kültürlü tınısını duymadan önce tansiyonumun fırladığını hissettim.

"Aman Tanrım, Andrea!" Annelerin annesi söze başladı. "Sen nerelerdeydin? Sana sayısız mesaj bıraktım, ancak sen tek bir tanesine bile cevap vermedin?"

Bu da sesli mesaj kutumdaki yüksek rakamı açıklıyordu.

O ve Janet, muhtemelen yirmi bir tane mesajın hepsinden sorumluydu.

"Ulaşılamaz durumdaydım," dedim ve bir gözüm seyirdi. "Bu sana söyleyebileceğimden fazlası Bayan Her Şeye Burnunu Sokan. Janet Graham çoktan arayıp senin son numaranla ilgili beni bilgilendir..."

"Son numaram?" dedi Cissy makineli tüfek gibi. "Polis merkezindeki basın toplantısını kastediyorsun, değil mi?"

Yani.

Bastırılmış bir "Hı-hı," dedim.

Cissy "Janet'ın sana ne tür bir bilgi aktardığından emin değilim ama ben yalnızca bir dost adına hareket ediyordum," diye kendini savundu. "Debbie Santos'un Miranda'yı savunması için güvenebileceği birine ihtiyacı vardı ve ben de kabul ettim. Tam Debbie'nin avukatıyla polis merkezine vardığımda, Anna Dean'in medyayla konuşuyor olacağını nereden bilebilirdim? Bu tamamen bir rastlantı..."

"Ama her şeyi daha da kötüleştiriyorsun," diyerek sözünü kes-

tim. "Bağımsız bir otopsi yapması için adli bilim patoloğu getiriyorsun, kendi soruşturmasını yapması için özel dedektif tutmakla tehdit ediyorsun ve herkesin gözü önünde Miranda'nın kendini öldürmediğine dair benim elimde bir tür kanıtım olduğu yalanını alenen söylüyorsun. Tanrım, anne! Ne yapmaya çalışıyorsun?" Sesim daha önce, on iki yaşımda kilise korosunda soprano söylerken bile, hiç yükselmediği kadar yükseldi. "Kanıt saklama suçundan hapse girmemi mi istiyorsun? Hayatında yalnızca bir kez olsun karışmadan duramaz mısın? Neden polislerin işini yapmasına izin vermiyorsun ve normal insanların yaptığı gibi yalnızca kenardan izlemiyorsun?"

Sanki konuşma yeterince stresli değilmiş gibi Brian frenlere asıldı, kırmızı ışık görününce arabayı aniden durdurdu. Sanki bu benim camdan fırlamamı engelleyecekmiş gibi kollarıyla göğsüme sarıldı.

"Hey!" diye acıyla bağırdım. Bahse girerim benim konuşmama yola gösterdiğinden daha fazla dikkat etmekteydi.

Ağzının içinde geveledi, "Özür dilerim."

Kolunu uzaklaştırdım, alnımı cama dayadım ve gözlerimi kapattım, ruhsal dengemi yeniden sağlamak istiyordum.

Ben sinemada Harry Potter'ın kötü adamları büyüyle yılana dönüştürmesini izlerken Miranda'nın zamansız ölümünü kuşatan herhangi bir potansiyel reklam veya çıkarcı sansasyon merakının buharlaşıp yok olacağını ve zavallı kadının öbür dünyada biraz huzur ve sükûnet bulabileceğini ummuştum.

Bencillik mi ediyordum? Ben sadece rahat bırakılmak isterken annem kendini olayların ortasına atarak doğru olanı mı yapıyordu?

"Andrea? Andrea, orada mısın?"

Cep telefonumu kulağıma götürdüm. "Evet," —maalesef— "hâlâ buradayım."

Derhâl azize rutinine başladı: "Eğer hayat boyu arkadaşım olan

birine verdiğim sözü tutarak işleri daha kötü hâle getiriyorsam o zaman beni affet. Ve senin bildiklerinle ilgili tam olarak yalan söylemedim. Bu sabah bana, dün gece Miranda'yı evine götürdüğünde tabancasının onda olmadığını söyledin. Öyleyse kendini vurmak için onu nasıl kullanmış olabilir? Eğer bu kanıt değilse nedir bilmiyorum."

"Belki başka bir silahı daha vardı," diye öne sürdüm, araba bir virajı biraz fazla hızla alınca kafamı cama çarptım.

Annem "Hayır yoktu," diye ısrar etti. "Debbie Santos, Miranda'nın, silahı bir hayranından rahatsız edici bazı e-postalar aldıktan sonra geçen bahar satın aldığını söyledi, hatta üvey babası daha büyük bir şey alması için zorlamasına rağmen. Ama Miranda çantasında taşıyabileceği bir tabanca istemişti. Tek bir tabanca, Andy. Tüm satın aldığı buydu."

"Bunu Şerif Yardımcısı Dean'e anlattın mı?"

"Elbette anlattım," Burun kıvırdı. "Miranda'nın kendini öldürmek için kullandığı tabanca onun adına kayıtlıymış. Bu da benim fikrimi kanıtlıyor," diye bitirdi, sanki bu her şey mantıklı anlamına gelirmiş gibi.

"Sanırım sen çok fazla *Matlock* dizisi izledin," diye mırıldandım çünkü Cissy, Debbie Santos ona Miranda'nın ölüm sonrası işleri konsunda yasal söz hakkı verdiğinden beri dedektifmiş gibi davranıyordu.

Annem "Beni konudan saptırdın," diye şikâyet etti. "Sana bıraktığım mesajlardan herhangi birini dinledin mi?"

"Hayır üzgünüm, dinlemedim." Duruşumu değiştirdim, deri koltukta arkama yaslandım, nabzım şakaklarımda atarken gün ışığından korunmak için gözlerimi kıstım.

Bir başka kavşakta Brian arabayı yavaşça durdurdu, bu seferki Belt Line ve Preston'daydı. Etrafa göz gezdirdi, kaşlarını kaldırdı.

Telefonumdan bekleyen arama sesi geldi.

İçimi çektim, bunun, sakladığım "kanıt"ı öğrenmek isteyen polis olduğunu düşündüm.

"Andrea, beni dinliyor musun?" Annem kulağımın içinde karga gibi gakladı ve ben çabucak "Başka bir arama geldi. Bekle, tamam?"

"Andy? Ben Delaney Armstrong. Daha önce telefonuna sesli mesaj bıraktım ama beni geri aramadın."

Demek ki yirmi bir tanenin içinde Janet Graham'den ya da tamamen kafayı yemiş annemden gelmeyen en azından bir arama vardı.

"Vay canına, Miranda'yla ilgili haberlere inanabiliyor musun? Gerçi çok şaşırmadım, son olaydaki tavrı göz önüne alınınca," diye söze başladı, daha ben ağzımı açıp tek kelime söyleme fırsatı bulamadan. "Bu sabah şoförümü Miranda'nın Jaguar'ını götürmesi için yolladığımda öğrendim, ancak adam sokağın her tarafında polis olduğunu bu yüzden arabayı birkaç blok öteye çektiğini söyledi ve ne yapması gerektiğini sormak için beni aradı. Seni mi polisi mi arasam diye kafamda tartıyordum, o sırada anneni televizyonda gördüm. İkinizden birinin işleri nasıl halledeceğini bileceğinizi düşündüm, böylece şoföre arabayı Cissy'nin evine götürmesini söyledim. Yalnızca ondan kurtulmak istedim. Sorun olmaz, değil mi Andy? Uygun olup olmadığını sormak için önceden telefon ettim, Cissy problem olmadığını söyledi."

Elbette öyle dedi diye düşündüm, dişlerimi gıcırdatarak.

"Her neyse kapatmam gerek. Miranda'ya olanlar çok trajik, gerçi sanırım yaşadığı tüm o hızlı hayat sonunda onu yakaladı. Ve bir zamanlar ona gıpta ettiğimi düşününce..." İç geçirdi. "Çitin öbür tarafındaki çimen her zaman daha yeşildir, değil mi?"

Delaney bunu söyleyerek telefonu kapattı ve yeniden annemin aramasına geçmeden önce derin bir nefes aldım. Ona onu beklet-

tiğim için beni azarlama fırsatı vermeyecektim (Arama bekletmenin şeytanın işi olduğuna ve yemek masasına dayanan dirsekler gibi kaba olduğuna inanıyordu).

"On dakikaya kadar orada olacağım," dedim, sesim kum gibi kulak tırmalıyordu, o kadar kızgındım ki patlayabilirdim. Cep telefonumun kapağını çat diye kapattım, kafamı kaldırıp baktım ve evimin park yerine girdiğimizi fark ettim. "Bu bebeği geri döndürüp beni annemin evine götürür müsün?" diye sordum. "İçimde onun cılız boynunu döndürerek bükmek için dayanılmaz bir arzu var."

"Biliyorsun, bunu seyretmek için insanlara bilet satsan muhtemelen birkaç dolar kazanabilirsin," dedi Brian, park yerinde bir tur atıp geldiğimiz yola doğru ilerlemeden önce burun kavisindeki gözlüğünü hafifçe itti.

Gülemeyecek kadar canım sıkkındı.

Eğer tam o anda bir uyarı işaretiyle gelsem üzerinde şu yazardı: Tehlike! Yanıcı Madde İçerir!

Ve Cissy baret giyiyor olsa iyi ederdi.

Bölüm 9

Annemin evine ulaşmak, genellikle Beverly'den aşağıya doğru sakin bir araba yolculuğu yapmak demekti. Beverly, her iki yanında ulu ağaçlar ve mükemmel peyzaj düzenlemeleri olan görkemli malikâneler uzanan eski, güzel bir caddeydi. Araba lastiklerinin altında yaprakların uçuşması, bir sonbahar gününde karşılaşabileceğiniz yegâne karmaşaydı, tabii kuşların ötüşü ve bahçıvanlar ortalığı temizlerken yaprak püskürtme aletlerinin vınlamasını saymazsak.

Bu sabah, Miranda DuBois hakkındaki kötü haberi vermek için arabamla Cissy'ye giderken de öyleydi.

Annem o anla şu an arasında bir yerlerde Şerif Yardımcısı Dean'in Miranda'nın ölümüyle ilgili basın toplantısında önceden planlanmamış, abartılı performansıyla bayağı bir delilik noktasına gelmişti.

Yani, ne kadar abartılı olduğunu ilk elden bilmiyordum ama Janet'ın ağzımdan laf almak için bana anlattıklarını düşününce ne kadar abartılı olabileceğini hayal edebiliyordum.

Cissy'nin Miranda'nın ölümüne bulaşmış olması çok umu-

rumda değildi, tek problem onun bu trajedideki rolünün, benim asla kavrayamayacağım kadar büyük bir şeye dönüşmüş olmasıydı. Debbie Santos Amerika'ya dönünceye kadar merhume Miranda DuBois'nın vasisi ya da emanetçisi (ya da yasal terim her neyse) olmak?

Tam olarak beklediğim bir hamle değildi ama ne yapabilirdim? Onu başkalarının işine burnunu sokmaktan vazgeçene kadar süit odasına kilitlemek çok hoşuma giderdi ama o kadar uzun süre yaşayabileceğimden emin değilim.

Bağımsız bir adli patolog tuttuğunu açıklamasına ve olaya bir özel dedektif bakış açısı dâhil etme konuşmalarıyla polise meydan okumasına şaşırmıştım ama şoke olmamıştım. Annem, hiçbir şeyi asla yarım yamalak yapmaz, öyleyse neden her alana hâkim olmasın?

Beni en çok hayrete düşüren şey, bu karmaşanın içine benim adımı da karıştırmış olmasıydı. Tam da bu dünyada istediğim en son şey: Yürek parçalayan başka bir trajediye daha bulaşmak. Son aylarda, payıma düşenden fazla istekli bir katılımcı olmuştum ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, erkek arkadaşım ve boyalarımla yalnız kalabileceğim bir süreye.

Miranda'nın ölümüne bulaşmak istemiyordum, Starbucks'taki tüm kahve çekirdekleri için bile olmazdı.

Annemin toplum önünde sözünü geri aldığına dair bir açıklama yapmasına ihtiyacım vardı, böylece kendimi bu gitgide büyüyen skandaldan sıyıracak ve hayatımı yaşamaya geri dönebilecektim. Çünkü ben, tüm dedektiflik yapma işlerini Highland Park polisine bırakma taraftarıydım.

Bir şekilde, Cissy'yi geri adım atmaya ve polislerle çatışmaktan vazgeçmeye ikna etmek zorundaydım. Debbie Santos eve döndüğünde mavi üniformalı erkekler ve kızlarla kendisi kapışabilirdi, eğer istediği buysa.

Bu, annemin savaşı değildi.

En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

Malone, arabayı annemin adresine doğru sürerken kaldırımın her iki tarafında da park etmiş, yaklaştıkça artan bir araç kalabalığı fark ettim. Sosyete hanımlarından biri, bahçe kulübü öğle yemeği veriyor olabilir mi ya da birinin akrabaları, Şükran Günü için haftalar öncesinden mi gelmişti acaba diye merak ettim.

Ta ki park etmiş araba dizisinin doğruca Cissy'nin evine uzandığını görene kadar. Araba girişinin ağzında dört çeker cipler ve yerel televizyon istasyonlarından minibüsler duruyordu. Hatta bir devriye arabası ve bir çift polis de aralarına katılmıştı: Üniformalılardan biri annemin araba yoluna girişi kontrol ediyor, diğeri de caddenin bir otoparka dönüşmesine engel olmaya çalışıyordu.

İsterseniz bana medyum diyebilirsiniz ama bu kalabalığın Cissy'nin evindeki bir kitap kulübü toplantısı için bir araya gelmediğinden ya da annemin bahçesinin muhteşemliğini kutlamak için toplanmadığından emindim. Annemin gülleri ilkbaharda açtıklarında tüm mahallede gıpta edilirdi ama şu anda dallar çiçekle dolup taşmıyordu, uydu minibüsleri ve kamera ekibinin gelmesine pek değecek durumda değildi.

Bir an, Brian'ın arabasının etrafına doluşacaklar diye korktum ama endişe etmeme gerek yokmuş. Gerçi etrafta aylak aylak gezinen birkaç muhabir, küçük kırmızı arabayla kimin geldiğini görmek için kafalarını aniden çevirdikleri için kesin omurga incinmesi geçirmişlerdir ama tek bir haberci bile bize doğru koşturmadı.

Araba giriş yolunu kesmiş olan memur, gerçekten de Malone'u durdurdu ve camı açtırdı. Cissy Blevins Kendricks'in tek çocuğu olduğumu ve buranın büyüdüğüm ev olduğunu söylediğimde beni kimliğimi göstermeye bile zorladı.

Sanırım ehliyetimdeki "Blevins Kendricks" bölümü testi geçmemi sağladı, çünkü daha fazla güçlük çıkarmadan geçmemize izin verdi.

Yukarı çıktığımızda ne Stephen Howard'ın tam ön tarafa park edilmiş parlak kamyonetini ne de tam onun yanındaki Janet'in arabasını gördüğüme şaşırmadığım hâlde, başka bir tanıdık aracı görünce kaşlarımı kaldırdım: Highland Park Polis Departmanı'nın şerif yardımcısına ait olduğunu açıkça belirten bir plakası olan resmî bir araba.

Ama beni karşılayan tek sürpriz bu değildi. Ayrıca kime ait olduğuna dair en ufak bir fikrim olmayan gece mavisi bir araba vardı ve en çarpıcı olanı da bir çekicinin arkasına yerleştirilmek üzere vinçle yukarı kaldırılmış olan Miranda DuBois'nın parlak gri Jaguar'ı idi. Delaney'nin şoförü çoktan gelip arabayı bırakmış olmalıydı ve Şerif Yardımcısı Dean de arabayı çektirmek için kesinlikle hiç vakit kaybetmemişti.

İti an çomağı hazırla.

İşte Anna Dean orada dikiliyordu, araba yolunun karşı tarafında, elleri silahlı kemeri olan kalçalarında, operasyonu denetliyordu.

En azından bu, polisler soruşturma yapıyor anlamına geliyordu, değil mi? Belki de Miranda'nın arabasında gerçeği ortaya çıkaracak bir şey bile bulabilirlerdi: bir ses kayıt aleti, bir defter ya da CSI'da tam "Hadi canım!" anından (Brian'ın adlandırmaktan hoşlandırdığı şekliyle) hemen önce olduğu gibi hayati öneme sahip bir parça kanıt.

"Kasabaya sirk gelmiş gibi," dedi Brian, arabasını yan tarafa park ederken. Çekicinin arkasına park etmektense annemin garajının yanına çekti.

"Ve annem de çığırtkan," dedim, oldukça duygusuz bir şekilde.

Ön taraftan yürüyerek Anna Dean'in yanından geçmek yerine, ciddi ciddi arka taraftaki mutfak kapısından içeri süzülmeye niyetlendim ama ne olursa olsun onunla bir ara yüz yüze gelmek zorunda olduğumu biliyordum. O yüzden bu şimdi de olabilirdi.

Garip biçimde, başıma büyük bir ağrı girdiğini hissettim.

Brian motoru durdurduğunda homurdanmamı duymuş olma-

lıydı çünkü "İyi misin?" diye sordu.

Her nedense, kendimi mezbahaya giden kuzu gibi hissediyordum ama bunun yerine ona, "Daha da kötü olabilirdim," dedim.

Ki bu doğruydu.

Dang humması ya da Batı Nil virüsü ya da eşit derecede kötü bir şeye yakalanmış olabilirdim.

Biraz midem bulanmasına rağmen hasta değildim. Yalnızca son derece tuhaf bir durumun tam hedefine oturmuştum.

Ve bunu canım anneciğime borçluydum.

Yaşasın.

"Arkadan girmek ister misin?" Brian aklımı okuyarak sordu ama ben kafamı iki yana salladım. Bana mazoşist diyebilirsiniz ama her ne kadar acı verse de annemin eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeye niyetliydim.

Ön taraftan dolanırken eline sımsıkı yapıştım, araba çekicisi Jaguar'ı sabitlerken çıkan gürültülü bir gıcırtı ve zincirlerin şakırtısıyla bir an duraksadık.

Şerif Yardımcısı Dean, bizi çitleri dolanan parke taşlı yoldan çıkarken gördü. Başparmakları silah kemerine sokulu ve dudaklarında gergin bir somurtmayla bize yönelerek bizimle yüzleşmek için hiç vakit kaybetmedi.

Daha bu sabah "Andy" olmama rağmen kibirli ve resmî bir sesle "İyi günler, Bayan Kendricks," dedi.

Ah, rüzgâr ne çabuk yön değiştirebiliyordu.

"Selam, Şerif Yardımcısı Dean," dedim ona Brian'ı tanıştırmadan önce. "Demek Miranda'nın arabasını inceleyeceksiniz?" diye sordum apaçık ortada olanı belirterek ve kadın başıyla onayladı. "Onu çekmek zorunda mısınız? Delaney'nin şoförü anahtarları kontağın üzerinde bırakmamış mı?"

"Evet anahtarlar bizde ama onu kanıtları korumak için çeki-

ciyle götürüyoruz. Adli tabibin kararma kadar bunu açık bir dava sayıyoruz, duymuş olabileceğin şeylere rağmen." Anna Dean gözlerini kısarak bana bakmak için ara verdi ve ben kendimi mikroskop altındaki bir mikrop gibi hissettim. "Bana bu sabah anlattıklarına eklemeyi arzu ettiğin başka bir şey yok, değil mi Andy?"

Demek yeniden "Andy" olmuştum, öylece?

Göz kapağımın seyirdiğini hissettim.

"Tek bir şey bile yok," dedim kadına, "Annem tersini ima etmiş olsa bile. Burada olmamın sebebi de bu," diye ekledim. Annemin evinin araba yolundaki çekicin motor sesini bastırmak için sesimi yükselterek. "Cissy'nin, benim Miranda'nın ölümüyle ilgili bilgi sakladığımı öne sürerken yanıldığını bildiren resmî bir açıklama yapmasını istiyorum çünkü polisten bir şey saklamıyordum. Size her şeyi anlattım."

"Öyle mi?" Hâlâ bana tamamıyla güvenmiş gibi görünmüyordu.

"Evet, öyle."

Önce Brian'a sonra yeniden bana baktı. Yalan söylerken insanların yaptığı gibi işaret ve orta parmaklarımı çapraz yapıp yapmadığımı görmek için arkamdam dolaşmadığına şaşırdım.

Yapmıyordum.

"Pekâlâ." Çenesini hafifçe kaldırdı. "Eğer aklına bize yardımı olabilecek bir şey gelirse koşarak Cissy'ye gitmek yerine doğruca bana gelirsen memnun olurum. Seni soruşturmayı engellemekle suçlamak zorunda kalmayı hiç istemem."

Ona daha bu sabah, Miranda'nın öldüğünü öğrendiğimde, annemin evinde huzur aramam için beni cesaretlendirenin kendisi olduğunu hatırlatmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım. Ama Highland Park polisinin yüksek rütbeli bir üyesini kızdırmak istemedim, özellikle de Cissy bu konuda çoktan harika bir iş çıkardıktan sonra.

"Evet efendim, doğruca size geleceğim," dedim, Bayan Terbiyeli hâlimle.

"Annen, bizden önce davranıp Brezilya'daki Bayan Santos'a haber vermekle ve Bayan DuBois'nın cesedini bağımsız olarak incelemek için uçakla Los Angeles'tan patolog getirmesiyle bu işimizi zorlaştırıyor. Nedense onun eyalet adli tabibinin raporunu çürütecek bir şey bulabileceğinden şüpheliyim, bu arada rapor da yarına kadar elimizde olacak."

Adli bilim laboratuvarının peş peşe dizilmiş vakaları olduğunu ve aylarca geriden geldiğini biliyordum. Malone, şirketinin ceza davaları için özellikle DNA ile ilgili olanların sonuç geri bildiriminin yavaşlık oranından sürekli şikâyet edip duruyordu. Ama sanırım Miranda'nın ilgi çekme potansiyeli, davasını sıranın en önüne geçirmiştir. Şaşırmamıştım.

"Dün gece Miranda'nın harap olmuş ruh hâline ve pervasız tavırlarına bizzat şahit oldun," Şerif Yardımcısı Dean devam etti. "Yakın zamanda Dr. Madhavi ile konuştuk, Bayan DuBois'nın kendisini bir süredir taciz ediyor olduğunu ve bünyesi kırışık dolgusuna ters tepki verdiğinden beri, özellikle endişeli ve tükenmiş göründüğünü kabul etti. Doktorun Bayan DuBois'nın tehditkâr davranışlarını bize daha önce bildirmemesi çok yazık, çünkü müdahale edebilirdik." Anna Dean konuşurken çene kası kasılıp duruyordu, gerçi şakağındaki şişmiş damar öfkesini göstermek için yeterli işaretti.

Söyleyecek daha fazla şeyi olduğu için sözünü kesmedim.

"Her şey netleşmeden ön açıklama yapmaktan hiç hoşlanmam ama bu olayda intihar kokusu var," Çenesiyle beni işaret etti. "Bu yüzden Bayan Kendricks, eğer kendi işinize bakıp annenizi de geri çekebilirseniz tüm departman size kesinlikle minnettar kalacaktır. Halk burnunu sokmadan da işimizi yapmak yeterince zor."

"Benimle ilgili endişelenmeyin," diye ona güvence verdim. "Ama annemle ilgili ne yapabileceğime bakarım."

Sanki Cissy'ye bir şey yaptırabilirmişim gibi.

Anna Dean cevabımdan yeterince tatmin olmuşa benziyordu ve devriye arabasına doğru yöneldi, o sırada ona sormayı unuttuğum bir şey aklıma geldi.

"Şerif Yardımcısı Dean," diye seslendim ve peşinden araba girişinin karşı tarafına güçlükle koşturdum. "Miranda'nın dizüstü bilgisayarı ne oldu? Bulabildiniz mi? Ya cep telefonu?"

Dudakları kasılmış şekilde cevapladı: "Cep telefonunu evinin önündeki lağım giderinde bulduk. Bayan DuBois düşürmüş olmalı ve bütün gece orada kalmaktan dolayı ağır su hasarı var. Hâlâ çipinden data kurtarmaya çalışıyoruz. Ama Andy, evde dizüstü bilgisayar yoktu, bu yüzden eminim yanıldın. Çok geç olmuştu ve senin de kafan meşguldu."

Ben yanıldım?

Ah, gerçekten.

Orada, gözlerimi kırpıştırarak dikildim, ona hakaret etmeden ne söyleyebileceğimden emin değildim. Sanki sehpanın üzerinde bir bilgisayar olduğu halisünasyonu görürmüşüm gibi davrandı. Ekrandaki fotoğraf da benim hayal gücümün ürünü müydü? Ekranı kararsın diye bilgisayarı uyku moduna geçirdiğimi de rüyamda mı görmüştüm?

Tabii.

Brian arkamdan yaklaştı ve bir kolunu omuzlarıma attı. "Dayanabiliyor musun?" diye sordu.

"Tırnaklarımla tutunuyorum," dedim, suratımı asarak.

Anna Dean'in, resmî arabasıyla tepe ışıklarını bile çalıştırmadan gitmesini izledim. Bu, Brian'ın hayal kırıklığı belirtir sözler mırıldanmasına sebep oldu.

Pekâlâ, ebeveynim düşünülünce şerif yardımcısı dizüstü bilgisayarla ilgili olarak bana güvenmediyse sanırım onu suçlayamazdım. Cissy, Park Cities'de hiçbir şey olmasa bile renkli bir şahsiyetti

ve hayatım rutin olarak tuhaftı, gerçi bunu da aile ağacıma yapışık çatlakların üzerine atabilirdim.

Değiştiremeyeceğim şeylere hayıflanmaya gerek yoktu.

Brian ve ben ayaklarımızı sürüyerek verandaya doğru gittik ve ön kapının her iki tarafında nöbet tutan beyaza boyanmış aslan heykellerin kafasını okşadım. Çocukken onlara Bert ve Bernie adını takmıştım, bu tam olarak herkesin bildiği bir şey değildi.

Hey, herkesin mezara götürdüğü sırları vardı, değil mi? Benimkiler pek çoğununkiyle kıyaslanınca muhtemelen oldukça mütevazıydı. Acaba Miranda saklamaya çalıştığı karanlık, derin sırlarla mı ölmüştü diye merak ettim.

Daha parmağımla zile anca dokunmuştum ki kapı ardına doğru açıldı ve Sandy Beck'in ağzından "Tanrı'ya şükür sensin, Andy!" sözleri döküldü.

Sonra beni ve Brian'ı aceleyle içeriye iteledi.

Girişin ötesinde sesler duyabiliyordum ve bizi o tarafa doğru yönlendirmeden önce, Sandy güvercin grisi hırkasının inci düğmelerini çekiştirerek fısıldadı, "Cissy eşek arısı yuvasına çomak sokmuş gibi görünüyor, değil mi? Şerif yardımcısı az önce buradaydı."

"Biliyorum," diye lafına girdim. "Onunla dışarıda karşılaştım."

"Ve Janet Graham küçük çalışma odasında," Sandy bir elini kalbinin üstüne koydu. "Yüce Tanrım, o zavallı kızın dudaklarına ne oldu öyle? Kaza mı geçirdi?"

"Tam değil," dedim, bildiğim üzere Janet'in büyümüş dudakları katiyen kaza değildi. "Sanırım, şeydi, hımm, yediği bir şeye karşı alerjik reaksiyon."

Neden yalan söylediğimi sormayın. Ağzımdan öyle çıkıverdi.

Sandy tatmin olmuş göründü. "Yani, Janet kanepeye yerleşti ve annenin ağzından ciddi dedikodu değeri olan bir şey almadan gideceğinden şüpheliyim, gerçi diyebilirim ki bu sabah polis merkezin-

deki şovundan sonra Cissy'nin dedikoduları suyunu çekmiş olmalı."

Vay canına.

Gözlerim şoktan kocaman açıldı. Sandy, annemi asla eleştirmezdi, bu yüzden moralinin bozuk olduğunu anladım.

İç geçirdi ve parmağıyla çenesine vurdu. "Acaba Janet akşam yemeğine kalacak mı? Masaya hepiniz için fazladan tabak koysam mı? Oh Tanrım ama benim o tatlı kızın neye alerjisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer burada daha uzun kalacaksa belki de sormalıyım."

"İçimden bir ses hepimizin akşam yemeğinden önce gitmiş olacağımızı söylüyor Sandy. O yüzden, yerinde olsam Janet ya da bir başkası için endişelenmezdim."

Kahretsin, seçme şansım olsaydı, Malone ve ben işleri düzelttikten sonra annemin evinden tam on dakika içinde çıkmış olurduk.

Aklıma bir şey daha geldi ve Sandy'ye sordum. "Stephen burada mı? Arabasını dışarıda, evin önünde gördüm."

Başıyla mutfağı işaret etti. "Annenin tutmayı düşündüğü özel dedektifle mülakat yapıyor."

Öyleyse o hırpalanmış eski araba, bir özel dedektife aitti.

Nefesimi verdim, çıkan hava kâküllerimi alnımdan havalandırdı.

Adam ya arabalara müsrifçe para harcamaktan hoşlanmıyordu ya da yaptığı işte pek iyi değildi. Belki de annemin sadece yerel polisi tetikte tutmak için kullandığı biriydi. Sanki teşvik edilmeye ihtiyaçları varmış gibi.

"Oh, çok hoş bir adama benziyor," dedi Sandy, gerçi ben sormamıştım. "Ben de mutfağa geri dönüyorum, kahveleri bitmiş mi diye bakacağım, sonra kendi odama sıvışıp bir süreliğine kapımı kilitleyeceğim. Oldukça hareketli bir gün oldu, tahmin edebileceğin gibi."

Sandy gerçekten de yıpranmış görünüyordu. Normalde, iyi yaşanmış bir hayatın getirdiği çizgilerin hoş biçimde iz bıraktığı

sakin görünen yüzünde uzaklara, çok uzaklara gitmeye ihtiyacı olan birinin donuk bakışı vardı.

"Sen git," dedim ona. "Anneme söyleyecek birkaç sözüm var, tahmin edebileceğin gibi."

"Kötü sözler mi?" diye sordu, tüy gibi gri kaşlarını kaldırarak.

"Öyle olsa bile en az seviyede olacak, söz veriyorum. Beni bir sepetin içinde cehenneme yollamaya yetmeyecek kadar," diye ona güvence verdim ve o da gitmeden önce hafifçe elime vurdu.

Kendini odasına kilitlemek?

Bana akıllı bir tercih gibi geldi.

Her zaman Sandy'nin bir dâhi olduğunu söylemişimdir.

Malone'u kolundan tutup oradan ayrılarak bu fiyasko dinene kadar evimde inzivaya çekilmeye dünden hazır olsam da annemle işleri yoluna koymam gerektiğini biliyordum. Beni, dikkat çekmek için kullanmış gibi geliyordu. Oysa Miranda'nın içinde olduğu bu durumun benimle zerre kadar alakası yoktu. Eğer Cissy'nin niyeti Debbie Santos'un kızının tam olarak neden öldüğünü bulma arayışında ona destek olmaksa buna hiçbir itirazım olmazdı. Yalnızca beni bunun dışında bırakmak zorundaydı.

"Bunu yapabilirsin Andy," dedi Brian, beni dirseğiyle nazikçe dürterek. "Annene karşı koyabilirsin. Seni daha önce bunu ölümcül bir güç kullanmadan yaparken gördüm. Gözünü korkutmasına izin verme."

"Eğer sadece kendi işine baksa onunla bir daha asla tartışmama gerek kalmazdı," dedim ve Brian başını sallayarak güldü.

"Sanki bunun biz hayattayken olması mümkünmüş gibi."

Şunun gibi bir şey söylemek istedim. *Annem böylesine bir kaçık olduğu için özür dilerim ya da belki de bu, annemin yarattığı karmaşalardan benim temizlememi gerektiren en sonuncusu.* Ama Brian, benle çıktığı neredeyse beş aydan sonra işlerin nasıl oldu-

ğunu çoktan biliyordu.

"Gövdemi siper etmeye ihtiyacın olursa uyarı olarak sadece el işareti yap yeter," diye önerdi, düğmeli gömleği ve yuvarlak yakalı Polo süveteri, alnına kıvrılmış bir tutam kahverengi asi saç lülesiyle pek de sert görünmüyordu. Onun gövdesini siper ettiğini hayal etmek, sert kalbimi çok az da olsa yumuşatmak için yeterli bir sebepti.

"Teşekkürler," dedim ve parmaklarımı onunkilere doladım, onu kendime çekerken sıkıca kavradım. "Şimdi göz zevkin için annemin poposunu hiç olmadığı kadar zarafetle tekmelerken gelip beni seyret. Mecazi anlamda elbette."

Hiç tereddüt etmeden, beni koridorda aslanların toplandığı çalışma odasına doğru takip etti, geniş olmaktan çok uzak omuzlarımı dikleştirdim, onlarla yüzleşmek için adımlarımı hızlandırdım.

Camlı kapıdan geçtiğimde, ayağımın altında bir tahta gacırdadı. Çabuk ve anlaşılmaz konuşma sesleri kesildi ve bütün gözler bana döndü.

Sonra kesildikleri kadar hızla yeniden gevezeliğe başladılar, kızgın kabile adamlarının üfleyerek ok atma yoğunluğunda sorular yönelttiler.

"Andy, benden nasıl bu kadar büyük bir sırrı saklayabildin? Ölmeden önce Miranda'yla birlikte olduğunu nasıl söylemezsin? Ya da polisin inandığı gibi kendini öldürmediğini? Tanrım, biz ne zamandır arkadaşız? Ergenlik öncesinden beri?" Janet bütün bunları arada nefes bile almadan saydırdı. Sesi yaralanmış gibiydi. Kahretsin, o şişirilmiş dudaklarıyla yaralanmış görünüyordu.

Annem yanakları kızarıp özür dileyerek olaya dâhil oldu: "Tatlım, senin Miranda'nın kendini öldürmediğine dair kanıtın olduğunu söylediğimde ne kastettiğimi açıklamaya çalıştım ama sanırım Janet'ın bunu ilk ağızdan duymaya ihtiyacı var, çünkü belli ki bana inanmıyor..."

Onlara ihtiyacınız olduğunda çekirge istilası neredeydi?

Eğer gözlerimi kırpıp odaya üşüşmelerini sağlayabilsem yapardım.

Onun yerine derin bir nefes aldım, Malone'un elini bıraktım ve aşırı kalabalık kanepenin etrafından dolaşıp odanın merkezindeki şöminenin önünde durdum.

Boğazımı temizledim, bunun hiçbir şekilde etkisi olmadı ve sonra çok yüksek sesle, "Siz ikiniz, lütfen bir saniyeliğine sesinizi kesip beni dinleyebilir misiniz?" dedim.

Annem ve Janet sessizliğe gömüldü ve ben, çenelerini koli bandıyla kapatma yoluna başvurmak zorunda kalmadan söylemek istediğimi söyleyebildim.

Bölüm 10

Malone odanın öbür ucundan ona ihtiyacım olup olmadığını soran bir bakış attı ve ben kafamı iki yana sallayarak reddettim. İş duygularıma gelince yumuşak kalpli bir pamuk şekeri olabilirdim ama kendim için savaşmam gereken zamanlar vardı.

Bu da onlardan biriydi.

Dikkatimi Cissy ve Janet'a yönelttim. Annemin üzerinde kahverengi süet etek ve boz kahverengi dik yakalı bir ipek, Janet'ın üzerinde ise kör edici kırmızı bir tayyör vardı (ona uygun kırmızı dudaklarla). Her ikisi de gözümü alıyordu ve iç geçirdim, yalnızca saniyeler önce hissettiğim kızgınlık yerini hüzüne bıraktı.

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum," dedim onlara, sesim gerilmişti. "Tek yapmaya çalıştığım Miranda'ya yardım etmekti ve şimdi, bir sürü şeyle ilgili suçlama altındayım." diye tereddüt ettim, tam olarak bir fikrim olmadığından.

Hiç kimse aksini ispat etmek için tek kelime etmeyince devam ettim, "Miranda'nın ölümüyle ilgili emin olduğum tek şey, son nefe-

sini verirken orada olmadığım. Bu yüzden ne olduğunu söyleyemem. Eğer ne olduğunu çözmek istiyorsanız, size yakın zamanda öbür dünyaya gidenlerle iletişim kurabilen ve Miranda'nın bakış açısını öğrenebilecek bir medyum çağırmanızı tavsiye ederim," Kızgınlık ve suçluluk duygularımı serbest bırakarak ellerimi havaya kaldırdım çünkü kendimi sorumlu hissetmekten bıkmıştım. "Kendini öldürüp öldürmediğiyle ilgili en ufak bir fikrim yok ama öldürmediğini düşünmek istiyorum. Ancak alternatifi... Şey, daha iyi değil, değil mi?"

İşte, söylemiştim.

Kendimi rahatlamış hissettim ve anında huzursuzlandım.

Janet ince bir sesle "Ama Andy," dedi. "Cissy, senin Miranda'nın canına kıymadığına dair kanıtın olduğunu söyledi. Öyleyse itiraf et. Kanıtın ne?"

Gözlerimi Cissy'ye dikerek, "Şaşırtıcı ama annem abartıyordu," dedim. Cissy de karşılığında gözlerini tavana dikti, sanki olmayan bir rutubetli nokta fark etmiş gibi. "Herhangi bir elle tutulur kanıtım yok, yalnızca kuvvetli bir içgüdü."

Annem tavana olan ilgisini kaybetti ve lafa karıştı, "İçgüdülerimize daha sık kulak vermeliyiz. Bu, Tanrı'nın biz kadınlara içsel bir pusula yerleştirmemesini telafi etmek için bahşettiği bir şey. Gerçi otomobil endüstrisi tüm o konuşan haritalarla bunu halletti değil mi?" Süet eteğindeki görünmez bir ipliği çekiştirdi. "Bana ne zaman sağa sola döneceğimi söyleyen o sesi inanılmaz çok seviyorum. Meryl Streep'in sesine o kadar çok benziyor ki. Sizce bir ihtimal o olabilir mi?"

"Bilmiyorum anne," dedim, gözlerimi devirme dürtümle adamakıllı savaşarak. Cissy bazen ortaya olmadık şeyler atıyordu.

"Tahminimce Lauren Bacall olabilirdi," Annem saçma sapan devam etti. "Bazen kulağa eski bir reklamdanmış gibi geliyor."

Brian eliyle ağzını kapatarak öksürdü ve annemin kiraz ağacı çalışma masasının üzerinde duvarlara asılı imzalı Ansel Adams fotoğraflarını inceliyormuş gibi yaptı. Yardımına ihtiyacım olmadığına karar vermiş olmalı ki kendine izin verdi ve basıp gitmeden önce de bana *dışarıda bekliyor olacağım* bakışı attı.

Onu takip etmek için gittim ama olduğum yerde kaldım.

Janet, "Öyleyse senin kanıtın yalnızca içgüdü?" diyerek kışkırttı. Dizlerinin üzerinde dengede duran bir bloknot, elinde bir tükenmez kalem vardı ve biliyordum ki ağzımdan çıkacak herhangi bir şey, pekâlâ *Park Cities Press*'in sosyete sayfalarında Dr. Sonja, Güzellik Partisi'nde ateş açılması ve şimdinin haber spikeri eski güzellik kraliçesinin şüpheli ölümüyle ilgili gerçekleri açıklayan bir makaleyi boylayabilirdi. "Elinde somut bir şey yok mu?"

Tanrım, kız benden bir polis raporunda Tanrı'ya ve dünyaya yemin etmemi isteyen Anna Dean kadar kötüydü.

"Eğer Miranda'nın kendini öldürmediğine dair somut bir delil olsaydı çoktan polislere teslim ederdim Janet," dedim, sesim sinirli çıkmıştı. Kahretsin, sinirlenmiştim. "Sadece Miranda, Delaney'de olanlardan sonra işin peşini bırakmak istermiş gibi görünmüyordu. Öfkeden deliye döndüğünü hissetmiştim." Devam ettim, "Miranda intikam istiyor gibiydi, kaçarı yoktu."

Annem, "Andrea?" dedi. "Düşündüm de sence sakıncası yoksa seninle konuşmam gereken bir şey var. Son derece acil."

"Yerden göğe kadar haklısın, bir sakıncası var," diye cevap verdim ama elimi kaldırdım. "Janet'la işim bitince sıra sana gelecek," dedim. Dudaklarını sımsıkı kapatıp somurttu ama sonra vazgeçti.

Tanrı'ya şükür.

"Ama polis Miranda'nın kendini kendi tabancasıyla vurduğunu düşünüyor, öyle değil mi?" dedi Janet. "Öyleyse, onların elinde bu şekilde olduğuyla ilgili kanıtları olmalı."

Belki de tam orada, o anda çenemi kapatmalıydım.

Ama ben tam olarak güçlü, sessiz bir tip olarak ün salmamıştım. Belki de Cissy'ye, kabul etmek istemediğim kadar çok benziyordum.

"Eğer bu düşünceyi takip edersem Delaney'nin partisinden biri, ben Miranda'nın evinden ayrıldıktan sonra geçerken uğrayıp Miranda'nın silahını bırakmış olmalı," dedim, mantıklı gelen tek senaryoyla sesli biçimde boğuşurken. "Çünkü Miranda silahını Delaney'nin salonunda yere düşürdüğünde bir başkasının onu kapmış olduğuna yemin edebilirim ve onu eve götürdüğümde kesinlikle üzerinde olmadığından oldukça eminim."

"Öyleyse Cissy yalan söylemiyordu?" Janet'ın neredeyse nefesi kesilmişti ve annem doğrulup yüzünde kendini beğenmiş bir tebessümle sopa yutmuş gibi dimdik oturdu. "Tam olarak değil, en azından. Sen bir şey gördün. Bu bir tür kanıt. Sen bir tanıksın."

"Ben Miranda'nın ölümüne tanık olmadım," diye kıza hatırlattım. "Yalnızca daha öncesinde işlerin nasıl geliştiğine tanık oldum. Annemin yalan söyleyip söylemediğine gelince elimde somut bir şey olduğunu söyleyerek gerçeği birazcık esnetti," dedim, sonra daha alçak sesle ekledim, "Yani bu şekilde ortaya koyarsan, sanırım tümden uydurma değildi."

Bitirdikten sonra kalbim hızla çarptı, çünkü Anna Dean'e, Miranda'nın silahıyla ilgili anlattıklarımı bir çırpıda kabul etmiştim ve benim bildiğim hâliyle gerçek buydu. Janet'ın bunu Miranda'nın ölümünün intihar olduğunu iddia eden polisi sorguladığı bir makalede kullanabileceğinin farkında olmama rağmen.

"Asla açık açık yalan söylemem. Ben bundan daha iyi yetiştirildim," dedi annem yayarak, "Ancak arada bir gerçeği esnetmenin yanlış bir tarafı yok, özellikle de kişinin niyeti iyi olunca. Bunny Beeler'ın, Cattle Barons Balosu'nda, bana Versace gece elbisesinin nasıl göründüğünü sorduğu zaman buna bir örnek, ona limon yeşili

payetlerinin kendisini oldukça kalın bir kereviz sapı gibi gösterdiğini söylemek istemedim, bu yüzden samimi fikrimi ince bir ayar çekerek fısıldadım, 'Bunny yenecek kadar iyi görünüyorsun,' çünkü oldukça açtım ve biraz krem peynirli kereviz sapı tam anlamıyla hayat kurtarıcı olabilirdi."

Benim annem bir tırlak, diye düşündüm ve o söylemiş olduğu beyaz yalanlarla ilgili bir başka hikâyeye geçtiğinde, Cissy'nin sesini beynimde bloke ettim.

Görünüşe göre Janet da öyle yapmıştı. Dikkatimi çekmeye çalışırken yeni şişirtilmiş dudaklarını büzerek kaşlarıyla tuhaf şeyler yapıyor ve elindeki kalemi sallıyordu. Öyle ki kalemin bir kurşun gibi fırlamasından azıcık tırstım.

"Eğer kafam şu anda her zamankinden daha fazla karıştıysa kusura bakma Andy," dedi. "Miranda'nın elinde barut artığı olduğunu iddia eden bir polis var ve kaynaklarım silahın gerçekten de Miranda DuBois adına kayıtlı olduğuna işaret ediyor. Daha otopsiyi ve bütün adli bilim testlerini yapmadıklarını biliyorum ama bu, kızın tetiği çektiğini kanıtlamaz."

Kıvrandım, içimden *olabilir* demek geçiyordu, çünkü kız bu şekilde koyunca tümü kulağa gayet derli toplu geliyordu. Yine de bütün parçalar yerine oturmuyordu.

Janet ve polis departmanının ilk teorisinin bir kısmının açıklaması vardı zaten.

"Picasso'yu vurduğunda sen de Güzellik Partisi'ndeydin," diye ona hatırlattım. "Farkında olduğum kadarıyla Miranda, sonrasında banyoya çekilip ellerini yıkamadı, bu da barut kalıntısını açıklar, doğru mu?"

En azından Miranda onunla birlikte olduğum süre içinde ellerini yıkamamıştı. Bu da hatırı sayılır ölçüde uzun bir süreydi ve Delaney'deki ateş etme olayından sonra eve giderken cipimde, eve

vardığımızda da kanepesinde uyuyakalana kadar olan zamanı içeriyordu. Gerçi bu bir silahı yeniden ateşlemediği anlamına gelmezdi ya da kendi silahını bile. Gözüme hiç çarpmadan, silahı gizlice tekrar eve nasıl soktuğuyla ilgili hâlâ şüphelerim vardı.

"Bu yüzden bu da dün gece bir başkasının tabancayı ona geri getirdiğiyle ilgili fikrini doğruluyor," —Janet ördüğüm ipliği yakalamış ve eve götürmüştü— "Veya bıraktı ya da kullandı, şey için... Bilirsin..." Tereddüt etti.

"Evet, biliyorum."

Onu öldürmek için.

"Andrea, hayatım, içimden bir ses sana göstermem gereken şeyi görmek isteyeceğini söylüyor," dedi annem, bir parmağını bana doğru sallayarak. "Sence hemen şimdi bu konuda konuşmak için o anı kullanabilir miyiz? Bende görmeni istediğim bir çanta var."

Bir çanta?

Biz Miranda DuBois'nın intihar edip etmediğini tartışıyorduk ve o bana bir çanta göstermek mi istiyordu?

Yüzünde gördüğüm en garip ifade vardı, ben dokuz yaşındayken bana *boa* yılanı almasını istediğim Noel'dekine benziyordu. O ise bana, beni kutuyu açtığımda gözyaşlarına boğan, şu berbat tavşan kürkü şeyi paketleyip vermişti (Bilgisayar kullanmaya başladığımda PETA'ya katıldığımı söylemiş miydim?). Ben bir boa yılanı istiyordum, ölü tavşanlardan yapılmış bir otriş değil.

"Daha sonra anne," dedim, çünkü Janet sorularını bitirmemişti ve benim de eklemek istediğim bir şey vardı. Janet yüksek sesle boğazını temizledi ve ben Cissy'ye yine "Daha sonra," diye fısıldadım.

Janet, "O zaman nottan ne haber, Andy?" diye sordu, gümüş kalemi bloknotun üzerinde havada tutarak. "Anna Dean'e sorduğumda, bana kanıt olarak aldıkları bir mektuptan bahsetti ama neyle ilgili olduğu konusuna açıklık getirmedi."

Eğer bir intihar mektubu bulduysalar ben evden ayrıldıktan sonra olmalıydı.

"Neden bahsettiğinden pek emin değilim," dedim, çünkü değildim.

"Mektup," Janet benim boş bakışlarımı sözlü olarak dürttü. "Miranda'ya üyesi olduğu bir kulüpten gelen ve ona kapıyı gösterdiklerini anlatan mektup. Anna Dean bunun Miranda'yı uçurumun eşiğine getirmiş olabileceğine işaret etti."

"Ah, *şu* mektup," dedim, tam olarak ne hakkında konuştuğunun farkına vararak.

Havyar Kulübü'nden gelen resmî mektup.

"Ben onu gördüm," dedim ve kız dikkat kesilerek kafasını dikti. "Şerif Yardımcısı Dean, bu grubu hiç duyup duymadığımı öğrenmek için bana mektubu gösterdi. Havyar Kulübü'nden geliyordu," diye açıkladım ve Janet'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. "Mektupta kızın şu anki talihsiz koşullarından dolayı üyeliğinin iptal edildiği anlamına gelen bir şeyler yazıyordu. Mektup buruş buruştu, sanki mektubu buruşturup top hâline getirmişti."

Janet, oturduğu yerin kenarına kaydı. "Havyar Kulübü mü dedin? Miranda DuBois üyesi miymiş? Öyle olduğundan emin misin?"

"Evet eminim," dedim ve Janet'ın yanaklarının tamamen pembeleştiğini fark ettim. "Daha önce duydun mu?"

Elbette duymuştu. Janet şehirdeki bütün kulüpleri bilirdi. Bu, yaptığı işin bir parçasıydı.

"Duyduğumu söyleyebilirim." Bloknotunu ve kalemini sehpaya koydu ve kafasıyla Cissy'yi işaret etti. Annem, çantayı göstermek için sabırsızlanarak saatine bakıp duruyordu.

Janet, "Sakıncası yoksa yalnız konuşabilir miyiz?" diye bana doğru tısladı, ancak benim yarasa kulaklı annem belli ki onu duydu,

çünkü oturduğu yerden âdeta fırladı.

Annem "Aman Tanrım ama mutfakta Stephen'ın Milton Fletcher'la görüşmesinin nasıl gittiğine bakmam gerek. Janet, canım, bir şeye ihtiyacın var mı? Kahve, çay ya da dudak kremi?"diye sordu, arkadaşıma bakarken kafasını bir yana eğerek.

"Ih-ıhh," Janet başını iki yana salladı, utanarak dudaklarına dokundu.

"Pekâlâ o zaman," Cissy bana döndü. "Andrea gitmeden önce gelip beni bul, duydun mu?"

"Bulacağım," diye söz verdim.

"Yapsan iyi edersin," diye tehdit etti sonra bir sihirbazın elinde kaybettiği bir çeyreklikten daha hızlı gözden kayboldu.

Özel dedektifin adı Milton Fletcher'dı?

Kulağa bir dizi karakterinin akrabasının adı gibi geldiğini düşündüm. Onu kır saçlı, fitilli kadife ceketinin dirseklerinde yama olan yaşlıca bir adam olarak hayal ettim.

"Andy, beni dinliyor musun?" dedi Janet, sabırsız ve asabi bir şekilde. Ya da belki de arı poleni ve dudak dolgusu sebebiyle asabileşmişti.

"Dinliyorum."

Eveet.

"Lütfen Andy, *odaklan*. Bu önemli." dedi ve kanepeyi gösterdi, yanındaki mindere eliyle vurdu.

İtaatkâr bir biçimde oraya gittim ve güm diye oturdum. Kalemi ve bloknotuna hamle yapmak için bir harekette bulunmadı, o yüzden o andan itibaren söyleyeceğimiz her şeyin gerçekten kayıt dışı olacağını tahmin ettim.

"Havyar Kulübü," diye fısıldadı, odada başka kimse olmadığı hâlde. "Miranda DuBois'nın kabul edilmiş olduğunu kesinlikle biliyor musun? Emin misin?"

"Evet, eminim," dedim, çünkü ona üyelikten çıkarıldığını bildiren mektubu kendi gözlerimle görmüştüm. "Anna Dean, Miranda'ya kovulduğunu bildiren mektubu plastik kanıt torbasına koydu. Ona kalırsa bu bir intihar notu kadar iyiydi. Miranda'nın reddedilmiş olmasının ölümüyle bağlantılı olduğunu düşünüyor."

"Kendini öldürdü çünkü Havyar Kulübü onu sepetledi gibi mi?"

"Şerif Yardımcısı Dean, bunun katkısı olan bir faktör olduğuna inanıyor gibi geldi, evet."

Janet, sanki birisi altında ateş yakmış gibi davranıyordu ve bu yalnızca parlak kırmızı saçları her bir yöne doğru diken diken olduğundan değildi. Çıngıraklı yılanın kuyruğu gibi titriyordu ve yerinde zar zor durabiliyordu.

"Ne kadar ilginç bir rastlantı," diye mırıldandı, parmak uçlarıyla çenesinde tempo tutarak. Sonra tempo tutma aniden kesildi. "Şerif Yardımcısı, bir ihtimal Havyar Kulübü'nün ne olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır, hiçbir fikri yoktu ve benim de hiçbir fikrim yok," diye kabul ettim, gerçi Janet'ın benden bir sıfır önde olduğunu fark etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. "Tahminimce onun gerçekten şarap tadımıyla bir alakası yok, değil mi?"

Janet, daha fazlasını bildiği konusunda emin olmamı sağlayan şekilde gülümsedi. "Hayır, bir şarap tadım kulübü değil, gerçi pahalı şampanyalar hepsinin hoşuna gidiyor," dedi ve hızla daha yakınıma geldi, aramızda saç kılı kadar mesafe olmasına rağmen. "Bu elmalı turtadan daha eski moda bir şey."

"Ben yiyecekle alakalı olmadığını sanıyordum."

"Değil," Kırmızı renkli kaşları yukarı kalktı. "Bu; güzel, eski moda S-E-K-S ile alakalı."

Ah, o tip bir kulüp.

Yani, günaydın.

Bölüm 11

"Sana gazete için özel bir haber üzerinde çalıştığımı söylediğim zamanı hatırladın mı?"

Yapay görüntü ve dudaklarını Angelina taklitçisi gibi şişirtme ilhamını veren Dr. Sonja Madhavi hakkında olan mı?

"Evet, hatırlıyorum," dedim.

Janet ağzını açtı, açık kapıya baktı ve yeniden düşündü. Kanepeden fırladı ve kapıyı kapattı. Bir klik sesi duydum ve kapıyı kilitlediğini fark ettim.

Vay be.

Ona neler oluyordu? Sabahtan beri bir tuhaf davranıyordu.

Yeniden yanıma oturdu, dizlerini benimkilere doğru eğdi ve en alçak tonda dedi ki "Pekâlâ işte haberin özel notları, bu yüzden benimle kal."

Başımla onayladım.

"Güzel partiler ve Park Cities'in mükemmel görünme takıntısı ile ilgili bir makale üzerinde çalışıyordum ve sosyal çevrelerde hakkında fısıltılar duymaya başladıktan sonra Havyar Kulübü ile ilgili

de ana hikâyeyi tamamlayıcı kısa bir haber yapmaya karar verdim. İnsanların eliyle ağzını kapatıp fısıldadıkları dedikodular, ne demek istediğimi anlıyorsun," Kalemini yeniden aldı ve onunla oynamaya başladı, anlatırken gözleri kalemdeydi: "Sen de bu kadar toplumun dışında olmasaydın Andy, muhtemelen rüzgârını hissederdin." Bana kaçamak bir bakış attı.

"Her neyse." diye omuz silktim.

Eğer niyeti beni incitmekse yapamamıştı. Ben zenginlerin nerelerde parti yaptıklarıyla ilgili bilgi yoksunuydum ve bu, zerre kadar umurumda değildi.

"Pekâlâ, Havyar Kulübü nedir?" diye sordum, Şerif Yardımcısı Dean'in, Miranda oradan çıkarıldıktan sonra ölmeyi isteyebileceğini nasıl düşündüğünü anlamak için.

"Tamamıyla güzel insanlarla ilgili, anlıyorsun. Güzel olanlar..." Janet duraksadı. "En azından kâğıt üzerinde. Yani *fotoğrafta,*" diye netleştirdi. "Üyelerini dış görünüşlerini esas alarak titizlikle seçiyorlar ya da kendilerinin çekici bulduklarını. Gizli partilerinde, ortalama insanların havayı bozmasını istemiyorlar. Ve sanırım bu ben demek oluyorum çünkü beni gerçek partilerinin hiçbirine sokmadılar. Beni yalnızca, *PCP*'nin sosyete editörü olarak özel hazırlanmış bir şeye davet ettiler." Diken diken kırmızı saçlarını arkaya atarak şişkin dudaklarını büktü.

"Belirleyip seçme işini kim yapıyor?" diye sordum.

Kulağa son derece bağnaz ve kibirli geliyordu. Hangi akıllı, çok yönlü insan, bir tek dış görünüşlerine dayanarak başka insanlarla tanışmak isterdi. Bu içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmayan, pakete sarılı bir hediye satın almaya benziyordu. Bu pekâlâ multikarat bir elmas yüzük olabilirdi, öte yandan belki de hiçbir değeri olmayan kocaman şişman bir zirkon olabilirdi.

Janet, "Havyar Kulübü'nün kimi kabul edeceğine karar vererek

kimin hâkim ve jüri rolünü oynadığından tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Bu, hikâyenin hâlâ keşfetmem gereken bir yönü. Röportaj yaptığım hiç kimseden bilgi alamadım. İz sürerek ulaşabildiğim üyeler mümkün olduğunca az şey söylüyor. Sanki bir gizlilik yemini etmişler."

"Ee kiminle konuştun?" diye sordum, bu noktada onun dolgun dudak takıntısını başlatan şeyin, Havyar Kulübü mentalitesi olduğuna ikna olmuştum.

"Özel bir kokteyl düzenlediler, böylece bazı oyuncularla tanışabilecek ve sözde hikâyem için ihtiyacım olan şeyleri alabilecektim. Ama katılan kişiler yalnızca bir grup sahte önemsiz şahsiyetti," Burun kıvırdı. "Tamam, yeterince güzeldiler, gerçi kadınlar erkeklerden daha güzeldi. Büyük sürpriz değil mi? Erkekler, paraları ve güçleri olduğu sürece kel olabilirler."

"Para ve güç, güzel yüz ve büyük göğüslerin erkek karşılığı," dedim.

Janet, "Yüzlerden bahsetmişken," diye konuya girdi, "Dr. Sonja'nın epeyce bir kısmının üzerinde çalıştığını fark ettim," Çenesine dokundu. "Hepsinin dudakları tombul çilekler gibiydi. Ve yanakları... Şu süper gergin ve parlak görüntü. Ne demek istediğimi anlıyorsun?"

"Sandra Bullock Elma Yanaklar," dedim, çünkü Güzel Parti'deki kadınlardan bazılarının özellikle onları talep ettiklerini duymuştum, sanki bir isim markasıymış gibi.

Janet, kendi tombul çilek dudaklarını büzdü ve ben de bön bön baktım.

Eğer daha önce dudaklarından dolayı kendini rahatsız hissettiyse şimdi iki kat daha rahatsız olduğunu düşündüm. Kendimi, o dudaklara iğne batırsa ne olur acaba diye merak ederken buldum. Balon gibi patlarlar mıydı?

Janet, gözümü dikip bakmamı görmezden geldi ve devam etti: "Anlatmaya değer biriyle tanışmadım, yalnızca kulüp politikası metnini ezbere söyleyen tipik Park Cities özentileri," Gırtlağını temizledi sonra anneminkine çok benzer gelen, Doğu Teksas aksanını taklit etti. "Ah, şekerim, sizinle aynı kafa yapısında, kendi alanlarında başarılı ve inanılmaz hayırsever, daima verici, verici, verici, insanlarla tanışmak için inanılmaz harikulade bir yol."

Kahkahayı bastım. "Şaka yapıyor olmalısın? Narsistlere hizmet eden özel bir kulübe üye hayırseverler. Ne ikiyüzlü bir grup."

"Ve bu daha yarısı bile değil Andy," Janet devam etti, bu sefer kendi sesiyle. "Theresa Hurley adında bir kadınla konuştum, avukat ve bana Havyar Kulübü'nün internet sitesine girmek için genel bir şifre verdi. Orada pek fazla bir şey yok, çoğunlukla ilgilenen taraflar için başvuru formu var. Ama bir görev tanımı var," Bir elini kalbinin üzerine koydu. "'Amacımız aynı estetik seviyede olanları bir araya getirmek, böylece daha düşük estetiği olanlarla birbirlerine karışmalarını önlemek.'"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye kahkaha attım.

Güldü. "Yemin ederim. Tanrım, Andy, okusan ölürdün. Sanki Güzel İnsanların Nazi Parti manifestosu gibi. Eğer içlerine girmek için fiziksel olarak yeterince çekici değilsen, git altına et."

"Harika," diye belirttim, bir kez daha katılımcı olmadığıma sevinerek. Birbirini beden ölçüsü, şekli şemali ve yüz hatlarının yerleşimi kadar yüzeysel bir şeye göre yargılayan bir avuç pislik yerine hayvanat bahçesinde gorillerle kaynaşmayı tercih ederdim.

Janet dudaklarını büzdü, bir an için neredeyse normalmiş gibi görünmelerini sağladı. Ta ki yeniden ağzını açana kadar. "Elbette, karar verdim, içeriden haber almak ve işlerin nasıl döndüğünü görmek için katılmaktan daha iyi bir yol var mıydı? Sana gizli partilerin nerede yapılacağına giriş izni veren yalnızca üyelere ait şifreyi,

pedikürlü ayak parmağını kapıdan içeri sokmadan önce vermiyorlar. Ama kutsal yağla kutsanmış bazı üyelerle tanışmış olduğumdan, kendim olarak başvuramazdım. Bu yüzden bir New York modellik ajansından bir modelin fotoğrafını seçtim."

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bıraktı. "Tanrım, yanılmışım. Hemen bir ret e-postası yolladılar. Kullandıkları cümle 'aradığımız bu değil'di. Yüce Tanrım," —Janet kıkırdadı— "Eğer ben bir Tyra Banks benzerinin fotoğrafıyla giremiyorsam pes ederim. Şimdi neler döndüğünü asla gerçekten bilemeyeceğim," Çelik kadar sert gözleri benimkilerle buluştu. "Tüm bu olay, balık fabrikasından daha fazla pis koku yayıyor Andy."

"Üzerinde durma derim," diye önerdim. "Demek istediğim, bunda büyütecek ne var? Kulağa, titizlikle kendi zevklerine hitap eden taze et seçen, ayna saplantılı salaklarla dolu bir kulüp gibi geliyor. Sanki Dallas'ta yüzeysel olmak, tüm şehirde yaygın boş zaman hobisi değilmiş gibi. Bunun bir hikâyeye değeceğinden bile emin değilim. Neden vazgeçmiyorsun?"

Sert bir şekilde "Yapamam." dedi.

"Yalnızca başka Barbieler ve Kenlerle kaynaşmak isteyen, BMW kullanan aşağılıklarla ilgili bir makale daha yazmaya cidden mecbur musun?"

Lüzumsuzdu, gerçekten.

Daha dün gece, kadınların kırışıklıklarına bedava yapışkan madde enjekte ettirmek için kuyruğa girdiği Güzellik Partisi'nde değil miydik? Daha bu sabah, ben suratıma salata sosu cilt bakımı, kendisi de Angelina Jolie dudakları yaptırabilelim diye beni alışveriş merkezindeki Dr. Sonja'nın dükkânına sürüklememiş miydi?

Park Cities'deki güzellik saplantılıları üzerine daha kaç tane makale yazabilirdi?

Eğer dünya parlak nesnelere tapınmaktan vazgeçse parlak

insanlar da popolarını gözler önüne seren kotlar ve daracık tişörtler içinde, neşterle yontulmuş heykel gibi vücutlarıyla gösteriş yaparak Şükran Günü'nde kullanılan kızılcık sosundan daha fazla jöleyle yapıştırdıkları saçlarıyla etrafta geçit töreni yapmayı keserlerdi.

"Anlamıyorsun," dedi Janet burnunu çekerek. "Plastik güruh için bir eş bulma servisinden daha fazla bir şey. *Çoook* daha fazla. Söylentiler duydum Andy. Ne yapıp edip fısıltıların doğru olduğunu kanıtlamanın başka bir yolunu bulmak zorundayım."

Üst dudağında ter pırıltısı gördüğüme yemin edebilirdim. Gözleri kapıya doğru kayıp duruyordu, sanki birilerinin, masif tahtadan ve beton bloklar kadar kalın duvarlardan bize kulak misafiri olabileceğinden korkuyormuş gibiydi.

Sanki elinde Tom Cruise'un uzaylı bir yaşam formu olduğunu kanıtlayacak belgeler olduğunu itiraf etmek üzereymiş ve Scientolojistler onun aşırı büyük ceket yakalarına mikrofon yerleştirmişler gibi davranıyordu.

Dilini dudaklarında gezdirdi, sonra tısladı, "Doğrulatmam gereken şey şu, çünkü ön sayfa haberi için spekülasyon yeterli değil. Bir kez kulüp sahipleri kapıdan girecek kadar muhteşem olduğuna karar vermeleri yalnızca birinci adım. Girdiğinde ve bir tür sadakat testini geçtiğinde seni üst saflarına taşıyorlar. Gizli toplantılarında arka odada dönen şeylerin yanında *Caligula*'nın[9] bir Disney filmi gibi görüneceğini duydum."

"Caligula?" o bir milyon yıl önce falan değil miydi? Ben daha *Rocky Horror Picture Şovu*'nu bile izlememiştim. Kült filmleri izleme konusunda çok geri kalmıştım, özellikle de porno türünü.

"O film 70'lerden falan değil mi?"

---

9 Aşırı savurganlığı, ahlaksızlığı ve acımasızlığıyla tanınan Roma İmparatorluğu'nun üçüncü hükümdarı. Hayat hikâyesini anlatan 1979 İtalya yapımı bir film de vardır.

"Tanrım, kızım, ona pornonun atası deniliyor," Kendini blok notuyla yelpazelemek için durdu. "İçinde herkes için bir şeyler var, diyelim."

"Hımm, pekâlâ," Dünya üzerinde daha önce hiç porno izlememiş tek yetişkin kadın ben miydim hatta eski olanlarını bile? "Yani sen şimdi, Havyar Kulübü'nün bir seks kulübü olduğunu mu söylüyorsun?" Şifreyi çözdüm. "Yüksek mevkideki eş değiştiriciler için."

"Eğer kimlikleri ifşa edilirse kaybedecek çok şeyleri olan çok seçkin eş değiştirenler," diye açıklık getirdi ve yanakları kıyafetinin kırmızısına uyan bir pembe tonunu aldı. "Elimde isimler yok, kayda geçmiş yok. Ama söylentiye göre işin içinde bazı kodamanlar var." Gözlerinde garip bir parıltı vardı. "Theresa Hurley'ye suçlayıcı bir şeyler itiraf ettirmeye çalıştım ama yemedi. Kapıyı koruyan çok zayıf bir buldoga benziyor."

Hepsi çok ilginç diye düşünmeye daldım ama bunları neden bana anlattığından pek emin değildim.

"Hımm, Janet umarım sormamın bir sakıncası yoktur," dedim, "Ama Havyar Kulübü hikâyesinin benimle ne ilgisi var?"

Yani ben üye falan değildim, hatta bu gizli topluluğu umursadığım bile yoktu.

Güzel bir günde Patrizio'da bir öğle yemeği sırasında, zengin ve ünlülerin toplu seks partileriyle ilgili sefil hikâyeler için havamda olabilirdim. Ama berbat bir yirmi dört saat olmuştu, gidip Brian'ı bulup biraz baş başa zaman geçirmek için eve gitmeye can atıyordum ve daha annemle gevezelik etmek zorundaydım.

"İlk önce benim sevgili dostum," dedi Janet bana doğru eğilerek, "Yine senin yardımına ihtiyacım olacak." İtiraz etmeye başladım, çünkü ona bu sabah zaten çok büyük bir iyilikte bulunmuştum ve ayrıca Havyar Kulübü ile hiçbir ilgim olmasını istemiyordum.

"Bak Janet, sana zaten North Park'ta yardımcı olmadım mı?

Bu yüzden gerçekten—" diyerek zarifçe reddetmeye çalıştım ama o benimle aynı anda konuşmaya başladı.

"Daha önceki iyiliklerimin birkaçının ödenmesini istediğimi farz et. Belki unutmuşsundur ama bana çok şey borçlusun."

İyilikler.

Ah hadi yaa.

Bu konuyu illa ki açmak zorundaydı.

Evet evet, Janet yardımıma birden çok kez koşmuştu. Bana gösterişli bir emeklilik yuvasında yaşayan ve bir çifte cinayete karışmış olabileceklerini düşündüğüm insanların özgeçmişleriyle ilgili bilgi vermiş ve annemin eski bir arkadaşıyla çıkan jigolonun para yiyici olarak mimlenmiş bir geçmişi olduğunu haber vermişti.

"Tamam, tamam,"—insafa geldim çünkü ona borçluydum ve bunun açıkça farkındaydı— "Ama küçük bir iyilik iste, olur mu? Yasa dışı bir şey yapmak istemiyorum. Zaten şu anki durumda Anna Dean'in pek favorisi sayılmam."

Kısa bir gülücük attı. "Detayları daha sonra konuşuruz, tamam? Lojistiği çözmem gerek."

"Her neyse." Belki daha sonra dairemin içinde kilitli kalırdım, telefonuma cevap vermezdim.

Boğazını temizleyip kapıya bakarken tekrar tedirginleşti. "Şu anda aklımda bir şey daha var ve bu rastlantısal değil, Miranda DuBois ile ilgili."

"Ona ne olmuş?"

Tartışacak başka ne kalmıştı? Bu konuyu zaten ölümüne konuşmamış mıydık? (Kelime oyunu kasıtlı değil.)

"Yüzde yüz emin değilim ama kesin olarak Miranda'nın bana dün gece e-posta yolladığına inanıyorum," dedi Janet durduk yere ve ben neredeyse oturduğum yerden düşüyordum.

Dün gece?

"Ama bu imkânsız. O..." diye başladım, Janet atlayınca lafımı tamamlayamadım.

"O dün gece öldü, biliyorum. Bu yüzden ölmeden kısa süre önce olmuş olmalı. E-posta imzalı değildi, isim yoktu ama KXAS TV'nin haber departmanından gönderildi. Bazen onun kanalının haber sunucuları ya da yazarlarından tüyo alıyorum, bu yüzden özellikle Miranda'dan geldiğinden emin değildim, ta ki onun Havyar Kulübü'yle bağlantısını öğrenene kadar. Eğer Kanal 5 personelinden kulüple paylaşacak kozu olan başka biri yoksa Miranda olmalı."

Daha dik oturdum.

Öyleyse ben onu yalnız bıraktıktan sonra Miranda kalkmıştı, en azından Janet'a bir e-posta atacak kadar bir süreliğine... Ve belki birine ön kapıyı açacak kadar.

Muhtemelen de tanıdığı birine.

Vay canına ama bu iş her geçen dakika daha da çılgın bir hâl alıyordu.

"Miranda sana neden e-posta atsın?" diye sordum. "Güzellik Partisi'ndeki davranışıyla mı ilgiliydi? Senin hikâyeyi örtbas etmeni mi istiyordu?"

"Hayır, hiç alakası yoktu. Aslında, notu birkaç dakika öncesine kadar hiçbir anlam ifade etmiyordu," Janet, alçak sesle cevapladı. "Miranda, dışarıdan göründüğü gibi olmayan gizli bir kulübe üye olduğunu söylüyordu... Elinde herkesin sarhoş olup seks yaptığı gizli partilerdeki şeyleri ifşa eden isimler ve fotoğraflar olduğunu... Kulübün sahiplerini gümüş tabakta sunmaya hevesliydi ve bir sonraki toplantının olacağı sürpriz lokasyonu, başlamadan yalnızca bir saat önce internet sitesine koydukları ve yalnızca üyeler için olan bölüme girebilmem için özel şifreyi bana yönlendireceğine söz verdi. Ayaktakımını bu şekilde dışarıda tutuyorlar, anladın mı? Pisliği ortaya saçmaya hazırdı, Andy. Onunla bir konuşma fırsatım ola-

bilseydi, öncesinde," Janet yavaşça nefesini bıraktı. "Ona daha önce ulaşabilseydim, belki ben..."

"Belki sen ne?" Miranda'nın öldüğünü öğrendikten sonraki ben gibi konuşuyordu. Olanları değiştirmek için bir şeyler yapabilir miydim diye düşünerek suçluluk duygusuyla enkaza dönmüştüm. "Hâlâ hayatta olurdu diye mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," Janet sallantılı küpesini çekiştirdi. "Ama Delaney'nin evindeki tiradının, kız için sonun başlangıcı olduğuna şimdi eminim," Gözleri ışıldadı. "Ya Sonja'yı yüzünü mahvettiği için cezalandırması, Güzellik Partisi'ne gelme sebebinin yalnızca bir bölümüyse?"

Eğer ben batarsam onları da yanımda götüreceğim. O zaman her şey sona erecek, Andy. Ve ciddiyim, tamamen sona erecek. Göreceksin.

"Lanet olsun," dedim.

Janet, dehşet içinde bakıyordu. "Aynen ben de öyle düşündüm. Ya o partide Havyar Kulübü üyeleri de varsa ve doktor gibi kendilerinin de hedef olarak gösterileceğini düşündüyseler?"

Eyvah, eyvah, eyvah.

Tüylerim diken diken oldu.

Eğer Janet'ın, Havyar Kulübü'nün gizli seks âlemlerinde şen şakrak daldan dala atlayan yüksek profilli Dallas sosyetesinden birilerinin olduğu tahmini doğruysa ve eğer Miranda tüm her şeyin üzerini örten bu sis perdesini aralama gibi bir düşüncesi varsa bu, kocaman, siyah bir manşet gibi SEBEP diye bağırıyordu.

Bu Miranda'nın ölümünün, polisin düşündüğü kadar kesin olmadığı anlamına geliyordu.

Miranda'nın kayıp dizüstü bilgisayarını merak ettim ve o korkunç fotoğrafların herhangi birinin kızın dizüstü bilgisayarına kaydedilmiş olma olasılığını hayal ettim. Ben evden ayrıldığımda o şey

apaçık göz önündeydi. Hatta gözüme ekran koruyucusundaki bir fotoğraf bile ilişmişti. Miranda siyah saçlı bir adama sarılmışken. Ya ben gittikten sonra biri geldiyse ve Miranda'nın hiç kimseyi artık asla gammazlayamayacağından emin olduktan sonra aleti çaldıysa?

Bunun ima ettiği şeyden hoşlanmayarak boğazım neredeyse tamamen tıkanıyormuş gibi hissettim.

Ya Havyar Kulübü'nün sahipleri kızın ötmek üzere olduğunu biliyorlarsa?

Janet'ın dediği gibi bu kişi, Miranda'nın Güzellik Partisi'nde öfkeden kudurarak nasıl saldırdığına şahit olan biri olabilirdi... Ve öfkesinin bundan daha fazla neleri açığa çıkarabileceğinden korkmuştu.

Böylece biri Miranda'nın konuşmamasını garantiye almıştı.

Bir daha hiç.

"Ya içgüdülerin hedefi bulduysa, polisler yanlış yoldaysa ve o gerçekten intihar etmediyse?" dedi Janet. "Sen onun kendini öldürdüğüne inanmıyorsun Andy ve şimdi ben de senin pekâlâ haklı olabileceğini düşünüyorum. Miranda'yı bir başkası kadının kendi silahıyla vurmuş olabilir. Havyar Kulübü'yle ilgili olarak onu susturmak isteyen birisi, muhtemelen kızın tanıdığı biri."

Onunla aynı fikirde olmak istedim.

Ama boğazım cevap veremeyecek kadar kuruydu.

Bölüm 12

Kendimi toparlayınca "Polise anlatmalıyız," dedim çünkü başka yolu yok gibi görünüyordu.

Anna Dean zaten onlardan bir şeyler sakladığımdan şüpheleniyordu ve ben bir şey saklamıyordum... Yapmadığımı biliyordum... Şu ana dek.

Ama artık Miranda'nın ölümünde bir bityeniği olduğundan şüphelenmek için sebebi olan şehirdeki yegâne insan olmadığımın farkına varınca kendimi daha iyi hissettim.

Yani, annemin dışında. Gerçi Cissy baktığı her yerde komplo görme eğilimindeydi. Küresel ısınmanın, PETA'daki insanlar tarafından onun vizon kürk giymesini engellemek için yapılmış şeytani bir entrika olduğuna inanıyordu.

"Şerif yardımcısını arayıp Havyar Kulübü'nü ve Miranda'nın e-postasını açıklamak zorundasın," diye ısrar ettim. "Bu soruşturmalarında önemli bir kanıt olabilir. İşlerin yönünü tamamen değiştirebilir..."

"Ağır ol, sadık dost," Janet koluma yapıştı ve sertçe sıktı. "Hayır,

hayır, hayır. Anna Dean'i aramıyoruz. Bununla ilgili hiç kimseye boşboğazlık etmiyoruz, annene de erkek arkadaşına da. Ben hikâyemi elde etme şansını bulmadan olmaz. Ben, sosyetikler ve onların çay partileriyle ilgili şirin yazılar kaleme alarak yıllarımı harcadım. En sonunda pençelerimi beni ön sayfaya taşıyacak türden gerçek ağız sulandırıcı bir habere geçirdim, sosyete sayfalarını kastetmiyorum. Bunu benim için berbat etme, Andy. Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Pençelerini kesinlikle bana geçirmişti ve canım acıyordu.

Kırmızı tırnakları derime saplanmıştı ve yüzümü buruşturdum.

Lanet olası neler oluyordu?

Janet'ın daha önce hiçbir haber için böyle hevesli olduğunu görmemiştim. Alt tarafı *Park Cities Press*'in sosyete sayfalarını yazıyor ve editörlüğünü yapıyordu, *New York Times*'ın değil. Bu sıradan gazete ona kasabada prestij yani güçlü ve merak uyandıran insanların hayatına giriş hakkı sağlamıştı. Bu işten ve ona sağladığı sosyal artılardan ne kadar çok keyif aldığı bir sır değildi. Onu bu kadar çok telaşlandırabilecek tek şeyin ancak işinin tehdit altında olması olduğunu düşündüm.

Lanet olsun.

Sebep bu olabilir miydi?

"Ahh, ayy," dedim ve kolumu bükerek kavramasından kurtardım. Pembe parmak izlerinin hâlâ durduğu noktayı ovaladım, Janet bloknotunu ve kalemini toplayarak çantasına soktu. "Neler oluyor?" Lafı dolandırmadan doğruca sordum. "Daha önce hiçbir makaleyi bu kadar saplantı hâline getirdiğini görmedim."

"Bunu benim için mahvetme, Andy," diye yalvardı, çenesi titreyerek. Gözlerinde inanılmaz zavallı bir bakış vardı ve o zaman bu işte daha fazlasının olduğunu anladım. "Bu benim kendimi kanıtlama şansım ve buna ihtiyacım var," Dudaklarını ıslattı ve ekledi,

"Hem de fena hâlde."

"Neden?" dedim, artık çok değerli bir şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğundan emindim. Eğer kendi canı değilse gazetedeki pozisyonu olmalıydı. "PCP'de bir şeyler mi dönüyor?"

Omuzları gerildi. "Neden böyle bir şey söyledin? Bir şey mi duydun?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," Onu dizimle dürttüm. "Hadi, benimle konuşabilirsin."

Anlatmaya nereden başlayacağından emin değilmiş gibi uzun bir süre sustu. "Bunu şirket kuralları gereği hiç kimseyle konuşmamam gerekiyor. Ama gazete; medya patronu olmaya karar vermiş yirmi beş yaşındaki bir vakıf fonu bebeği tarafından satın alındı ve kendisi otuzunun üzerindeki herkesin antika olduğunu düşünüyor," Dudağındaki kırmızı rujun çoğunu kemirdi. "Eğer daha çarpıcı, daha büyük haberler yazmaya ve Slipper Kulübü[10] topluluğunun ötesinde bir okuyucu kitlesine hitap etmeye başlamazsam beni daha genç bir modelle değiştirmekle tehdit etti."

"Daha genç bir model?" diye tekrarladım, Janet daha otuzlarının başındaydı. Hiçbir standarda göre antika falan olduğu yoktu, tabii yirmi beş yaşındaki bir çocuğunkiler hariç.

"Daha genç, yani bebek gibi," Çantasından bir pudra kutusu çıkardı ve burnunu pudraladı. Öyle acı bir şekilde "Kız arkadaşı en fazla yirmi bir yaşında," dedi ki ürktüm. "Ve evet, kız bir model, en azından şu an için. Kim Dawson için podyuma çıkıyor. Onu gördüm. Aşağı yukarı yirmi kilo ağırlığında ve en az iki ton makyaj yapıyor. O sürdüğü allığın ağırlığı altında elmacık kemiklerinin çökmemesine şaşırıyorum."

"Vay canına, bütün bunların olup bittiğine dair hiçbir fikrim

10 Dallas'ta kadınların iş hayatına kazandırılması için çalışan bir organizasyon.

yoktu," dedim, çünkü bunu ilk kez duyuyordum. "Üzgünüm."

Janet, genellikle iş problemlerini kendine saklardı ve ben de böyle bir şey olduğunu tahmin edememiştim.

Park Cities tayfasıyla iletişimim o kadar kopuktu ki genç bir girişimcinin gazeteyi satın aldığını ve arkadaşımı, ergenlikten yeni çıkmış anoreksik bir model olmadığı için işten atmakla tehdit ettiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

"İşte bu yüzden senin iş birliğine ihtiyacım var, Andy. Miranda'nın Havyar Kulübü ile olan bağlantısı ve e-postayla ilgili olarak ağzını kapalı tut, lütfen. Annene bile söyleme," dedi yalvararak. "Bana bir iki gün ver, tek istediğim bu, sonra Anna Dean'e gideriz ve her şeyi anlatırız. Ama ben bu hikâyeyi almak *zorundayım*. Şehirde bunu patlatan ilk gazeteci olmalıyım." Çantasını koltuğunun altına soktu ve tüm kırmızı ihtişamıyla ayağa kalktı. "Seni daha sonra ararım ve stratejiyi konuşuruz, tamam mı? Annene akşam yemeği daveti için teşekkürlerimi ilet ama kalamayacağım. Yapacak çok iş ve çok az zaman var. Şimdilik hoşça kal."

Yanaklarıma uzaktan birer öpücük kondurdu, sonra odanın kilidini açıp koyu pembe tayyörü ve kızıl saçlarıyla odadan fırtına gibi çıktı.

Başım Janet'ın itirafı nedeniyle hâlâ dönüyordu. Bir dakika oturdum, sonra kalktım ve kapıya doğru bir zombi gibi yürüdüm.

Neredeyse koridordan gezinerek gelen Malone'a pat diye çarpıyordum.

Elinde bir şişe bira vardı. İlk bakışta camın yeşil rengi ve etiketin üzerindeki geyik resmini görünce bunun annemin Stephen için buzdolabında stoklamaya başladığı marka olduğunu anlamıştım. Şişeye uzandım ve uzun bir yudum aldım.

Ama Malone, kılını bile kıpırdatmadı. Paylaşma konusunda benim asla olamayacağım kadar iyiydi.

"Janet'ı giderken gördüm," dedi. "Onun dudaklarının nesi var öyle?"

"Sorma." Bu benim dertlerimin en küçüğüydü.

"Sen iyi misin?"

Başımla onayladım, gerçi biraz midem bulanıyordu, muhtemelen son on beş dakika içinde öğrendiğim her şeyi çok çabuk sindirmeye çalıştığım içindi. "Biraz başım dönüyor. Uzun bir gün oldu."

Ve henüz bitmemişti.

"Janet'la durumu düzelttin mi?"

"Sanırım düzelttim."

Eğer, Miranda'nın ölümüyle ilgili önemli bilgileri polisten gizlemeyi kabul etmek durumu düzeltmekse.

Annemin evine, kendimi bu büyük karmaşadan *çıkarmak* için gelmiştim ve bu süreçte daha da derin bir pisliğe adım atmışım gibi hissediyordum.

Off.

"İyi o zaman, bunun hallolduğuna sevindim. Gevşemen gerek bebek." Malone bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Daha canım anneciğimle uğraşmam gerek," diye ona hatırlattım, gerçi basın toplantısı maskaralıkları için ona fırça çekme arzum kalmamıştı. Janet'ın verdiği haberler nefesimi kesmişti.

Annemin şansına.

"Beni seni aramaya yollayan Cissy," dedi Brian. "Görmeni istediği bir çantayla ilgili bir şeyden bahsetti."

Gözlerimi devirdim.

"Endişelenme tatlım. Sağ çıkacaksın, her zaman çıkarsın," diye bana güven verdi, boştaki eliyle parmaklarımı yakaladı ve rahatlatarak kendininkilere doladı. "Hey, bahse girerim karnın açtır," Beni çekti. "Hadi mutfağa gel. Sandy konutuna çekilmeden önce bir ziyafet hazırladı."

"Konut" kelimesini teatral bir İngiliz aksanıyla söyledi, belli ki Sandy Beck'in evin arka tarafındaki süitinden bahsederken annemin kullandığı terimle alay ediyordu.

Bunun kulağa mülkiyetçi geldiğini düşünüyordu, ona anne ve babam bu evi yıllar önce aldıklarında odaların bu şekilde adlandırılmış olduğunu anlatmama rağmen. Cissy'nin babacığımın çalışma odasında oymalı bir puro kutusunda tuttuğu daktiloyla yazılmış listeyi görmüştüm. Park Cities'de birlikte büyüdüğüm hemen hemen herkesin evinin bahçesinde evde çalışanların kaldığı küçük evler vardı. Kimisi onları yatılı personelleri için kullanır kimisi de evleri devasa dolaplara dönüştürürdü.

Brian, birasından son yudumları alıp mutfağa doğru yürüdüğümüz sırada "Ve Milton Fletcher'la tanışacaksın," dedi. "İlginç bir adama benziyor. Onun da Stephen gibi eski özel kuvvetler komandosu olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

Milton Fletcher'la ilgili zihinsel dosyam yetersizdi, yalnızca Cissy'nin, Miranda DuBois'nın hayatı ve ölümüne gizlice burnunu sokma işi için görünüşe göre mülakat yaptığı özel dedektif olduğu gerçeği haricinde. Bir de annemin araba yolunda park etmiş döküntü bir Ford arabası olduğunu biliyordum.

Onun Stephen'la bir bağlantısı olduğunu duyunca olay anlam kazandı ve adamın varlığından Cissy'den ziyade annemin erkek arkadaşının sorumlu olduğu düşüncesine kapıldım.

Eski özel kuvvetler komandosunun, Stephen gibi altmışlarının başında olup olmadığını merak ettim ve saçlarının dökülüp dökülmediğini ya da havaalanında güvenlik tarafından el dedektörüyle yakından kontrol edilmesine sebep olan yapay eklemleri olup olmadığını.

Zihnimde gri saçlı, etrafta birbirini aldatan eşlerle ilgili ipucu arayarak ya da takip ederek sinsice dolaştığında dizleri gıcırdayan

bir centilmen imajı olduğu için mutfak masasında kenarları alınmış sandviçlerin olduğu büyük yuvarlak servis tabağının karşısında oturan, Cissy ve Stephen'la sohbet eden adamın, aslında Milton Flet cher olduğunu algılayamadım.

Demek istediğim, adam kolları yamalı tüvit ceket bile giymemişti. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak ve eskitme deri ceket vardı ve en fazla otuz beşindeydi, hayvanat bahçesinde gördüğüm Tibet lamaları hariç hayatımda gördüğüm en gür siyah saçlara sahipti.

Stephen beni orada ağzım beş karış açık dikilirken görmüş olmalıydı, çünkü yerinden kalkıp adama işaret etti ve "Andrea, seni Milton Fletcher'la tanıştırayım, eski bir donanma subayı ve müthiş bir dedektiftir." dedi.

Deri ceketli züppe ayağa kalktı ve "Bana Fletch deyin," dedi.

Bu, ona "Miltie" demekten daha iyiydi sanırım.

Ben, "Milton" ve bu ismin tüm çeşitlerinin soyunun tükenmiş olduğunu hayal etmiştim, en azından elli yaşın altındaki erkekler söz konusu olduğunda.

Belki hafif bir bira sarhoşluğundandı —nadiren içki içiyorsanız, içilen her bir damla alkol beyninize gitme eğilimindedir— ama "Milton" şakalarımı kendime saklamak yerine ağzımı açtım ve benim doğal ve şişirilmemiş dudaklarımın arasından sonradan pişman olup utanacağım laflar döküldü.

"Şimdi siz Milton Fletcher'sınız demek? Anneniz, *Murder, She Wrote*[11] sever miydi? Ya da Milton Berle? Bilirsiniz, hani şu kadın kıyafetleri giymekten hoşlanan komedyen? Ya eski Ford'un olayı nedir? Pas onu görünmez mi kılıyor, böylece insanlar onları takip ederken sizi göremiyorlar mı?"

Alaycı tiradımı bitirdiğimde burnumdan soludum. Tam da çok-

11 Ülkemizde Cinayet Dosyası adıyla yayınlanmış bir tv dizisi. Dizinin ana karakteri Jessica Fletcher adındaki bir yazardır.

komik ve zeki olduğumu düşünürken tuhaf, feminenlikten uzak ve domuzu andıran bir homurtu ağzımdan kaçtı.

Domuza bak!

"Andrea!"

Cissy; dehşete kapılmış bir hâlde gözlerini bana dikti, kesinlikle benim Bayan Terbiye derslerimin her bir anının beynimden akıp gittiğini düşünüyordu. Stephen kollarını kavuşturdu, sandalyesine geri oturdu, suratında zaptedilen bir sırıtma, belli ki kahkaha atmaktan ya da majestelerinin gazabına uğramaktan korkuyordu.

Çok şükür, Milton Fletcher da güldü.

Özür dilemek üzereydim ama Miltie'nin tepkisi sebebiyle vazgeçtim.

Bölüm 15, *Küçük Bayan Terbiye Patavatsız Baskısı*, Cilt 66, "Kaba Olmanın Problem Olmadığı Zamanlar"a bakın.

"Demek Andy sensin?" diye sordu, Malone'un dirseğimin dibinde duruyor olması gerçeğine rağmen beni tepeden tırnağa süzdü. "Hımm, sen de pek benim beklediğim gibi değilsin. Bir pilicin erkek ismine sahip olması biraz tuhaf, değil mi? Seni daha çok bir futbolcu gibi hayal etmiştim ama sen tepeden tırnağa kadar kızsın."

Ağzım ardına kadar açık kaldı.

Malone gerildi ve bira şişesini Milton'ın kafasına fırlatmasın diye dua ettim; gerçi Malone benden daha terbiyeliydi, bu yüzden ukala dümbeleği özel dedektifin herhangi bir gerçek tehlikeyle karşı karşıya olduğunu sanmıyordum.

Eski toprak Miltie, "Eski arabaya gelince," diye devam etti, sanki çoktan yeterince şey söylememiş gibi, "Porsche Boxer'ımı iş için kullanmak ve onu bisiklet bile bırakmaya korkacağım yerlere park etmek beni yoruyor."

"Porsche Boxer'ın mı var? Bahse girerim kırmızıdır," diye yumurtladım, laf olsun diye konuşarak ve yine gürültüyle kahkaha

attım. "Bunun sembolik bir anlamı var mı?"

Bir şekilde, bu Milton Fletcher'ın gülümsemesini daha da edepsizleştirdi. "Bilmiyorum," dedi. "Eğer doktorculuk oynamak istiyorsan belki de benim inanılmaz kaygan ve hızlı bir makine kullanma ihtiyacımın anlamını yorumlayabilirsin."

Tek yapabildiğim adama bakakalmak ve gözlerimi kırpmaktı.

Annem "Aman Tanrım," dedi ve Stephen kahkahasını bir öksürükle maskeledi.

Malone koluma dokundu ve boğazının gerisinde alçak sesli bir homurtu işittim. En azından homurtu gibi gelmişti.

Neyse ki Milton Fletcher tezahüratla yeniden sahneye çağrılmayı beklemedi.

Yerinden kalktı, Stephen'ın sırtını sıvazladı ve "Mülakat yapıp kaçmaktan hoşlanmıyorum ama yapacak işlerim var," dedi. Anneme kısa bir bakış attı ve eliyle ceketinin cebine hafifçe vurdu. "Avans için teşekkürler, Bayan Kendricks. Olayın özüne inmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum ve Bayan DuBois hakkında öğrendiğim her şeyle ilgili sizi devamlı olarak bilgilendireceğim."

"Elbette, elbette, teşekkürler Bay Fletcher, pardon Fletch ve kızım adına çok üzgünüm." Cissy, özel dedektifi ona refakat edip odadan çıkarmaya çabalayarak özür diledi.

Ama adam bana göz kırpıp "Ben Andy konusunda hiç üzgün değilim. Ben kadının içinde ateş olmasını severim. Beyin aktivitesini gösterir." dedi.

Annem Fletcher'ı hızla uzaklaştırırken o, başıyla Brian'ı selamladı, Stephen da onları takip etti.

"Bunu gördün mü?" diyerek bir mutfak sandalyesine çöktüm ve yüzümü ekşittim. "Annemin, Miranda'nın ölümünü araştırması için Miltie'yi kiraladığına inanamıyorum. Muhtemelen günün yarısını aynada kendini seyrederek geçiriyordur. Hiç bu kadar kendini

beğenmiş biriyle karşılaştın mı? 'Kadında ateş? Beyin aktivitesi?' Bence ona yeni replikler yazacak birine ihtiyacı var, Tanrı aşkına!"

Brian boş bira şişesini çat diye masaya bıraktı, bir sandalyeyi ters çevirdi ve ata biner gibi oturdu, suratı asılmıştı. "Seninle flört ediyordu, Andy." Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Ve sen de karşılık veriyordun."

Pardon?

"Onunla flört ediyordum?" Daha önce hiç ağzımdan tükürükler saçarak konuşmamıştım ama şimdi saçıyordum. "Hiç de öyle bir şey yapmıyordum."

"Bence yapıyordun."

"Yapmıyordum."

"Bal gibi de yapıyordun."

Eğer dilini çıkarsaydı şaşırmazdım. Ayağında kırk altı numara ayakkabı olan koca bir bebek gibi davranıyordu.

İnsanların vakti gelince büyüdüğünü düşünen delidir. Sözüm ona gerçek dünyayı liseden ayıran tek şey dolap şifre kombinasyonuydu.

Ben de "Koca bir pislik gibi davranmaktan vazgeç," gibi laflarla çocukça cevaplar vermeye başladım, sonra birden Brian'ın beni benim onun eski sevgilisi ve firmada meslektaşı olan Allie Price'la olan ilişkisini kıskandığım şekilde kıskandığı kafama dank etti (Gerçi kızla birlikte biraz vakit geçirdikten ve benim için bir tehdit olmadığını anlatıktan sonra artık kıskanmıyordum).

Çekici bir adam annemin, erkeğimin, Tanrı'nın ve Stephen'ın önünde bana bir iki dakikalığına biraz ilgi göstermişti ve Malone bundan zerre kadar hazzetmemişti.

"Ayyy," dedim, kendimi sıcak ve aşırı duygusal hissederek. Sandalyemden kalkıp masanın etrafından dolaştım, kendimi onun kucağına yerleştirdim, kollarımı boynuna doladım. "Olmayan bir

şey uğruna bu kadar heyecanlandığın için çok tatlısın."

"Ha?" diyerek gözlerini kırpıştırdı, aptala dönmüştü ve ona ateşli bir öpücük verdim, isim telif hakkı Fransızlarda olan bir öpücük.

Annem yeniden görünmek için tam o da anı seçti. Kapının ağzında, ellerini beline koymuş duruyordu. "Andrea hayatım, lütfen erkek arkadaşının üzerinden kalkıp şu çantaya gelip bakar mısın? Önemli, gerçekten. Bay Malone'la daha sonra oynaşabilirsin, benim mutfağım dışında bir yerde."

Malone yüzünü omzuma gömdü ve kahkahalarla sarsıldığını hissettim (Gerçi bunu çok güzel biçimde bastırdı).

"Pekâlâ anne," dedim "Madem öyle diyorsun."

Annemin onaylamayan bakışları altında erkek arkadaşımın kucağından kalktım.

Malone'un yanakları tıpkı yaramaz bir çocuk gibi kızarmıştı ve yanımda annem olmasına rağmen onu yeniden öpmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordum.

Koluna vurdum ve kaybolmamasını söyledim, çünkü gecikmeyecektim. Anneme moda danışmanlığı oynamayı bitirir bitirmez, buradan mümkün olan en kısa zamanda ayrılmamızı planlıyordum. En favori alışveriş mekânlarımın düşük kiralı vintage mağazaları ve yırtık kotlar için Goodwill olduğu göz önüne alınınca Cissy'nin aksine, benim kişiye özel dikim kıyafetlerle ilgilendiğim söylenemezdi. Annem Goodwill'de iyi mal arama avına çıkmaktansa kaynayan yağda banyo yapmayı tercih ederdi.

Bahsettiği bu çantanın arkasındaki gizem her neyse kefaletle çıkmadan önce çantaya bakıp bir iki "ooh" ve "aah" çekeceğim birkaç dakika süreceğini düşündüm.

Cissy beni merdivenlerden yukarı yatak odasına doğru yönlendirdi, orada öğleden sonrasının ışığı, kumaş kaplı düğmelere bağlanarak iki yana açılmış kalın perdelerin arasındaki, ipek tüller-

den içeri süzülüyordu.

Küçük siyah deri bir çantanın, yatağın tam ortasında, açık pembe yatak örtüsünün üzerinde durduğunu fark ettim.

Annemin yatağın bir kenarına yerleşmesini bekledim, sonra ben de onun karşısına yerleştim, çanta ikimizin arasındaydı. Görünmez bir Joy parfümü kokusu etrafımdaki havayı sardı ve eğer gözlerimi yumarsam parfümünü takip ederek Cissy'yi her zaman bulabileceğimi biliyordum.

"Pekâlâ işte burada," dedi, eliyle fermuarından Coach etiketi sallanan ve yan tarafındaki boylu boyunca çizikleri ve cömert lekeleriyle belli belirsiz yıpranmış görünen ince siyah deri çantayı işaret etti.

"Hımm, o bu mu?" diye sordum, benden ne istediğinden emin olamayarak. "Hakkında fikrimi istediğin çanta bu mu?" Tanrım. Bu hiç onun tarzı değildi. Nasıl söylenir ki? "Eee, şey, anne, dürüst olmak gerekirse senin eline alacağını sandığım bir şey değil. Yeni bile görünmüyor."

Ve eğer Cissy ile ilgili bildiğim bir şey varsa o da eşyalarını parlak ve cilalı sevdiğiydi, asla ödünç almazdı, asla kırık olmazdı.

"Ah, bunun *benim* çantam olduğunu mu söyledim, Andrea? Hayır, hayır, öyle dediğimi sanmıyorum." Başını eğdi ve çene hizasında kesilmiş sarı saçları tavandaki avizenin ışığını yakaladı, bir anlığına başında bir hale oluştu. Gerçi gözlerimi kırpınca yok oldu.

"O zaman kimin?" diye sordum ve söz konusu çantayı salladım. "Sandy'nin mi?"

"Hayır, Sandy'nin değil," Annem yatak örtüsünün üzerinden uzandı ve çantayı bana doğru itti. "Aslına bakarsan Miranda DuBois'ya aitti. Anna Dean gelip çektirmeden önce arabasından çıkardım. Arabanın torpido gözündeydi. Bahsettiğin dizüstü bilgisayarı bulmayı ummuştum ama hiçbir yerde yoktu."

Hmm, pardon?

"Ve Miranda'nın Jaguar'ını gizlice araştırıyordun, çünkü?" Ne diyeceğimi bilemiyordum ve o şeye kesinlikle dokunmak istemiyordum. "Nasıl yapabildin?" kendime engel oldum, suçlayıcı bir tonla hiçbir yere varamayacağımı fark ederek. "Neden Anna Dean'in bulması için orada bırakmadın?"

Cissy bana sanki gezegendeki en aptalca soruyu sormuşum gibi baktı. "Belki içinde olanlara ışık tutacak bir şey olabilir diye düşündüm. Sonuçta, polisler sana pek kulak asmıyor gibi görünüyorlar, değil mi Andy? Ve sen Miranda vefat etmeden önce onunla birlikteydin, bu yüzden Debbie Santos'a kızının ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmesinde yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmamın görevim olduğunu düşündüm..."

Konuşmaya devam etti ama ben söylediklerini güç bela işittim. *"Miranda DuBois'ya aitti. Arabasından çıkardım."* dedikten sonra sesi hayal meyal bir yerlerde solup gitti.

İçimde aniden, çantayı kapıp duvara fırlatmak ve avazım çıktığı kadar bağırma dürtüsü uyandı.

Ama yapmadım.

Bunun yerine, aklı başında anneme baktım ve fısıldadım, "Lütfen, lütfen, lütfen, bana gerçekten bunu Miranda'nın arabasından Şerif Yardımcısı Dean'e haber vermeden almadığını söyle."

"Tamam, sana bunu söylemeyeceğim," diye cevapladı soğukkanlı biçimde. "Ama yaptım ve pişman değilim."

Bu onun "Dediğimi yap, yaptığımı yapma," örneklerinden birisi miydi? İyi ki tamamen yetişkindim (göreceli konuşuyordum) yoksa kendi başlattığı "Yemekten önce kurabiye yok" kuralına rağmen, kurabiye kavanozunda açık kapak sezonu olduğunu düşünecektim.

"Şu ana kadar onu açtın mı?" diye tereddüt ederek sordum. "İçinde ne olduğunu gördün mü?"

Cevabını beklerken irkildim.

"Elbette içini karıştırmadım," diye kestirip attı gücenerek. "Sen benim ne tür bir insan olduğumu sanıyorsun?"

Gerçekten bu konuda samimi fikrimi öğrenmek ister miydi?

Tanrım.

İçimi çektim, düşünerek *anne, anne, anne, bu sefer ne yaptın?* Aşırı şeyler yapmakla ilgili üstünlük sağlamıştı, kanunsuz olmasalar bile. Bir zamanlar arkadaşı ve briç partneri olan ölü bir kadının posta kutusundan mektuplarını çalmak gibi.

Cissy'nin mavi gözleri inanılmaz masum biçimde yeniden benim üzerime dikildi. Sanki ölmüş ve ölümü gün geçtikçe daha da şüpheli hâle gelen bir kadının arabasından çantasını araklamak günün modası, monoton, her gün olan, önemsiz bir şeymiş gibi bakıyordu.

Ve Anna Dean'e kanıt saklayanın *ben* olduğumu söylemişti?

Eğer bu, bu derece ciddi bir durum olmasaydı, mükemmel pudralanmış yüzüne karşı gülüp dalga geçerdim. Ama bunun yerine çantayı aldım ve fermuarını açtım.

Yani, annem çantayı Jaguar'dan yürüttüğüne göre, ben de içinde ne var diye bakabilirdim, değil mi?

Böylece çantanın içindekileri yatak örtüsünün üzerine yavaşça boşalttım. Annemle kafalarımızı az sayıdaki eşyanın üzerine eğdik, her şeyi sindirerek ve tek kelime etmeden.

Miranda'mn eşyalarının içinde ölmeden önce gerçekten ne olduğuna dair bir ipucu varsa biliyordum ki Cissy de en az benim kadar onu bulmak için can atıyordu.

Bölüm 13

Kızın bir daha onların hiçbirine dokunamayacağı göz önüne alınınca Miranda'ya ait eşyalara dokunmanın biraz ürpertici geldiğini söylememe gerek yoktu.

Çanta ve içindekilerle işimiz bittiğinde, annem onları ne yapacaktı? Debbie Santos şehre döndüğünde ona mı verirdi? Ve sonra Bayan Santos ne yapardı, makyaj malzemelerini ve kredi kartlarını hatıra olarak mı saklardı yoksa çöpe mi atardı?

Kafayı marazi şeylere taktığımda bitpazarlarından aldığım ıvır zıvır, kendi yaptığım ya da sadece beni kendine çektiği için aldığım sanat eserleri, ikinci el mobilya ve sevdiğim insanlardan aldığım hediyeler gibi yıllar içinde toplayıp biriktirdiklerim üzerinde uzun uzadıya düşünüp öldüğümde onlara ne olacağını merak ettim. Acaba biri onları ister miydi? Geride kalanlar eşyalarımı paylaşırlar mıydı? Ya da bağış kamyonunu çağırıp zerre kadar pişmanlık hissetmeden onlardan kurtulurlar mıydı?

Tam şu anda çantamın içinde ne olduğunu düşündüm: Bir-iki tane kredi kartı olan cüzdanım, çek defterim (evet ben hâlâ kâğıda

yazan bir dinozordum), Brian ve benim bir fotoğrafımız, minik bir şişe kontakt lens solüsyonu, bir mezura, kartvizitlerim, acil durumlar için iki yara bandı, tükenmez kalemler, ataç ve lastikler.

Bunlar hakkımda ne anlatıyordu?

Oldukça sıkıcı bir birey olmam dışında tabii.

Eğer yarın ölürsem, birisi her şeyi kedi kumundaki pislik gibi fırlatıp atar mıydı?

Benim en değerli bulduğum şeyi, bir başkası çer çöp olarak niteleyebilirdi.

Bu, evrenin bize yaptığı şakalardan biriydi (Sayı olarak biraz fazla olanlardan sadece biri, bana kalırsa).

Yeşil kutulu pudrayı ve bir ruj tüpünü avucuma aldım, dün gece Dr. Sonja'nın (ve diğer herkesin) ödünü patlatmak için Güzellik Partisi'ne doğru yola çıkmadan önce biraz sarhoş bir Miranda'nın burnunu pudraladığını ve dudaklarına ruj sürdüğünü hayal ettim.

Küçük bir tüp Retinol vardı, sivilce için kullanıldığını sanıyordum ama Cissy bunun reçeteli kırışık tedavisi olduğu konusunda beni bilgilendirdi.

"Derinin katmanlarını soyuyor, sonra yüz derini parlak bir kırmızıya dönüştürüyor, neredeyse kötü bir güneş yanığı gibi," diye açıkladı ve dilimi çıkararak "Öğğğ!" dedim.

Bugünlerde, sanki "acı yok, kazanç yok" deyimi kaslardan çok, yüz güzelliğine uygulanıyordu.

Zırvalık.

Miranda gibi otuzunu daha yeni geçmiş çekici bir kadının, orasında burasındaki bir kırışıktan dolayı kendini yiyip bitirdiğini düşünmeyi beynim almıyordu.

Dünyanın durumu düşünülecek olursa endişelenecek o kadar çok şey vardı ki kafayı dış görünüşle bozmak bana çok aptalca geliyordu.

Yine de Miranda'nın kibiri bir tarafa, kızın Retinol'ünün karanlık sırlar sakladığını sanmıyordum. Cüzdanı da "BÜYÜK İPUCU BURADA!" diye haykırmıyordu. Bu yüzden gördüğüm kadarıyla yirmi dolardan biraz daha fazla bir nakit, bir ehliyet ve bir gold kredi kartı vardı.

Ah bir dakika, bunu geri alıyorum. Banknotların arkasına tıkıştırılmış yırtık bir parça kâğıt vardı, üzerine de şöyle yazmıştı:

Sevruga (Caspian)
Beluga (Malossol)

Balık yumurtaları. Öğğ.

Anneme göz attım ve notu uzattım. "Bu sana bir anlam ifade ediyor mu?" diye sordum.

Gözlerini kısarak bir an kelimelere baktı. "Bir alışveriş listesinin parçası gibi görünüyor. Caspian Sevruga ve Malossol Beluga havyarı. Harika malzemeler. Miranda'nın pahalı zevkleri vardı," Bir anlığına gülümsedi. "Tıpkı annesi gibi."

Debbie Santos'un Miranda'yla gurur duyacağından emindim ama Miranda'nın gurme havyar seçiminin ölüm sebebine çok fazla bir etkisi olduğundan şüpheliydim.

Miranda'nın evinde günlük kullandığı daha büyük bir çantası olması gerektiğini düşündüm, içinde bir sürü kızsal nesne ve içi plastik kart dolu bir cüzdan, yeterince önemli bir şey, böylece polis bu küçük çantanın kayıp olduğunu asla fark etmezdi.

Ayrıca, bizim yağmacılığımız da Highland Park Polis Departmanı'na teslim etmemizi gerektirecek değerde bir şeyle sonuçlanmış falan değildi.

Çantadan çıkan herhangi bir şey, bize zaten bildiğimizden daha fazlasını söylememişti ve kumaş astarın içindeki minik fermu-

arlı cebi açmayı denerken neredeyse vazgeçmek üzereydim fakat fermuarın sıkışmış olduğunu gördüm. Yani, fermuar ucu yerinde yoktu, bu yüzden tutacak pek bir şey kalmamıştı.

Annemi yukarıda odasında bıraktım ve Sandy Beck'in alet çekmecesinde tuttuğu tipte bir kıskaç bulmak için aşağıya mutfağa doğru yöneldim.

Mutfağa girdiğimde Stephen ve Malone, kalan son sandviçleri bitirip birbirlerine golf hikâyeleri anlatmaktaydılar.

Malone, bugün muhtemelen onuncu kez "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gerçekten, bu kadar çok kontrol edilmeye ihtiyacım var mıydı?

"Elbette, elbette yolunda," diye cevap verdim, pense bulmak için çekmeceleri karıştırırken.

Evet, evet, her şey güllük gülistanlıktı.

"Çantayı gördün mü?" Erkek arkadaşım bir daha denedi ve ben gördüğüme dair onu temin ettim.

Annemin eli uzunluğundan ve Anna Dean'in bunu öğrendiğinde ne yapacağıyla ilgili endişemden bahsetmedim. Cissy bir polis soruşturmasını engellemekten içeri atılırdı. O zaman annem, Dallas Eyalet Hapishanesi'ndeki diğer herkesle aynı çirkin turuncu tulumu giymesin diye havalı hapishane kıyafetleri tasarlaması için Vera Wang'ı aramak zorunda kalırdı.

Penseyi bulunca neredeyse "Evreka!" diye haykıracaktım, sonra mutfaktan hızla fırladım, gıcırdayan tahtaların üstündeki oryantal kilimden yukarı koşarak, yeniden annemin odasına girdim.

Cissy, sırtına tombul ipek kılıflı yastıklar yerleştirmiş ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Kolları bükülmüş dizlerinin üstünde sallanıyor ve çoraplı ayakları pembe yatak örtüsü üzerinde inciler kadar soluk duruyordu.

"Umarım Miranda'nın son saatleriyle ilgili bir şeyler bulma

konusunda Bay Fletcher'ın şansı bizimkinden daha yaver gider," diye belirtti ve sessiz kalmak için yanağımın içini ısırdım. "Debbie'nin bütün bunlar olurken ülke dışında olmasına çok üzülüyorum. Brezilyalı cerrahının ona sakinleştiriciler veriyor olması iyi bir şey. Onun yerinde olsam kafayı yerdim biliyorum. Zavallıcık, tüm o düzeltmelerden sonra, mumya gibi sarılı durumda ve eve gelmek için bir uçağa binip kızını bile gömemiyor. En azından bir hafta daha. Doktoru şişlikleri inene kadar uçmasına izin vermeyecek."

Annem iç karartıcı monoloğuna devam ederken ben cebin içinde ne olduğunu görmek için dikkatle ve hassasiyetle minnacık penseyle kırık fermuarı açma olayının üzerinde çalıştım.

En sonunda aniden çekerek açtığımda viyakladım, penseyi bırakarak parmaklarımı boşluğa soktum, katı ve kompakt bir şeyle karşılaştım.

Annem "Nedir o?" diye sordu, kollarını dizlerinden ayırdı, söz konusu objeyi daha iyi görebilmek için öne doğru kaydı.

Bu ince bir dijital fotoğraf makinesiydi.

Modeli Pentax'tı ve bir kredi kartından daha büyük değildi; hatta bir pastil kutusundan daha küçüktü.

Janet'ın bahsettiği isimsiz e-posta yeniden aklımdan geçti ve boğazımın gerisinde bir gıdıklanma hissettim, bunun alerjiyle bir alakası olmadığını biliyordum.

Miranda'nın dışarıdan göründüğü gibi olmayan bir kulübe üye olduğunu söyledi... Elinde isimler ve fotoğraflar olduğunu... Herkesin sarhoş olup seks yaptığı gizli partilerdeki şeyleri ifşa eden fotoğraflar... Kulübün sahiplerinin kim olduğunu ve üye seçimi süreciyle ilgili tüm dedikoduları biliyordu. Ve her şeyi ifşa etmeye hazırdı.

Annemin yayvan konuşması konudan sapma hâlimi böldü.

"Bir fotoğraf makinesi mi? Saçmalık yani," Fena hâlde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "İçinde ilginç bir şey var mı?"

Garip ama ben de tam aynı şeyi merak ediyordum.

"Bir bakalım." Tepedeki düğmeye bastım ve Pentax'tan hafif bir ses çıktı.

Arkadaki ekran parlak maviye dönüştü ve sonra canlı çekime geçti, böylece mercekten annemi kafasını eğmiş beni seyrederken görebiliyordum. Bu nesneyle burada Cissy'nin yatak odasında oynamak istemiyordum. Fotoğraf makinesini eve götürüp bilgisayarıma bağlamak ve hafıza kartındaki kurtarılabilecek olan fotoğrafları titizlikle gözden geçirmek istiyordum.

Bu yüzden makineyi kapattım.

"Bununla burada uğraşmak istemiyorum, belki yanlış bir düğmeye basıp silmemem gereken bir şeyi silebilirim," dedim. "Dikkatli davranmak istiyorum, her ihtimale karşı."

"Her ihtimale karşı ne?"

Havyar Kulübü'nün özel seks âlemlerini belgeleyen fotoğraflar olma ihtimaline karşı diye yumurtlamak istedim ama yapmadım.

Eğer Miranda'nın Janet'a e-postasında bahsettiği fotoğraflar Pentax'ta kayıtlıysa daha önce hiç kullanmadığım bir fotoğraf makinesinin tuşlarıyla oynayarak onları berbat etme riskini göze almayacaktım.

"Kanıt yok etmeyi hiç istemem," diye cevapladım en nihayetinde, en güvenli açıklamaydı ve ayrıca yalan da değildi.

En son istediğim şey, Cissy'nin Miranda'nın Havyar Kulübü ile olan bağının kokusunu alması ve o yönde ortalığı ayağa kaldırmaya başlamasıydı. Janet benim canlı canlı derimi yüzerdi ve ben de epidermisimi çillere ve arada bir çıkan sivilcelere rağmen oldukça çok severdim.

Yani, bu konuda sessiz kaldım.

"Öyleyse elimizde olan her şey bu kadar mı?" Annem suratını astı. "Daha faydalı olacak başka bir şeyler de vardır diye düşünmüştüm."

"Ben onu kanepenin üstünde horul horul horlarken bırakıp evden ayrıldıktan sonra ve bu sabah saat altıdan önce komşusu açık kapısından girip onu ölü bulduğu zaman aralığında, Miranda'ya ne olduğunu detaylandıran bir not gibi mi?" diye önerdim, çünkü öne sürebileceğim en absürt şey buydu ve onun sorularını cevaplamaktan tümden kaçmamı sağlıyordu. Saptırma konusunda her zaman iyi olmuştum.

"Evet, tam da öyle," dedi Cissy, tüm ciddiyetiyle. "CSI'da olaylar inanılmaz biçimde pürüzsüz açığa çıkıyor. Ne yazık gerçek hayatın bu kadar çok daha..."

"Karmaşık?" Cümlesini onun yerine bitirdim. "Daha az net ve anlaşılır?"

"Kesinlikle..." İç geçirdi ve bacaklarını zarafetle yatağın kenarından sallandırdı, terliklerini yeniden ayağına geçirdi. "Sandy ile adli patoloğun Los Angeles'tan ne zaman geleceğini kontrol etmem ve Sparkman-Hillcrest'le Miranda'nın cenaze töreni hakkında görüşmem gerek. Ah tatlım, hâlâ bunun kötü bir rüya olmadığına inanamıyorum," dedi ve yatağının üzerine saçılmış Miranda'nın eşya yığınına gözlerini dikmek için duraksadı. "Ama bunun üzerinde duramam, değil mi? Yapacak çok iş ve çok az zaman var."

"Anne, neden?" oturma odasına doğru giderken seslendim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Durdu ve son derecede yavaşça arkasını döndü. "Neden?" diye tekrarladı, sanki beni doğru duymamış gibi.

Hızla yatağın kenarına kaydım, bacaklarımı sallandırdım ve çocukken daha ayaklarım döşemeye yetişemediği zamanlarda yaptığım gibi onları salladım.

Ellerimi dizlerime sürttüm ve dedim ki, "Miranda'nın kendini öldürmediğini kanıtlamayı neredeyse takıntı hâline getirdin. Bayan Santos'la çok uzun zamandır arkadaş olduğunuzu biliyorum ama

bunun neden böylesine acil olduğunu tam olarak anlamıyorum. Polislerin işlerini yapmasına izin verip ne bulacaklarını görmeyi bekleyemez misin? Eminim Bayan Santos eve dönene kadar soruşturmalarını bitirmiş olurlar. O zaman onlarla o uğraşır, sen değil."

Kaşları kalktı ve kollarını kavuşturdu, bir eliyle babamın ölmeden kısa bir süre önce ona verdiği Edward döneminden kalma kolyesiyle oynamaya başladı. "Beni sorguladığına inanamıyorum, Andrea."

Öyle mi? Ne zamandan beri?

Ama ses tonu bana kendimi berbat hissettirdi ve yanaklarım kızararak gözlerimi yere indirdim, bana öyle bakmasından nefret ederek sanki ona güvenmiyormuşum gibi (ki güveniyordum, çoğunlukla, epeyce, her neyse).

"Boş ver," dedim alçak sesle.

Bana doğru birkaç adım attı. "Ama boş veremem," diye ısrar etti. "Çünkü kendi öz kızımın, neden bu işin yani polisin Miranda'nın ölümüne intihar damgasını vurması ve Debbie'nin Brezilya'dan bir sürü morluk ve dikiş içinde dönünce bu pisliği temizlemesinin dışında kalamayacağını anlayacağını umardım."

Şey, kahretsin.

Eğer daha önce hissetmediysem şimdi kendimi tam bir şapşal gibi hissediyordum.

Ayağımı ipek halıya vurarak kıvrandım.

Onun bana yaklaştığını bile duymadım, yalnızca parmaklarını çenemin altına soktuğunda hafif dokunuşunu hissettim ve gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım.

"Belki de bu, duyguların açıklanamaz olduğu o zamanlardan biri hayatım," dedi, yayvan konuşması yavaş ve yumuşak, gözlerinde asla bir suçlama olmadan. "Bir şeyleri sırf yapmak zorunda hissettiğin için yapar mısın? Diğer insanlara anlamsız gelse bile?"

Elbette yaptım ve o da bunu biliyordu.

Dudağımı ısırdım ve başımla onayladım.

"İyi, bu da o durumlardan biri. Bu işe hâlihazırda olduğundan daha fazla karışmak zorunda değilsin, Andrea. Yalnızca beni rahat bırak, ne yapılması gerekiyorsa yaparım."

Bu kulağa ona karşı bir iki kere kullanmış olabileceğim bir replikmiş gibi geliyordu. *Beni sorgulama, yalnızca destekle.*

Annem daha bitirmemişti. "Bir şekilde tatlım, içimde senin de bu davada adaletin yerine gelmesini görmek istediğine dair bir his var. Eğer biri Miranda'ya zarar verdiyse bu yanma kâr kalamaz. Ona izin veremeyiz."

"Biliyorum," dedim, spor ayakkabımın burnuyla halıyı tekmeleyerek. Miranda'nın vefatıyla ilgili ben de kişisel bir ilgi hissetmiyor değildim.

"Canımın içi hatırla, bu seninle ya da benimle ilgili değil," dedi ve eliyle yanağımı okşadı. "Bu artık sesi olmayan küçük bir kızla ilgili. Onun bu işi sonuna dek götürecek birine ihtiyacı var, bir yalanla hatırlanmadığından emin olacak birine."

Bunu söyleyerek yatak odasından uzun adımlarla yürüyerek çıktı, beni çanta ve kendime güvensizliklerimle yalnız başıma bıraktı.

Vay canına.

Ürperdim ve diken diken olan tüylerim yatışana kadar kollarımı ovaladım.

Annemi daha önce de yoğun duygular içinde görmüştüm ve sevdiği ya da azıcık hoşlandığı birini bile kaybettiğinde, kendini nasıl kaptırdığını biliyordum.

Ama bu sefer hassaslığı öylesine sessizdi ki beni derinden sarstı.

Miranda'nın dün gece hayatta ve bu sabah ölmüş olduğunu kavramak çok zordu. Öylesine hızlı gelişmişti ki bu şey, hepimizi ağına yakalamıştı: Beni, annemi, Janet'ı ve annemin özel dedektif bulmasına yardım eden Stephen'ı bile.

Hiçbirimizin nasıl işin peşini bırakamaması da çılgıncaydı.

Bu gerçeği bulma konusunda inanılmaz hevesli olduğumuzdan dolayı mıydı, yoksa hepimizin kendi sebeplerine eklenmiş daha fazla bir şeyler mi vardı?

Janet'ın sebebinin kariyerini kurtaracak bir haber yazmak olduğunu biliyordum ve benimki de saf suçluluk duygusuydu.

Annemin sebepleri ise tamamen başkaydı ve elimle çenemde tempo tutarken onları tasnif etmeye çalıştım: Eski bir dosta sadakat kesindi; bir de bir zamanlar her şeyi varmış gibi görünen ve bir anda hiçbir şeyi kalmayan genç bir kadın için işleri yoluna koyma ihtiyacı.

Ama başka bir şey daha vardı.

Annem, Miranda'nın kendi canına kıymadığıyla ilgili kararını kesinlikle vermişti, adli tabip raporunu duymadan ya da daha ancak bu sabah başlayan polis soruşturmasında ortaya çıkan sonuçları bile beklemeden. Sanki ben ölmüştüm de polis buna intihar diyordu ve o da buna bir an bile inanmayı reddediyordu.

Annemle Miranda konusunda aynı fikirde olmadığımdan değil, çünkü aynı fikirdeydim, Miranda'nın silahını ve kayıp dizüstü bilgisayarı saran gizemi göz önüne alınca, özellikle de Janet Graham'le olan konuşmamdan sonra.

Ama Debbie Santos'un annemden Miranda'nın "vasi annesi" olma talebi, Cissy'yi dişi bir aslana dönüştürmüş, Cissy tüyleri kabarmış, pençeleri çıkmış, yavrusunu korumak için kesinlikle gerekli olan her neyse yapmaya hazır hâle gelmişti.

Ancak Miranda onun değildi.

Bencil ve duygusuz olduğumu söyleyebilirsiniz ama bütün bu olanlar, benim Miranda ile hiç alakası olmayan tek bir soruya kafa yormama neden oluyordu: Cissy hiç benim için böylesine şiddetli savaşmış mıydı?

Kazanmamı garantilemek için deli gibi çabalamış mıydı?

Ve sosyeteye tanıtım partim için her şeyi ayarlamasından bahsetmiyorum.

Ah elbette, onun yüzde 110 arkasındaydı ama her şey daima tümüyle onun eserleri, onun hayalleri olmuştu, benim değil. Ona SMU'ya ya da başka herhangi bir Teksas Üniversitesi'ne gitmeyeceğimi onun yerine, Şikago'daki Columbia Üniversitesi'nde sanat okuluna kaydolduğumu haber verdiğimde, annem tam olarak ponponlarını sallayarak bana devam etmem için tezahürat yapmamıştı. Sanki sosyeteye tanıtım partimi fırlatıp bir kenara attıktan sonra ona iki kez darbe vurmuşum gibi feci şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

Brian'a kadar çıktığım her bir erkek onun kara listesinde olmuştu; Malone'la beni ilk başta bir araya gelmeye iten kendisi olmasına rağmen, sol elimin üçüncü parmağında bir nişan yüzüğü bile olmadan "arkadaşlık ettiğimizi" fark ettiğinde Malone ona kendini tam olarak sevdirememişti.

Şüphesiz derinlerde bir yerde beni sevdiğini anlıyordum.

Tamam evet, birkaç kez beladan (kendi yarattığım bir bela olmasa da) kurtulmak için yardıma ihtiyacım olduğunda, bana gerçekten yardım etmişti.

Ama onun tek çocuğuydum, bu yüzden bana arada bir duygusal destek vermesi beklenmesi gereken bir şeydi, haksız mıyım?

Büyüdüğümde, annemin kendini gönüllü işlere adamasına alışmıştım, bunun da hayatımla ve onu nasıl yaşadığımla ilgili yorum yapmak ya da hayatıma burnunu sokmak için ona daha az zaman bıraktığını fark ettim.

Ta ki aşağı yukarı son bir yıldır, kendini huzursuz hissetmeye başlayana kadar. Bu, sosyetiklerin pek çoğunun, bir kez çocukları yuvadan uçtuğunda, kocaları göçüp gittiğinde ya da kendilerini daha parlak genç ve güzel eşler için terk ettiklerinde ve hayır işleri bir zamanlar sahip olduğu ışıltısını artık korumadığında hissettikleri tarzda bir huzursuzluktu.

Cissy'nin hayatının, gala organizasyonları ve yardım toplama partilerinin onu eskisi kadar tatmin etmediği bir döneminde olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bunun bir bölümünün, nişanlanmamı ve böylece gelecekteki düğünümü planlamayı beklemekten yorulmasından kaynaklandığına dair içimde bir his vardı. Ona üzerine titreyeceği yasal bir torun doğuracağım güne kadar nefesini tutup beklemek yerine, tamamem farklı bir "gönüllü" anne işi üstlenmeye karar vermişti, gerçi bu seferki Presbiteryen Hastanesi'nde (kırmızı beyaz çizgili üniformayla) gönüllü hemşire olmaktan daha ciddiydi.

Ya da belki her zamanki gibi işleri aşırı analiz edip aşırı dramatize ediyordum çünkü kucağımda bulduğum bir trajediden dolayı dengem bozulmuştu. Tanıdığım birinin ölü bulunması her gün olan bir şey değildi ve polisin "kurbanı canlı gördüğü bilinen son insan" listesinin en tepesinde olmam da işleri daha da kötüleştiriyordu.

Miranda'yı kıskanmak istemiyordum.

Yani, Miranda ölmüştü.

Bu yüzden annemle ilgili düşüncelerim ne olursa olsun, onun yakın zamanlardaki eylemleriyle ilgili ne tür bir pişmanlık ya da kıskançlık hissedersem hissedeyim... Şey, en azından hâlâ zamanım vardı. Her ikimiz de sağ ve hayat doluyduk.

Ve bunu yapacaktım.

Gerçekten yapacaktım.

Bu korkunç deneyimi arkamızda bırakır bırakmaz, oturup babacığımın eskiden dediği gibi "kalp kalbe sohbet" edebilirdik.

Çok sevdiği bir deyim daha vardı, benimle annemin arasında barış sağlamayla ilgili: "Kırmızı kar yağdığında."

Bunu o kadar da çok sevmiyordum.

Bölüm 14

Annemin evinden ayrıldıktan sonra, Malone beni dışarıda sakin bir akşam yemeğine götürmeyi önerdi ama ben, bir sürü gürültücü insanla dolu bir restoranda oturup birkaç çeşit yemek yerken havadan sudan konuşma havamda değildim. Yemek ya da birlikte olduğum kişi ne kadar iyi olursa olsun fark etmezdi.

Ayrıca Miranda'nın fotoğraf makinesindeki fotoğrafları merak ediyordum ve eve gidip onları bilgisayarıma yükleyip bakmak istiyordum. Hepsi yaz tatillerinden ya da hayvanat bahçesine yapılan bir geziden fotoğraflar olabilirdi ama ben daha fazlası olduğunu ümit etmek zorundaydım... Janet'a gönderilen Havyar Kulübü üyelerinin gizli yaşamlarını açığa çıkarmakla ilgili e-postaya bağlayan bir şey... Miranda'nın ani ölümüne daha fazla ışık tutacak bir şey.

İşin bir bölümü Janet'a istediği hikâyeyi alması ve işini muhafaza etmesi için yardım etmekti, bir bölümü de kesinlikle Miranda'nın hayatının tam olarak neden bu kadar erken sona erdiğiyle ilgili meraktı.

Geri kalanı o kadar bencillikten uzak değildi.

Daha çok hayatımda birazcık daha huzur istememle alakalıydı, bu da Janet'tan kurtulmak ve annemi polis basın konferanslarında mikrofonu eline geçirmesi yerine etkinlik komitelerine başkanlık yapma işine geri döndürmek demekti.

Dallas Eyalet adli tabibi, Miranda'nın kendini öldürmediğine inanmak için neden bulursa bu çok yakında gerçekleşebilirdi. Ama şerif yardımcısının yaptığı "Bu seferki intihar gibi görünüyor ve kokuyor," yorumu bunun olup olmayacağı konusunda bende şüphe uyandırıyordu.

Ve neden şüphem olmasındı?

Anna Dean'e göre, zorla girildiğine dair bir iz yoktu, Miranda'nın hayatını sonlandırmak için kullanılan tabanca Miranda'ya aitti ve ölmeden yalnızca saatler önce Delaney Armstrong'un evinde bir düzine insanın önünde sinir krizi geçirecek kadar üzgündü.

Eğer bir ördeğe benziyorsa, ördek gibi yürüyorsa ve ördek gibi vak vaklıyorsa zaman Tanrı aşkına, o bir ördektir haksız mıyım?

Bahse girerim öyledir.

Tabii eğer değilse.

Evime dönüş yolunda, Malone'a intihar olmadığı hâlde öyle varsayılan bir intihar davasıyla hiç uğraşıp uğraşmadığını sordum.

O da "Evet," dedi, Abramawitz, Reynolds, Goldberg ve Hunt'ın, sevdikleri yakınlarının intihar ettiği iddia edilen, böylece ölüm yardımlarının ödenmemesiyle karşı karşıya kalan birkaç müşteriyi temsil ettiklerini, ancak özel araştırmalar, mezardan çıkarmalar ve bağımsız otopsiler yapıldıktan sonra ölümlerin kaza sonucu gerçekleştiğinin ispatlandığını söyledi.

Öte yandan, karara itirazların kaybedildiği birkaç davaları da olmuştu.

Debbie, Brezilya'dan dönene kadar annemin merhum Miranda DuBois'nın yasal vasisi olmasının hukuki sonuçlarını bildiğinden, bana bastığım yere dikkat etmemi önerdi (Tamam öğütledi). Bunun dışında kalmamı söylemeye çalışıyordu ve ben de ona Şükran Günü'nü parmaklıklar ardında geçirmek istemediğim konusunda güvence verdim.

Anna Dean'in polis soruşturmasına karışmamamla ilgili sözlerini duymuştu ve ona da şerif yardımcısına da sorun çıkarmayacağıma dair söz verdim.

Yalan yok.

Resmî makamlarla işleri karıştırmak gibi bir niyetim yoktu. Bunu Cissy'ye bırakıyordum. Ama Janet'a, Havyar Kulübü'nü ifşa etme konusunda yardım etmekten kaçmanın bir yolunu göremiyordum. Bunun nasıl yasa dışı bir şeye yol açabileceğini hayal edemiyordum.

Eminim, işini kaybetmekten korkan bir sosyete köşe yazarına yardım ve suç ortaklığı kanunlara aykırı bir şey değildi.

Daireme vardığımızda, gerçek bir Teksas çocuğu olan Charlie Tompkins isimli yan kapı komşum, yaşlı köpeğini dolaştırmak için dışarıdaydı. Adam, "Selam güzel bayan! Selam avukat! Bu öğleden sonra haberlerdeki annen miydi, Andy?" çizgisinde bir şeyler bağırarak selamladı.

Oh, Tanrım.

Charlie'ye yarım yamalak bir el salladım, sonra arkamı döndüm. Onunla konuşma işini Malone'a bıraktım, çünkü hiç laflama modumda değildim.

"Selam Charlie," dedi Malone, ben anahtarımı kilide sokarken. "Senin yerinde olsam, eğer canlı bir insanı aniden içten tutuşarak yanarken görmek istemiyorsam, bu çizgide bir sorgulamaya devam etmezdim."

"O zaman ağzımıza fermuarı çekeriz oğlum. Huysuz bir kadını çomakla dürtmekten iyi bir şey çıkmaz." Yaşlı adam kahkaha attı ve tasmayı çekerek köpeğini diğer tarafa aldı.

"Erkekler," diye mırıldandım, kapıyı iterken ve Malone'la içeri girdik. Kilidi çevirip kocaman kötü dünyayı dışarıda bırakana kadar omuzlarım gevşemedi.

"Akşam yemeğiyle sen ilgilensen olur mu?" diye sordum sevgilime, uzunca bir dakika boyunca ona sımsıkı sarılı hâldeyken. "Benim yapmam gereken bir şey var."

"Soğan ve yeşilbiberli ince hamurlu bir dilim istiyorsun, değil mi?" diye sordu, tam on ikiden vurarak.

"Nefis. Seni neden sevdiğim belli." Onu dudaklarından uzun uzun öptüm, aceleyle ofisime girmeden önce poposuna bir şaplak attım. Miranda'nın fotoğraf makinesi çantamı yakıyor gibiydi.

Brian siparişimizi vermek üzere zorlu bir iş olan pizzacıyı arama görevini gerçekleştirirken ben de bilgisayarımın önüne geçtim ve fotoğraf makinesini masamın üzerine koydum.

Bilgisayarımı faresine tıklatarak uyandırdım ve ergonomik olmayan, güzel bir Fransız stilinde, neredeyse antika sandalyeme lap diye çöktüm, sırtımı da yastığa dayadım ve işe koyuldum. Ivır zıvır çekmecemdeki lastikleri, ataçları, iPod Nano kablolarını ve flaş bellekleri ayıklamaya başladım, ta ki aradığım hafıza kartı okuyucusunu bulana kadar.

Miranda'nın fotoğraf makinesindeki güvenli dijital kartı çıkarıp okuyucuya takıp okuyucuyu bilgisayarın boş bir USB girişine kaydırırken, kalp atışlarım hızlandı.

"Annene gel bebeğim," diye tatlı sözlerle kandırdım ve dosyalar yüklenip slayt gösterisi başlayıp ekranımda fotoğrafları peş peşe gösterene dek geçen birkaç saniyeyi, parmak uçlarımla masanın üzerinde tempo tutarak bekledim.

Bir elimi, durdurup bir fotoğrafı incelemem gerekirse diye farenin üzerinde tutarak bekledim ve öbür elimin avuç içi ile blucinimin kalça kısmında tempo tuttum. O kadar çok olumsuz enerjim vardı ve suç unsuru ve gerçek bir şey bulma konusunda öylesine endişeliydim ki neredeyse güç bela nefes alabiliyordum.

İlk bir düzine fotoğraf, Miranda'nın çeşitli toplantılarda çekilmiş oldukça zararsız fotoğraflarıydı, üzerinde pastel renkli tayyörler ve elinde dev gibi makasla ünlü bir veteriner zincirinin açılışında kurdele kesmek üzereyken poz vererek sırıtıyordu, bir bağış kahvaltısında belediye başkanı ve polis şefinin yanında duruyordu ve fotoğraflar bu şekilde devam etti, ta ki ben hiçbir şey olmayacağından korkmaya başlayana dek.

"Neye bakıyorsun öyle?"

Malone'un sesini duyunca yerimden zıpladım ve yanımda eğilmiş, gözlerini kısmış monitöre bakıyor olduğunu fark ettim.

Gayriihtiyari fareyi tıkladım ve Miranda'nın fotoğraflarının slayt gösterisini durdurdum. Ekranda donup kalan fotoğraf, onun bir ofis partisinde çekilmiş gibi görünen bir fotoğrafıydı, herkes sivri uçlu aptal kâğıt şapkalar takmıştı, akşam haberlerinin taş suratlı diğer sunucusu kenarda gözlerini dikmiş, kız kar beyazı pastanın üzerindeki mum ordusunu üflerken Miranda'ya bakıyordu.

"Bir şey değil," dedim, hızlıca düşünerek, çünkü Janet bana gizlilik yemini ettirmişti. Malone'dan bir şeyler saklamaktan hoşlanmıyordum ama bu durumda bunun geçici olduğunu düşündüm. Tüm bu pislik temizlendikten sonra ona olayın tamamını anlatırdım.

"O Miranda DuBois değil mi?" diye sordu, ekrana bakmak için öne doğru eğildiğinde, eli sandalyemin kolundaydı. "Ve şu da haberleri birlikte sunduğu herif. Dick Uttley, değil mi?"

"Hı-hıı," usulca kabul ettim, sonra "Kapının zili mi çaldı? Sanırım pizzacı çocuk geldi." dedim.

"Zil sesi falan yok," Kafasını iki yana salladı. "Gaipten sesler duyuyorsun. Söyle bakalım bu neden senin bilgisayarında? Bir partiye benziyor. Sen de orada mıydın?"

"Hayır," Şey, ona bu konuda yalan söylemeyecektim. "Miranda'nın fotoğrafı."

Bir "Hımm..." çekti. Soruyu sormadan önce, "Bunu nasıl aldın? İnternet sitesinden mi?"

Tanrım, amma çok meraklıydı. Tanıkların başının etini yemek için hukuk fakültesindeki eğitiminden olmalıydı.

"Annemdeydi," diye cevapladım, hâlâ yalan söylemiyordum.

"Daha fazla var mı?" diyerek parmağıyla ekranı işaret etti.

Tanrım.

Dudağımı ısırdım ve dedim ki, "Birkaç tane."

"Cissy'nin kendini sorumlu hissettiğini biliyorum. Stephen bana, polisin intihara bakış açısının ötesine geçmeyeceklerini düşündükçe onun kızgınlıktan deliye döndüğünü söyledi," Brian derin bir iç çekti. "Tüm bu olanlar onu çok kötü etkiliyor, değil mi? Neredeyse sanki ölen kendi çocuğuymuş gibi."

"Evet, tam da öyle," diye ona katıldım ve ses tonumdaki içerlemeyi fark etmediğini umdum. Kendim bile bunu duymaktan hoşlanmamıştım.

"Öyleyse Cissy neden sana Miranda'nın fotoğraflarını verdi?" Senin Miranda'yla o kadar da samimi olmadığını biliyorum." Bana yan yan baktı. "Majestelerinin gizli bir niyeti mi var?"

"Gizli niyet?" kahkaha attım. Kendime engel olamadım. "Ne zaman yok ki?"

Parmaklarını şıklattı. "Ah, anladım. Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

Yutkundum.

Çömeldiği yerden kalktı, öylece tepeme dikildi. "Evet biliyorum," Ellerini omzuma koydu ve gerildim, o konuşana kadar nefesimi tuttum. "Annen bir şeyleri bir araya getirmeni istiyor, değil mi? Miranda'nın anısına hürmeten bir tür Web internet sitesi gibi. Öyle mi?"

Anısına hürmeten internet sitesi mi?

Neredeyse rahatlayarak sevinç çığlığı atacaktım.

"Sanırım öyle denebilir," Eğer Miranda'nın intikam için Havyar Kulübü'nün yüksek profilli üyelerini "ifşa etme" arzusunu yerine getirmeye çalışmak, ona hürmet göstermekse. "Ama bu projeye yardım etmemi isteyen annem değil Janet," dedim bu kısmıyla ilgili de yalan atmayarak.

"Janet Graham?" Kafası karışmış görünüyordu. "Sana ne yaptırıyor? Yerel akşam haberleri sunucularının kafalarında kullanılan galonlarla saç spreyi tarafından yok edilen ozon tabakalarını mı araştırtıyor?"

Gülümsedim. Espri anlayışı olan bir erkek arkadaşa sahip olmak ne hoş.

"İşte bu iyi bir hikâye olabilirdi," dedim, işin ne olduğunu bile tam bilmezken Janet'a yardımcı olduğum konuyu geçiştirmenin en iyi yolunun ne olduğunu merak ederek. "Hımm, şey, ben de daha benden ne istendiğini tam olarak bilmiyorum," —neden bir avukatla çıkmak zorundaydım ki—"Daha çok ona bir kıyak yapmak gibi."

"Ne tür bir kıyak? Bu sabah Janet'la birlikte cilt bakımı yaptırmaya gitmek gibi mi?"

"Hımm, aşağı yukarı," diye kaçamak cevap verdim.

Eğer *Havyar Kulübü seks âlemlerine katılanların itibarını iki paralık edecek bilgiler toplamak* deseydim, sizce bu onu tatmin eder miydi?

Kapı zili çaldı.

Gerçekten.

"Pizza geldi!" diye çığlık attım ve bilgisayar ekranımı kapattım, o da çabucak kararda, pizzacıyı görmek için hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

Brian, ellerini omuzlarımdan çekti ve onu oturma odasına doğru izledim. O, pizzacı çocuğa parasını öderken ben tabakları ve peçeteleri almak için mutfağa saptım.

TV'nin önüne yerleştik ve Brian bir hokey maçı buldu: Dallas Stars, onun şehri St. Louis Blues'a karşı.

Zil sesi sayesinde bir gecede iki kez yırtmışım.

Maç bitene kadar onu aptal kutusunun karşısından söküp alamayacağımı biliyordum. Blues'un penaltı mıknatısı olmasından ve işleri daha da uzattığından hep şikâyet ettiği için o, yanında bile oturmadığımı fark edene kadar iki saatlik bir bilgisayar zamanım olacaktı.

Pizza dilimleriyle tepeleme dolu tabağımı ve Sprite şişemi gizlice kaçırarak odadan sıvışırken Brian'ın hakeme küfrettiğini işittim.

"Engelleme mi? Seni lanet olasıca benimle dalga mı geçiyorsun? Gözlüklerini evde mi unuttun, Bay Magoo? Kahrolasıca zebralar!"

Sırıttım, şikâyetleri kulağıma müzik gibi geliyordu.

Dünyanın sonu gelebilirdi ve televizyonda hokey maçı olduğu sürece Malone'un bundan haberi bile olmazdı. Üçüncü devre sona erince kanepeden kalkardı, daireyi unufak olmuş hâlde bulur ve "Tanrım, neler olmuş böyle?" derdi.

Benim spora, erkeklerin çoğunu etraflarında olup biten her şeye karşı ilgisiz hâle getirmesinden dolayı garezim yoktu.

Biz kadın kısmına kendi işlerimizi yapmak için zaman sağlıyordu.

Gerçi saatin pek çok açıdan ilerlediğini fark ettim.

Bu sefer, kendimi masama atmadan önce ofisime giden kapıyı kapadım.

Monitörü yeniden açtım ve Miranda'nın fotoğraflarının slayt gösterisini kaldığı yerden başlattım, her karenin yavaşça geçmesini dikkatle izlerken bir dilim pizzayı kemirdim.

Bilgisayar iki düzine fotoğrafı elden geçirmişti ki yağlı parmaklarımı fareye uzatıp görsel geçit törenini durdurmamı sağlayan bir tane gördüm.

Gözlerimi kısıp ekrana iyice yaklaştım, klavyenin tepesine dikildim, böylece burnum ekrandan yalnızca yirmi santim uzaktaydı.

Bu daha öncekilerden farklıydı, daha karanlıktı, fotoğraf yazılımımdaki "aydınlat" özelliğini kullanmadığım sürece ne olduğunu anlamam biraz zordu.

Elimde, bunların Havyar Kulübü'nün gizli toplantılarından tablolar olduğunu garanti edecek hiçbir şey yoktu ama gözlerimi dikmiş monitöre bakarken midemde bir düğümlenme hissettim, içimde bir şey *işte bu*, diyordu.

Miranda oradaydı, üzerinde göğüslerinin yarısını açıkta bırakacak kadar yakası açık bir elbise, sarı saçları omuzlarına dökülmüş, bir kanepede iki adamın arasında oturuyordu. Kolları kıza dolanmıştı ve o da kollarını onlara dolamıştı. Önlerindeki alçak masanın üzerinde çeşit çeşit içki ve kül tablaları seriliydi ama bütün *görebildiğim* ancak bu kadardı.

Fotoğrafları çekmek için Miranda'nın fotoğraf makinesini her kim kullandıysa elleri titriyor olmalıydı ya da kız odaklamadan zaman ayarlayıcıyla kendisi çekmişti çünkü fotoğraf kalitesi grenliydi; her iki adamın da yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar bulanıktı. Bana kalsa her ikisi de Bay Patates Kafa'ya benziyor olabilirlerdi.

Bir sonraki fotoğrafa ilerlettim, o daha da karanlıktı, tıklayarak ondan sonrakine ve ondan sonrakine ilerledim.

Bu türden fotoğraflar serisindeki aşağı yukarı dördüncüde durdum. Bu da bulanıktı ama bunda Miranda'nın yine o iki adamla

kanepenin üzerinde olduğunu seçebiliyordum, ancak birisiyle dudak dudağaydı, öbürü de o sırada kızın boynunu öpüyor gibi görünüyordu. Birinin elleri kızın göğüslerinin üzerindeydi. Kimin elleri olduğunu tam olarak çıkaramadım.

Çıplakmış gibi görünmüyorlardı, en azından henüz değil ama sahnenin doğası daha fazlasının geleceğinin ipuçlarını veriyordu ve Miranda'nın benim *görebildiğimin* ötesinde her ne yapmışsa, bunu bir üçüncü şahıs tarafından kamera kayıtlarına geçirilmemiş olmasını diledim: Ya da bu dördüncü şahıs mıydı?

Tiksinmemi yuttum ve sıcak su havuzunda geçiyor gibi görünen bir fotoğraf serisi daha bularak birkaç ilave fotoğrafla devam ettim. Eğer Miranda'nın üzerinde bir mayo vardıysa da ben göremedim. Bir bardak içkiyi köpüklü suların üzerinde tutuyordu, iki adam ve bir başka kadın etrafına toplanmışlardı.

Işıklandırma öncekinden daha iyi değildi ve Miranda'nın parti arkadaşlarının yüzüne yakınlaştırdım. Yüzleri Miranda'ya dönük, her iki tarafında iki herif boynunu öpüp koklarken birlikte o kadar iç içe duruyorlardı ki polis teşhis çizgisinde dursalar, üçünden herhangi birini tanıyabileceğimden emin değildim.

Ancak adamlardan birinde içimde bir sinir ucunu dürten bir şey vardı.

Sarışındı ve omuzları kaslıydı ama kesin olarak ayırt edebildiğim aşağı yukarı bu kadardı.

Beynimin içinde bir isim uçuştu. *Lance Zarimba.*

Olabilir miydi? Ama o, Sonja Madhavi'nin erkek arkadaşıydı, değil mi? Öyleyse neden Havyar Kulübü partisinde Miranda'yla oynaşıyor olsundu ki?

Miranda olmayan kadın sarışın adama doğru eğilmiş ve göründüğü kadarıyla onu yanağından öpüyordu, bu yüzden kadının kulak ve boynunun ötesinde pek fazla bir şeyini göremedim.

Yine de yeterince gördüğümü düşündüm.

Slayt gösterisini dondurdum ve sandalyeme geri çöktüm, Miranda'nın dijital filmini daha fazla gözden geçirmek istediğimden emin değildim.

Belki de bu fotoğrafların Havyar Kulübü'yle hiç alakaları yoktu ve yalnızca Miranda'nın İyi Adam arama çabaları sırasında çekilmişti ama içgüdülerim bana öyle demiyordu.

Tanrım, Miranda, neden?

Sormadan edemedim.

Senfoni orkestrası eşliğinde sosyeteye tanıtımı yapılacak kadar klas ve Amerika güzellik kraliçeliğinde ikinci olacak kadar cüretkâr olan güzel bir kadın, neden bir çift adi azgın köpek tarafından ellenmek zorunda kalmadan gerçek aşkı bulamıyordu?

İsterseniz bana namus kumkuması deyin ama Miranda DuBois'nın istediği erkeği elde edebilecekken, Havyar Kulübü oynaşma festivallerine gitmekte olduğunu, sarhoş olup erkeklerle ilişki kurduğunu düşünmek, hem de görünene bakılırsa aynı anda iki tanesiyle birden, midemi bulandırıyordu.

Ya da dışarıdan hayatına bakınca öyle görünüyordu.

Hayatımın büyük bir bölümünde tanıyor olduğum bu güzellik yarışması kazanmış ve dünyadaki herkesten daha çok özgüveni olduğunu düşündüğüm kızın kendini, bu sözde seks partilerine katılarak alçaltmak isteyeceğine inanmak çok zordu.

Ama görünüşe göre yapmıştı.

Havyar Kulübü'nden gelen "kovuldunuz" mektubu, kızın bu işe bulaştığını kanıtlıyordu.

Janet'a gönderilen e-posta tüyosu da.

İçimdeki feministin ağzına geleni söylediğini duyabiliyordum. *Ama kadınlar da erkeklerin yüzyıllardır yaptığı gibi, aynı tarz sınır tanımayan, bağlılık olmayan anlamsız cinsel ilişkilerin keyfini çıkarabilmeli. Cinsel özgürleşmenin nesi kötü? Burası özgür bir ülke değil mi?*

Bazı erkeklerin kötü olması, onlarla eşitlik adına kadınların yerde pire içinde yatmak zorunda olması anlamına gelmezdi.

Eğer öyleyse Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Bizim daha akıllı cins olmamız gerekmiyor muydu? (Jessica Simpson ve Paris Hilton gibi boyalı dişi kılıklı boş kafalı robotlar hariç elbette...)

Cep telefonum çaldı ve Def Leppard zil melodim iki kezden daha fazla çalmadan önce çantamın içinden bulup çıkardım. Numarayı görür görmez tanıdım.

Arayan Janet'tı.

"N'aber?" diye sordum.

"Sanırım onu buldum," dedi telaşla. "Havyar Kulübü'ne bir casus sokmanın bir yolunu buldum. İnternet sitesini inceliyordum ya da en azından elimdeki temel şifreyle girebildiğim bölümünü ve görünüşe göre birinin üye olabilmesi için iki yol var. Birincisini biliyorsun."

"Fotoğrafını göndermek," diye itaatkâr biçimde cevapladım.

"Pekâlâ, görünen o ki Havyar Kulübü üyeliğinde iki katman var," Janet aceleyle devam etti. "İlk seviye yeni başlayanlar için Sevrugalar, onların herhangi bir şeyin üzerinde pek kontrolleri yok. Ama ikinci rütbe Belugalar, davetli foto değerlendirme sürecinden geçmek zorunda kalmadan, birini davet edebiliyorlar. Sanırım Miranda bir Beluga'ydı. Öyle olmuş olmalı yoksa bana ikinci şifreyle meydan okumazdı. Onu bilemezdi. Parti bilgileri olan mesaj panosuna yalnızca Belugalar girebiliyor. Sevrugalar fısıltı gazetesinden öğrenmek zorundalar."

Ding, ding, ding.

Kafamda bir zil çaldı ve bu seferki pizzacı değildi.

Janet gevezeliğe devam etti ama ben kafamdaki düşünce kayıp gitmeden sözünü kestim.

"Sen Sevruga ve Beluga mı dedin?" diye sordum ve sesim gayet aklı başındaydı.

"Evet, ne olmuş?"

Ona annemin Miranda'nın çantasını polis gelmeden önce Jaguar'ından aşırdığını tam olarak anlatmadım ama Miranda'nın alışveriş listesinin bir parçası sandığım, üzerinde her ikisi de pahalı birer havyar türü olan Sevruga ve Beluga yazan yırtık bir kâğıt parçası bulduğumdan bahsettim. Ayrıca, her birinin yanındaki diğer kelimeleri de not etmiştim: Sırasıyla Caspian ve Malossol.

Tam bu noktada Janet dedi ki, "İnanmıyorum. Emin misin?"

"Evet," Ne, aniden bana inanmamaya mı başladı? "Sevruga Caspian ve Beluga Malossol."

"Andy," dedi sesini fısıltı şeklinde çıkacak kadar alçalttı. "Havyar Kulübü'nün internet sitesinin genel alanının şifresi 'Caspian'."

Kulaklarım dikildi ve cep telefonunu yüzüme iyice bastırdım, sanki bu onun sesini daha yükseltir ve her şeyi daha berraklaştırırmış gibi.

"Bir saniye bekle."

Sanki bir klavyede yazıyormuş gibi tıkır tıkır sesler duydum. Sonra durdu ve bir an sessizlik oldu ta ki onun nefes nefese, "Oh, aman Tanrım," dediğini duyana dek.

"Ne?"

"'Malossol' ikinci şifre, Andy. İnternet sitesinin bir sonraki seviyesine geçiriyor, her bir partinin nerede olacağını, başlamadan yalnızca bir saat önceden duyurdukları özel panonun içine," Sesi aklını kaçırmışçasına heyecanlı geliyordu. "İçerideyim, anlamıyor musun? Nereye gidileceğini öğrenebilirim, casusumu içeri sokabilirim ve hikâyemi kaparım. Bilgisayarının başında mısın?"

"Evet."

"Havyar Kulübü'nün internet sitesine gir Andy. Bunu mutlaka görmelisin."

Böylece bana söyleneni yaptım, yol boyunca Janet beni uygun şifrelerle yönlendirdi, ta ki Havyar Kulübü'nün görev tanımını görene kadar, yani bu sözde sosyal kulübün, amacının güzel insanların diğer güzel insanlarla buluşup kaynaşması olduğu, davetlerin ya belirli seçilmiş Belugalar tarafından ya da Havyar Kulübü'nün sahipleri tarafından değerlendirilmek üzere internet sitesinden fotoğrafla başvuruyla yapılacağını.

Kötüden daha da kötüye gidiyordu.

Bir sayfa dolusu seçilmiş üye oyuncunun profesyonel fotoğrafları vardı, erkeklerin tümü dapdaracık tişörtler giymiş, jöleli saçlı ve solaryum bronzluğuna sahipti ve kadınlar, düğmeleri göbeklerine kadar açık gömlekler, inebileceği en alt noktaya kadar çekilmiş blucinler giymiş ve genellikle birbirleriyle birlikte müstehcen pozlar vermişlerdi.

Sosyal kulüp, külahıma anlat.

Janet haklıydı. Tamamen seksle alakalıydı.

Cissy adını bile sayamayacağım kadar çok sosyal kulübe üyeydi, mesela bahçe kulüpleri, briç kulüpleri. Bunların hiçbiri de boynunu yalayan, saçları manda yalamış bir herifin kucağına ata biner gibi otururken fotoğraf çekimi içermiyordu.

Aah.

Bu pozların ne kadar adi göründüğü ile ilgili yorum yapınca Janet "Bu fotoğraflardaki yüzlerden herhangi birini tanıdın mı?" diye sordu.

Ona hayır, dedim ve duraksamadan Miranda'nın fotoğraf makinesinde şu ana kadar bulduğum Havyar Kulübü partilerinde çekildiğinden emin olduğum fotoğrafları anlatmaya devam etmek üzereydim ama Janet ağzımdan bir kelime daha çıkmasına izin vermedi.

"Şimdi çıktı, oh, Tanrım, çıktı!" diye ciyakladığında, neredeyse kulak zarımı patlatıyordu.

İşte yine başlamıştık.

Tıpkı annemle konuşmak gibiydi ya da yirmi soru oynamak gibi.

"Ne çıktı, Tanrı aşkına?"

Sanki bir balona iğne batırmıştım da bütün havası foş diye dışarı çıkıyordu.

"Bu gece Deep Ellum'da kiralık bir kulüpte parti var ve bir saat içinde başlıyor. O yüzden harekete geçsek iyi olacak değil mi Andy? Yapacak o kadar çok iş ve o kadar az zaman var ki! Derhâl evime gelebilir misin? Gazetenin makyözünü çağırırım ve ona bütün makyaj malzemelerini getirmesini söylerim, artı en son moda çekimlerinde kullanılan birkaç kıyafeti de. Dolabını gördüm ve hiç güzel değil. Seni yenilebilecek kadar güzel görünecek hâle getirmemiz gerek, yoksa hiç kimse bir Beluga'nın seni üyelik için etiketlediğine inanmaz..."

Beni yenilebilecek kadar güzel göstermek?

Bir dakika! Biraz önce benim gardırobuma hakaret mi etmişti?

Beni üyelik için etiketlemek?

Janet benim Havyar Kulübü'nün içindeki casus olmamı mı bekliyordu?

Ne kadar kokain çekmişti?

"Hiç şansı yok," dedim ama sözlü bir çarpışan araba gibi yolumu kesti.

"On dakikaya görüşürüz," dedi ve ardından çabucak ekledi, "Ah ve erkek arkadaşını evde bırak."

"Janet!" cep telefonuma doğru bağırdım ama çok geçti.

Kapatmıştı.

Bölüm 15

Malone'un neyin peşinde olduğumla ilgili şüphesini çekmeden evden çıkmam zor olmadı. Çünkü ben çıktığımda, hokey maçının ikinci devresi hâlâ devam ediyordu.

Sırf bu nedenle minik adımlarla dışarı çıkmadan önce, eşofman üstümü ve çantamı aldığımı hemen hemen fark etmedi, tüm "Hoşça kal, tatlım, bir süreliğine Janet'a gitmeliyim ama geç döneceğim. Beni bekleme," konuşmamı yapmama rağmen.

Nereye gittiğimi söylediğimi aklında tuttuğundan bile ciddi şüphelerim vardı. Stars, Blues takımını pataklamayı bitirdiğinde (öyle olacağını varsayıyordum, çünkü Malone sürekli memleketlisi çocukların bu sezon ani düşüşlerinden şikâyet ediyordu) birisi ona benimle ilgili bir soru sorsa muhtemelen gözlerini tavana dikip çenesini kaşıyarak mırıldanacaktı, "Hımm, annesine mi gitti? Hayır mı? Yaklaştım mı?"

İşte bu yüzden cep telefonu icat edilmişti. Böylece maç izleyen, kafası başka yerde olan erkek arkadaşlar, bitiş düdüğü çaldığında kayıp eşlerinin ve kız arkadaşlarının peşine düşebiliyorlardı.

İşte yalnızca o zaman testosteron seviyeleri çok aşağı düşüyordu, adamlar bira kaynaklı komadan çıkıyorlar ve kadınlarının kaybolduğunun farkına varabiliyorlardı.

Eğer dünyayı fethetmeyi kafasına koymuş bir uzaylı olsaydım, bunu Super Bowl ya da Stanley Cup finalleri esnasında yapardım. Daha az direnişle karşılaşacağıma eminim.

Dairemden baskı altında ayrıldım. Elbette evde Malone ve hokey maçıyla birlikte kalmayı tercih ederdim, özellikle de böyle berbat bir gün geçirdikten sonra.

İsteksizce dışarı çıktım, cipime doğru giderken ayaklarımı sürüdüm ve içeri girdim. Direksiyonun arkasına tırmandım, çantamı yolcu koltuğuna fırlattım. İçinde cüzdanım, bir dudak kremi ve cep telefonum dışında pek bir şey yoktu.

Ah, evet, bir de Miranda'nın hafıza kartı.

Hafıza kartını polise teslim etmeden önce, Janet'a fotoğrafları bilgisayarına kopyalaması için izin vermeye karar vermiştim.

Kendime *neden olmasın*, diye sordum.

Bayan Sosyete Meraklısı, onları gazetede yayımlamayacağına söz verdiği sürece tabii. Onları Anna Dean'e teslim etmekten başka ne yapabilirdim ki? Zaten polisin Miranda'nın ölümünü intihar olarak kaydetmek konusundaki kararlılığına bakılırsa Janet da muhtemelen onları atacaktı. Ve gözlerinin önünde büyümesini izlediği Miranda DuBois'nın neredeyse bir azize olduğuna ne kadar çok inanmak istediğini dikkate alınca fotoğrafları asla anneme gösteremeyeceğime karar verdim. Onları Debbie Santos'un görmesini de hayal bile edemiyordum. Eminim kızını, sıcak küvette iki adam tarafından öpülürken değil atkuyruğu ve önlüklü hâliyle hatırlamayı tercih ederdi.

Fotoğrafların Janet'ın tüylerini diken diken edeceğini biliyordum çünkü onlar, Miranda'nın kendisine, Havyar Kulübü'nün tüm

kibirli üyelerini rezil etmekle tehdit ettiği e-postayı göndermiş olduğu teorisini daha da doğrulayacaktı.

Belki böylesine bir hediye benim saygıdeğer Graham'e olan tüm borçlarımın bağışlanmasını sağlar diye gerçek olmayacak bir hayal kurdum ve böylece saat onda ki bu ben söz konusu olduğumda gece yarısı demekti başlayacak olan Havyar Kulübü partisine sızma işine katlanmak zorunda kalmazdım.

Cidden, on benim yatma saatimdi.

Malone'la ben akşam haberleri başlamaya görsün, gözlerimizi güç bela açık tutabiliyorduk. Bizim için hava durumunu izleyene kadar uyanık kalmak tam bir mücadeleydi.

Üzücü ama gerçek.

Gerçi eğer Janet kendisi için bunu bana yaptırmayı kafasına koyduysa erken uyuma mazeretinin bir etkisi olacağını sanmıyordum.

Janet Rutledge Graham, Park Cities'de benimki kadar sert bir anne tarafından yetiştirilmişti ve pısırıklara memnuniyetle katlanan biri değildi.

Bu yüzden olanlara katlanıp ihtiyacı olduğu zaman ona destek veren türde bir arkadaş olmaktan başka seçeneğim yoktu, tıpkı onun da benim için defalarca yaptığı gibi.

Eğer bir grup Dallaslı seks düşkünü güzel erkek ve kızla içki içebilmek için sahtekârlık yapabilmek adına, göz kamaştırıcı genç kadın baştan yaratılma işine katlanacaksam, eminim hayatta kalırdım. Başı dertte bir hazırlık okulu arkadaşıma yardım etmek için mini şort giymiş ve sütyenimi doldurmak zorunda kalmıştım, o yüzden Havyar Kulübü'nde sözde Sevrugalar ve Belugalardan bilgi sızdırmak için şuh bir kadın hâline gelmek daha kötü olamazdı, değil mi? Bana bir saat verin ve Janet'm lanet olasıca hikâyesini yazması için yeterince malzeme toplayayım. Sonra da herhangi biri "Louis Vuitton" bile diyemeden buradan defolup giderdim.

Janet'ın bununla kesinlikle bir problemi olmazdı, değil mi?

Pekâlâ, çok yakında öğrenecektim, çünkü Central Expressway'den aşağı güneye giden trafik hafifti ve evi yalnızca on dakikalık mesafedeydi.

Onun dairesi, Prestonwood evimin epeyce güneyinde kalıyordu. Knox-Henderson'ın içindeki 1940 dönemi kompleks yenilenmiş ve çevre düzenlemesi yeniden yapılmıştı, bu yüzden gerçekten rahat ve lüks bir yaşam demekti. Ahşap döşemeleri ve çalışan şöminesi uğrunda ölünecek kadar havalıydı, gerçi odun yakmanın anlamlı göründüğü yalnızca ocak ayında iki haftalık bir süre olduğunu düşündüm. Janet'ın yaşadığı yenilenmiş bölge, annemin sevgili Highland Park'ının bitişiğinde ve bir tanesi bu gece Havyar Kulübü'nün gizli partisine ev sahipliği yapacak olan bir sürü kulüp ve restoranların olduğu Deep Ellum'a iki adım mesafedeydi.

Janet'ın yürüyerek gidilecek kadar yakınında yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Ya da tercihen koşulacak kadar, çünkü büyük ihtimalle çaresiz bekârlar suaresinden sıvışmaya karar verdiğimde bu kadar hızlı hareket edecektim.

Olumlu düşünmenin gücü.

Hı hı.

Cipimi park ederken bu iyimserlik sarmaşığına tutundum, sonra iyice kilitledim ve ayaklarımı sürüyerek Janet'ın dairesine doğru gittim. Daha ben hoş geldin paspasına varmadan önce kapıyı ardına kadar açtı ve beni içeri çekti.

"Nerede kaldın? Asırlardır gelmeni bekliyoruz," dedi, sanki buraya gelmem iki gün sürmüştü, yirmi dakika değil.

Hafıza kartının içinde olduğu minik çantayı kendi çantamdan çıkarıp Bayan J'ye verme fırsatını zar zor bulmuştum. Ona, bunun ne olduğunu ve kartı, ertesi gün Şerif Yardımcısı Dean'e vermeden

önce bilgisayarına yüklemesini önerdim.

"Kulüp âlemlerinden fotoğraflar? Emin misin?" diye basbayağı bana bağırdı ve ben de yüzde yüz emin olmadığımı itiraf ettim ama kuvvetli bir hissim vardı.

"İçgüdülerin son zamanlarda fazla mesai yapıyor Andy ama neyse ki ben biraz Oprah gibiyim. Bence içimizdeki sese dikkatle kulak vermeliyiz," diye fikrini beyan etti, sonra yeniden gözden geçirdi ve ekledi, "Ancak bize şişman olduğumuzu söyleyene değil. O berbat."

Ya sana dudaklarını şişirtmemi söyleyene ne demeli, diye sormak istedim. Ama sormadım.

"Bu bebeklere bakmak için sabırsızlanıyorum!"

Minik çantayı neşeyle elimden kaptı ve bilgisayarının olduğu yatak odasına kaybolmadan önce beni hızlıca aşırı zayıf, kabarık sarı saçlı ve mükemmel çerçevelenmiş gözleri ve dudakları olan Suzy Bee, Park Cities Press'in stilisti, isimli bir kadınla tanıştırdı. O da beni, tavan spot ışıklarının makyajsız cildime yağdığı Janet'm oturma odasında bir sandalyeye oturttu.

"Çillerimi kapatmayacaksın değil mi?" diye sordum, çünkü çillerimi seviyordum. Onlar beni, gündüzlerimi bir tabutta geçirmişim gibi görünmeme sebep olan hayalet beyazlığımdan kurtaran yegâne şeylerdi.

"Sadece gevşe," dedi Suzy, kendisi çok katmanlı bir makyaj çantasını şak diye açarken ve ben gözlerimi kapatıp kırpıştırırken yüzüme fondöten ve pudra boca etmeye başladı.

Makyajdan ölesiye nefret ediyordum. Normal günlerde en fazla maskara ve dudak parlatıcısı sürerdim, asla yüzünde maske varmış gibi hissettiren fondötelerden sürmezdim. Eğer palyaço olma hevesim olsaydı, bir sirke katılırdım. Bense yalnızca cildimin nefes almasından hoşlanıyordum.

Suzy, "Kıpırdanma Andrea ve alnını kırıştırma lütfen!" diye emir verdi ve ben etrafıma sardığı banyo havlusunun altında gevşemeye çalıştım. Sanki pırıltılı pembe göz farını svetşörtüme sıçratıp sonsuza dek mahvetmekten korkuyormuş gibiydi.

Suzy kirpiklerimin diplerine kalem çekip sonra da maskara sürerken, arada bir bana gözlerimi açma ve aşağı ya da yukarı bakma talimatları verdi. Burnum kaşınmaya başladı ama ben uzanıp kaşımaktan korkuyordum; bu yüzden sağa sola oynattım, kendimi Tatlı Cadı gibi hissettim. Eğer gerçekten oradaki Cadı Samantha olsaydım, burnumu kırıştırır ve kendimi sandalyeden alıp oturma odama, kanepenin üzerine Malone'un yanına ve hokey oyununun karşısına ışınlardım.

Ama cadılar bunu başarmıştı.

Suzy, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra "Neredeyse bitti." dese de ben dikkatimi, yatak odasında Miranda'nın dijital kamerasındaki fotoğrafları fazlasıyla sessiz bir şekilde inceleyen Janet'a yönelttim.

İnsanların 4 Temmuz Amerikan Bağımsızlık Günü'nde havai fişek gösterilerini izlerken çıkarttığı seslere benzeyen birkaç ooo ya da aaa duymayı bekliyordum.

Onun yerine, *çıt yok.*

Suzy Bee, "Bir keresinde Miranda DuBois'nın makyajını yapmıştım," deyince dikkatim aniden başka yöne çevrildi.

"Miranda'yı tanır mıydın?" dedim, o anda Janet'la fotoğraflar hakkında konuştuklarımıza kulak misafiri olmuş olmalıydı diye düşündüm.

Bayan Megafon yakınlardayken sessiz olmak çok zordu. Janet, jet uçağı motoruna yakın desibelli bir sese sahipti, telefonda konuşurken ise onun iki katı yüksekti.

Suzy Bee başını arkaya attı, açık sarı saçlarını gözünün önün-

den uzaklaştırdı ve dudaklarımın kenarına çerçeve çekerken ağzını yamulttu. "Bir fotoğraf çekimi içindi," dedi çalışırken bir yandan konuşarak. "Esther Gorman'a yeni portre fotoğraflarını çektiriyordu, adını duydun mu?"

Başımla onayladım, Esther Gorman'ın Dallas'taki en popüler fotoğrafçılardan biri olduğunu biliyordum. "*PCP*'nin 'En İyi Giyinen' haberi için annemin fotoğraflarını çekti," dedim, "Arka arkaya on yıl boyunca." Ta ki Cissy'yi Onur Listesi'nden ayırana dek.

Suzy Bee, bana kafamı oynatmamamı tavsiye edip aksi takdirde dudak çerçevemin burnuma kadar genişlemesini göze almam gerektiğini söyledikten sonra anlatmaya başladığı şeyi tamamladı. "Her neyse, *D Dergisi* çekimleri için Bayan DuBois'nın saçını ve makyajını ben yaptım ve kız şeker gibi tatlıydı. Hiç kimse hakkında kötü bir şey söylemedi, şu azgın Dick Uttley hariç," Suzy dudaklarını ekşiterek büzdü. "O herif şu ana kadar üzerinde çalıştığım herkesten daha fazla fondöten sürüyor ama hâlâ kendini Tanrı'nın kadınlara lütfu olarak görüyor. PBS televizyonu için bir kamu spotu çekimi sırasında makyajını yaparken popomu çimdikledi."

"Iyyy," dedim.

Kırışıklıkları ve cilalanmış saçlarıyla, akşam haberlerini o kadar dürüstçe sunan babacan adamı gözümde canlandırdım ve acaba canlı yayındayken Miranda'yla ayak sürtmece oynamayı denemiş miydi diye merak ettim. Sonra çılgın beynim bu düşüncenin ötesinde başka birine gitti: Dick'in bir ısırık almak için Havyar Kulübü'ne üyelik satın almış olması mümkün müydü? Yoksa ana haber spikeri olması piranaları sudan çekmek için kendi başına zaten yeterli miydi? Çünkü bu şehrin göletinde yüzen, erkek yemlere saldıracak çok sayıda pirana olduğunu biliyordum.

"Bayan DuBois öylesine güzel bir cilde sahipti ki," Suzy devam etti, gerçi ben yarısını dinliyordum. "Porselen gibiydi, gerçekten,

genişlemiş tek bir gözenek bile görünmüyordu. Göz kapaklarının sarktığından ve dudaklarının çok küçük olmasından endişeleniyordu. Yüksek çözünülürlüklü ekranda ne kadar yaşlı göründüğüyle ilgili bazı e-postalar aldığını ve bazı müdahaleler yaptırmayı düşündüğünü söyledi. Ona delirmiş olduğunu söyledim. O, olduğu hâliyle güzel görünüyordu."

Suzy'ye hak vererek Miranda bazı müdahaleler yaptırmıştı elbette diye düşündüm. Bayan DuBois her şeyi olduğu gibi bırakmalıydı. Eğer öyle yapsaydı, şimdi hâlâ buralarda olabilirdi.

Onun yerine, babacığımın dediği gibi kızın façasını bozan Dr. Sonja'ya gitmişti.

Eğer Debbie Santos, uçağı Brezilya'dan iner inmez derhâl Kandırılmışların Dermatoloğu'nun suratına eski usul bir tokat atmak isterse şaşırmazdım ve onu birazcık bile suçlamazdım.

Hazır başlamışken belki kızını reddettikleri ve Miranda'yı, eğer ispiyonlarsa kaybedecek şeyleri olan insanları herkese ifşa etmekle tehdit ederek hayatını riske atacak bir duruma ittikleri için Havyar Kulübü'ne de dava açardı.

En azından benim anladığım buydu.

Gerçi Highland Park Polis Departmanı'nın, Miranda'nın hayatının nasıl sona erdiğiyle ilgili farklı düşündüğünü biliyordum. Hiç kimse hem Dr. Sonja'nın berbat eden enjeksiyonlarının hem de Havyar Kulübü'nden gelen "kovuldunuz" mektubunun Miranda'nın ölümünde kolaylaştırıcı faktörler olduğu gerçeğinin aksini ispatlayamazdı. Benim vardığım sonuçların, Anna Dean ve onun şen Highland Park dedektifleri bandosundan farklılaştığı nokta, Miranda'nın nasıl öldüğü değildi, kimin yaptığıydı.

"...partide tanıştığı bir adama nasıl kapıldığıyla ilgili konuştu ama bunun yürüyeceğinden emin değildi, çünkü adamın yalnız değilmiş," diyordu Suzy Bee.

Aniden tekrar kulak kesildim.

"Miranda hayatında biri olan bir adamla mı görüşüyordu?" diye sordum, Suzy iki bin katman ruj sürerken bu kolay numara değildi. "Adam evli mi yani?"

"Burnumu sokmadım," Suzy sıska omuzlarını silkti. "Bütün söylediği buydu ve sonra konuyu hızla değiştirdi."

Boşta değil demek?

Ana haber spikeri Dick Uttley gibi, diye düşündüm ancak mantıklı gelmedi. Suzy, daha biraz evvel Miranda'nın adamı yerden yere vurduğundan bahsetmişti. Tabii eğer Miranda, evli ve sahip olamayacağı bir adamı istemekle ilgili gevezelik ederken ağzından ne kaçırdığının farkına varıp Dick hakkında kötü konuşarak olayı kapatmaya çalışmadıysa.

Miranda'nın Dick Uttley ile yattığı fikrinden bile ürperdim.

Daha önce "öğğ" demiş miydim?

Bununla birlikte, ben herhangi birinin Larry King'le de yatmak isteyeceğini hayal edemezdim ama adam dört milyon kere falan evlendi.

Suzy Bee, "Saçlarını düzleştirmek için biraz maşa yapacağım ve sonra işimiz bitti tatlım," dedi ve ben bu işkence neredeyse sona erdiği için rahatladım.

Bu sandalyede ne kadar zamandır oturuyordum?

Yarım saat? Kırk beş dakika?

Hokey maçı bitmiş miydi ve Malone evden kaçıp kaçmadığımı merak ediyor muydu?

Ve Janet hangi cehennemdeydi?

Hâlâ yatak odasından tek bir ses bile duymamıştım. Miranda'nın fotoğraflarının her birinin üzerinden bilgisayarın yakınlaştırma özelliğini kullanarak detaylı bir şekilde tek tek geçiyor olmalıydı.

Suzy saçımı sıcak maşayla çekiştirirken, "Jan?" diye seslendim ve sıcaklığı ensemde hissettim. "Hâlâ yaşıyor musun?"

Suzy saçlarımı parmaklarıyla karıştırırken uzun süredir kayıp arkadaşım, "Beş dakika daha," diye bağırdı.

Çantama göz attım, Janet'ın yemek masasının üzerinde duruyordu, kolumun uzanabildiği bir mesafede değildi ve cep telefonumun çalmasını diledim. Malone'un Stars-Blues maçından hayata dönme ve beni aramaya başlamasının zamanı gelmişti. Tabii eğer Blues diğer takıma yetişmiş ve maç uzatmaya hatta penaltıya gitmiyorsa. Maç sonrasını da eklersek Brian'ın bilgisayarımın başında olmadığımı fark etmesi ve beni aramaya başlaması gece yarısına doğru olabilirdi.

Fena hâlde özlendiğimi bilmek ne hoş.

"Yüzün tamam," dedi Suzy, havluyu boynumdan kapıp beni sandalyemden çekerek. "Şimdi seni doğru dürüst giydirme zamanı."

Ne zamandan beri blucin ve svetşörtler *doğru dürüst* değildi?

"Tam iki dakika içinde şık görünmeni sağlayacağız!" dedi Suzy, beni Janet'ın kanepesinin arkasına özenle yerleştirilmiş askılarda asılı kıyafetlerin olduğu yere doğru sürükledi. Parlak kırmızı jarse bir elbise aldı, kafasını salladı ve mırıldandı, "Aşırı gösterişli," Sonra inci grisi, yakası taşlı bir kazak ve tüvit evaze eteği kaldırdı, gözlerini kısarak bana baktı ve "Fazla hanım hanımcık. Janet senin yatağa atılmalık olman gerektiğini söyledi," dedi.

Yatağa atılmalık?

Cidden, böyle bir tabir var mıydı?

Daha fazla uzatmadan, krem rengi, bebe yakalı ve arkada inci düğmeleri olan Ralph Lauren etiketli saç örgü bir elbise kaptı.

"Ayakkabı numaran otuz yedi buçuk, değil mi? Janet öyle dedi." Bir çift siyah çivi topuklu deri çizmeyi bana doğru itti, ben orada ağzım açık dururken. "Bu edepsiz hazırlık okulu kızı görüntüsü,"

diye açıkladı. "Erkekler buna bayılır."

Aniden içimden Britney Spears'ın *"Oops! I Did It Again"* şarkısını söylemek geldi, bu da en azından öğleden sonra cezası gerektirirdi.

Vay be.

Yanlış olduğunu düşünmeme rağmen, kıyafetleri koluma aldım ve banyoya doğru yöneldim.

Ama Suzy etrafımdan vınlayarak önüme geçti ve yolumu kesti.

"Üzerini hemen burada değiştirebilirsin," dedi. "Aynada kendini görmeni istemiyorum, henüz değil ve ayrıca saçlarını da bozabilirsin. Arkadaki düğmeler için de bana ihtiyacın olacak."

Beş yaşından beri tek başıma giyiniyordum ama sanırım bunun pek bir önemi yoktu. Beynimin şüpheci tarafı bunun, kapıdan çığlıklar atarak kaçmamamı garantiye almak için Janet'ın hain planının bir parçası olduğunu düşündü.

"Öyle olsun," dedim.

Ama Janet'ın oturma odasının ortasında üzerimi değiştirirken yine de edepli biçimde arkamı döndüm. Sivri uçlu çizmeler ayaklarımı vurup bebe yaka beni boğarken Suzy Bee her adımda titizlenip çırpındı, ta ki ben hazır olana kadar.

"Ta-taa!" Stilist Suzy çığlık attı ve eserine hayranlıkla bakmak için bir adım geri gitti. Sonra beni Janet'ın mobilyalarının arasında dolaştırdı, ta ki bir boy aynasıyla yüz yüze gelene kadar. "Ne diyorsun?" diye sordu, sağ omzumun üzerinden bana bakarak. "Nasıl buldun?"

Gözlerimi dikip aynadaki kıza baktım, kendimi tanıtmam gerekiyormuş gibi hissettim çünkü tanıdığım biri değildi.

Kesinlikle, o ben değildim.

Bölüm 16

Sırlı camdan bana bakan kadının badem şeklinde, buğulu ve normalde olduğundan iki kat daha iri gözleri vardı; yanakları pürüzsüz görünüyordu ve elmacık kemikleri bronzumsu bir pembeyle incelikle belirginleştirilmişti. Ağzı taze çilekler kadar ağız sulandırıcıydı, aralık dudakları beyaz dişleriyle kontrast yaratan toprağımsı bir pembe tonundaydı. Ve saçları... Yüce Tanrım, o asi dalgalı kahverengi karmakarışık şey nereye gitmişti? Ve alelacele yapılmış bir atkuyruğuyla da toplanmamıştı. Her şeye rağmen, gerçekten şık görünüyordu, pürüzsüz yine de karışık, seksi, dağınık ve yalnızca moda dergilerinin kapaklarında, dudaklarını büzmüş rötuşlu kadınlarda gördüğüm tarzda, kalp şeklinde bir yüzü çevreliyordu.

Aynadaki kızın giyim kuşamına gelince, birinin blucin ve svetşörtten uzaklaşabileceği kadar uzaktı. Üste yapışan örgü elbise vücudunun kıvrımlarını gözler önüne seriyordu ve on santimlik çivi topuklu ince ve uzun gösteriyordu.

"Bana ne yaptın?" diye feryat ettim ve Suzy gözlerini kırpıştırdı, belli ki afallamıştı. "Acayip *muhteşem* görünüyorum!"

Hayranlıktan çıldırmak yerine sızlanıyordum ama bu sızlanma Suzy'nin eserine saygısızlıktan değildi. Bu, aynadaki kadın Andrea Blevins Kendricks olmadığı içindi. Benim onayladığım ve en iyi benim tanıyor olmam gereken kadın değildi.

Bu tamamen bir başkasının süslü suratıydı. Makyajla her bir çil tanesi yok edilmiş ve saçının her bir teli kendine söyleneni yapacak hâle gelene kadar uğraşılmış birinin; gazetenin moda bölümünün stilisti tarafından ölümüne bakımı yapılarak kırk beş dakika harcamış ve bu süreçte yüzeysel de olsa tamamen bir yabancıya dönüşmüş birinin.

Eğer annem beni böyle yakalarsa Tanrı yardımcım olsun.

Benden çok daha fazla şey beklemeye başlardı ve Dallas tarzında olduğu gibi hayatımın yarısını market alışverişine gitmek için kendimi süsleyip püsleyerek geçirmeye niyetim yoktu (Tabii eğer onlar için markete gidecek bir hizmetçileri yoksa bu da kesinlikle Beverly Drive sosyetesinin ev hanımlarının tarzıydı).

"Yani beğendin mi? Yoksa beğenmedin mi?" Suzy soruyordu ama benim tarafımdan verilecek her türlü cevap girişimi, gürültücü, parmakla çalınan bir ıslık sesiyle kesildi.

Garip, çünkü Janet'ın dairesinin içinde benim farkında olduğum bir inşaat alanı yoktu.

Özenle dağıtılmış saç stiliyle kafamı çevirdim ve Janet'ın yatak odasından çıktığını gördüm, sabırsız koca ağız.

"Gözlerime inanamıyorum!" dedi, görünüşe göre değişimim karşısında benim kadar şoke olmuştu. "Bunun sen olduğuna bile inanamıyorum, Kendricks. Şeye benziyorsun..."

"Sahtekâra," diye tamamladım çünkü gerçek buydu.

"Kesinlikle benim söylemek üzere olduğum şey değil," —par-

mağını bana doğru salladı— "Hayır, hayır, Havyar Kulübü'nün listesine eklemek için can atacağı üst tabaka bir yavruya benziyorsun," Suzy'ye dönüp, "İyi iş çıkarmışsınız Bayan Bee. Dönüşümün başarılabileceğinden emin değildim ama Goodwill Kızı'nı, bir Beluga Barbie'ye dönüştürecek biri varsa onun sen olduğunu biliyordum."

Goodwill Kızı? Beluga Barbie?

Tanrım.

"Şehre geldiğinde Manola'yla özel bir görüşme sözü verdin, unutma," Suzy gevezelik etti, Janet dal gibi sarışını ve içi makyaj malzemesi dolu balık yemi kutusunu kapıya doğru yönlendirirken. "Ve Tom Ford gösterisine sahne arkası geçiş..."

"Tabii tabii, aklımda Bayan Bee, merak etme," dedi Janet, stilisti daireden sepetledi ve kapıyı kapattı, kocaman bir oh çekti. "Asla gitmeyecek sandım," Bana doğru kocaman adımlarla geldi ve ellerini ovuşturarak önümde durdu. "Ah Tanrım, Andy tüm bu olanlar hayal ettiğimden daha çılgın hâle geliyor. Miranda'nın fotoğraf makinesindeki partilerde çekilen fotoğrafların hepsine baktın mı?"

Ona bakmadığımı söylediğimi sanıyordum ama yine de başımı iki yana salladım.

Yavaşça nefesini bıraktı ve sonra dedi ki, "Kızım, seni bu vahşi balıklara göndermeden önce konuşmamız gerek."

"Belugalar demek istedin herhâlde?" diyerek şaka yapmaya çalıştım ama belli ki şaka modunda değildi.

"Elbette, öyle demek istedim," diye cevap verdi ve koluma uzandı. "Buraya gel ve gitmeden önce bir saniye laflayalım," Beni arkasından kanepeye doğru çekiştirdi ama fikrini değiştirdi ve el kol hareketleriyle beni yeniden ayağa kaldırdı. "Bekle, üstün kırışacak ve bunun olmasına izin veremeyiz. Duvara yaslansan falan? Çabuk olacağım."

"Ayakta dururum," dedim, duvara yaslanmaya niyetim yoktu. "Pekâlâ, devam et."

Mata Hari rolümü oynayıp bitirmeye hazırdım, gerçi düşman topraklarına sızmadan önce kısa bir toplantıya da hayır demezdim.

Janet da uzun süre oturmadı. Kanepeden fırladı, Miranda'nın fotoğraf makinesindeki fotoğraflardan bahsederken birazcık aşağı yukarı volta atarak ilk önce kendisinin de benim gibi fotoğrafların Havyar Kulübü partilerinde çekildiğinden emin olduğu gerçeğiyle başladı. Ama Janet'ın içgüdülerini destekleyen kanıtları vardı.

"Yarım düzineden fazla fotoğrafı yakınlaştırıp baktım ve Havyar Kulübü'nün bekçi köpeği Theresa Hurley, birkaç tanesinde arka plandaydı. Bir tanesinde elinde klipsli kâğıt altlığı tutuyor," dedi Janet. "Sanki bekçilik görevi gereği listeden isimleri kontrol ediyor."

Listeden bahsedince bekçi köpeği görür görmez benim oraya üye olmadığımı anlamadan içeri nasıl kayacaktım?

Soruyu Janet'a yönelttim ama sanki önemli değilmiş gibi eliyle bertaraf etti.

"Ne yazık ki belli belirsiz şantaj değeri olandan daha fazla bir şey görmedim. İnsanları şoke etmek için bugünlerde çok daha fazlası gerekiyor," dedi ve burnunu çekti. "Bir bakalım, elimizde iki tane yarı müstehcen pozisyonda belediye meclisi üyesi ve birbirleriyle işi pişirmiş birkaç tane parti kızı varis var," Omuzlarını silkti. "Cinayet işlemeye sevk etmek şöyle dursun, hiç kimseyi histeriye sürükleyecek bir şey yok."

İçimde büyük bombaların neden kaybolduğunu bildiğime dair bir his vardı.

"Gerçekten insanların başını yakacak şeyler Miranda'nın dizüstü bilgisayarında olmalı," dedim yüksek sesle düşünerek. "Ve dün gece her kim evine girip onu öldürdüyse bunu fark etmiş." — tıpkı bana olduğu gibi— "Bilgisayar sehpanın üzerindeyken ekranda bir şey gözüne ilişmiş bile olabilir."

"Pekâlâ, *bunu* kanıtlamayı asla başaramayacağız, Miranda'nın kendini vurmadığını kanıtlayamadığımız gibi," dedi Janet ve ben istemeye istemeye hak verdim. "Yine de elimizde bir şey var Andy," Daha dik oturdu. "Fotoğraflara göz atarken hiç kimse tanıdık geldi mi?" diye sordu ve gözlerinde bana onun birilerini tanıdığını gösteren bir pırıltı vardı.

"Miranda'yla sıcak küvete girmiş sarışın adam biraz tanıdık geldi diye düşünmüştüm," dedim, "Söylemesi zor ama bana biraz Dr. Sonja'nın sevgilisini hatırlattı. Başka hiç kimseden emin değilim. Görmek biraz zor gibiydi."

"Dili kızın kulağının içindeki herif tanıdık geldi mi? Bahse girerim gelmiştir," Janet bir kahkaha attı. "Evet, benim kartal gözlerim de Lance Zarimba'yı fark etti. Dr. Botoks'un erkeğinin başka kadınlarla oynaşıyor olmasıyla ilgili nasıl hissettiğini merak ediyorum. Özellikle Miranda DuBois ile o ve Dr. Sonja'nın pek ahbap sayılamayacakları düşünülünce."

"Tanrım," diyerek derin nefes aldım, her şeyi düşününce.

Suzy Bee, *D Dergisi* için makyajını yaparken Miranda'nın ağzından kaçırdığı "serbest" olmayan adam Lance olabilir miydi?

"Orada kesinlikle bir hikâye var," diye belirtti Janet ve Tanrım, kendisinden ne kadar da hoşnut görünüyordu. Aşırı şişirilmiş dudakları yukarı kıvrılarak Cheshire kedisinin sırıtmasına benzemişti. "İnsan merak ediyor, değil mi? Demek istediğim, eğer Dr. Madhavi'nin erkek arkadaşı Havyar Kulübü'ne üyeyse kadın bunu biliyor muydu? Yoksa o da bunların bir parçası mıydı?"

"Çüş."

"Çüş, gerçekten de."

Karmaşık ilişkiler yumağından buyrun. Sanırım, bir aşk üçgeninden daha karışık hâle gelemezdi, özellikle de içlerinden birinin tıp diploması varsa.

Şimdi, diyelim ki Miranda ve Lance birlikte oluyorlardı ve Dr. Sonja bu aşk ilişkisini öğrenmişti.

Miranda'ya kasten onun suratını berbat etmek için kötü botoks enjekte eder miydi? Lance'in onu terk etmesini sağlamak için?

Tamam, belki bu büyük bir abartma oldu ama zihnim her şeye açıktı, Dr. Sonja'nın Miranda'nın tabancasını yerden alan şahıs olması gibi. Bu kesinlikle bir olasılıktı. Ve eğer aldıysa daha sonra eve uğramış ve onu öldürmek için Miranda'nın kendi silahını kullanmış olamayacağına dair hiçbir şey yok.

"Andy? Dinlemiyorsun, değil mi?"

"Ne?"

Janet kollarını kavuşturmuş, sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. "Diyordum ki Miranda'nın fotoğraflarının arka planında, bizim çok sevgili bir arkadaşımızı da fark ettim. Hepimizin tanıdığı ve nefret ettiği bir kadın."

Omzumu silktim, çünkü bu neredeyse herkes olabilirdi.

"Cinda Lou Mitchell," dedi ve şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum.

İşte bu basit bir "mümkün değil" ile geçiştirilecek bir şey değildi.

Cinda Lou da tıpkı Janet ve benim gibi Hockaday'e gitmişti. Bayan Mitchell benim sınıfımdaydı ve kendisini maalesef iyi tanırdım. Sonunda Kanal 1'de haberci olarak çalışmaya başlamıştı, Miranda'nın Kanal 5'te olduğu gibi zirvede bir ana haber spikeri asla olamamıştı. Gerçi Cinda, Miranda'yı bir konuda yenmişti. Cinda Lou dördüncü kocasıyla —yoksa beş mi?— birlikteydi annemden öğrendiğim kadarıyla zamanını şekerleme yaparak ve Cinda Lou'nun alışveriş gezilerine fon sağlayarak geçiren yaşlı bir adamdı.

"Cinda Havyar Kulübü'nde miydi? Peki ya moruk kocası öğrense?" diye sordum.

"Kızı sokağa atardı, değil mi?"

Janet, "Paragöz oğlu kesin yapardı, her halükârda," dedi. "Bu da içeri kabulümüzü sağladı ya da senin içeri kabulünü aslında. Hızlıca bir telefon görüşmesi yaptım ve işleri hallettim," dedi böbürlenerek. "Cinda Lou bu gece seni "etiketledi". Bu, yeni bir üyeyi davet etmek anlamında kullanılan bir terimdi. Her şeye uyacak, ben onun çılgın davranışlarıyla ilgili tek kelime fısıldamadığım sürece. Bunun son kaçamağı olduğuna ve bugünden itibaren Saygıdeğer Wallingford Matterhorn'a iyi bir eş olacağına dair söz verdi. Bu yüzden eğer biri sorarsa eski bir hazırlık okulu arkadaşın sayesinde orada olduğunu söylersin. Anladın mı?"

"Senin haberin sayesinde oradayım," dedim, "Böylece *PCP*'de kazançlı biçimde çalışıyor olmaya devam edesin diye."

"Ah, *tam tersine,*" Janet bana kalemle özenle çizilmiş gibi duran kaşını kaldırdı. "Haberden ve benden bahsetmeyeceksin anladın mı? Bahsedersen yalnızca senin için tehlikeli olmakla kalmaz, çünkü orada kime rastlayacağını bilmiyoruz. Tanrı aşkına bak Miranda'ya ne oldu! Ama aynı zamanda şampanyandan daha bir yudum almadan, seni popo üstü kapının önüne koyarlar," Talimatlarını verirken bir parmağıyla da havaya hafif hafif vurdu. "Bu şekilde oyna, tamam mı? Katılıyorsun çünkü erkek arkadaşından sıkıldın ve eğer Miranda DuBois'ya ne olduğunu merak ediyorsan bunda ne var? Onunla aynı okula gittiniz nihayetinde. Zararı yok."

Biraz önce ne demişti?

Ben "Erkek arkadaşından sıkıldın," kısmından sonraki hiçbir şeyi duymamıştım.

"Brian'ı aldatıyorum? Bula bula bu hikâyeyi mi buldun?" Bunu yüksek sesle söylemek bile canımı yakıyordu. "Daha az bayağı bir şey düşünemez misin?"

Yüce Tanrım, bunu Cinda Lou'ya söylemiş olamazdı, değil mi? O sürtük muhtemelen her bir kelimeyi yalayıp yutar ve sabah olma-

dan benim özgür seks hayatı olan biri olduğumu fısıltı gazetesinde boydan boya yayardı. Cinda'nın böylesi bir bilgiyi nereden derlediğini boş verin. Hiç kimse umursamazdı. Yalnızca Cissy Kendricks'in kızının, kendi sosyeteye tanıtım partisinden kaçanın, yaramazlık yaptığı haberini silip süpürürlerdi.

"Bu durumda başka hiçbir şey bu kadar işe yaramaz," Janet ısrar etti. "Ve bu yalnızca kandırmaca. Dr. Sonja'nın güçlü erkeğiyle de yakınlaşmayı dene ve bak bakalım Miranda'dan bahsedecek mi? Eğer ikisini birbirine bağlayabilirsek nefis olmaz mı?"

Gerçekten ellerini birbirine sürtüyordu ve ağzı sulanıyordu.

Benim tepkim daha az coşkuluydu.

"Tanrım," diye inledim. "İnsanların Malone'u aldattığıma inanmalarını istemiyorum. Ya onun kulağına bir şeyler giderse?"

"Lütfen Andy, yalnızca bu gecelik ve yalnızca kandırmaca. Brian asla öğrenemez, eğer sen söylemezsen. Ve eğer Cinda Lou çenesini açsa bile bu senin sadece daha ilginç görünmeni sağlar."

"Vay be, sağ ol."

"Sen yokken photoshop programında fotoğrafların üzerinden geçmeye devam edeceğim," dedi Janet, beni yavaş yavaş kapıya doğru kışkışlıyordu. "Eğer başka ilginç bir şey görürsem, seni haberdar ederim."

Müthiş.

"Oh oh, saat geçiyor. Hadi harekete geçelim," Kol saatini kontrol etti. "Partiye yalnızca yirmi dakika geciktin, bu da kötü bir şey değil. Herkese çoktan gelmiş olma fırsatı verir."

Olley.

Hangi yerel günahkârların geldiğini görmek için can atıyordum.

Onlardan birinin katil olabileceği gerçeğinin üzerinde durmamaya çalıştım.

Janet için Havyar Kulübü curcunasında casusluk yapmak ya da

bir set kuduz aşısı yaptırmak arasında tercih yapma şansım olsaydı, sanırım ikincisini seçerdim.

"Not falan alma," diyordu Janet. "Yalnızca isimleri ve ne yaptıklarını aklında tut. İşte, telefonumu al," havalı telefonunu terli avcuma sokuşturdu, "Kendinden kamerası var. Eğer şüphe çekmeden yapabiliyorsan çek gitsin. Senin telefonunu burada tutacağım," diye devam etti, olur da Malone ararsa diye. "Hazır yemek almaya gittiğini ya da onun gibi bir şey söylerim ve daha sonra onu aratacağımı."

"On-dört," diye yapıştırdım, 'mesaj alındı'mn telsiz kodlamasıyla.

Kendimi Maxwell Ukala Dümbeleği gibi hissettim.

Bu işe nasıl bulaştığımı sormanın âlemi yoktu. Kendimi aptalca ya da saçma sapan bir şey yaparken bulduğum her sefer, bunu kişiliğimin enayilik özelliğine bağlıyordum. Gerçekten iyi bir amaç uğruna bir şey yapmak için kandırıldığım zamanlar hariç, buna kusur diyebilirdim. Örneğin Nitty Gritty Kızlar Kulübü pazarında bir satış pavyonunda çalışıp Medical City'deki yeni doğan kliniğine para toplamak için pembe ve mavi bilezikler sattığımdaki gibi.

Gerçi bu geceki kaçamağı kesinlikle prematüre bebekleri kurtarmakla aynı kefeye koyamam.

Janet işini sürdürsün diye Havyar Kulübü ve Miranda DuBois'nın onlarla olan bağlantısıyla ilgili bilgi toplamak, gelir vergimden düşebileceğim bir hayırseverlik eylemi değildi.

Ama ona bir borcum vardı ve tüm borçlarımı ödemeyi hedefledim. Barbie gibi giyinip süslenmiş olsam da asla kimseye Andrea Kendricks verdiği sözleri tutmadı dedirtmem, ne kadar utanç verici ve aşağılayıcı olsa da fark etmez.

Daat! Daat!

Birisi dışarıda bir arabanın kornasına basıyordu ve Janet'ın boynunun ön cama doğru uzandığını gördüm. "Araban geldi," dedi,

"Çünkü kulübe kesinlikle kendi cipinle gidemezsin."

Oh, doğru.

"Yürüyebilirdim," dedim.

"O çizmelerle mi?" Janet, yaklaşık on beş santimlik topukları olan parlak deriye göz atıp burun kıvırdı: "Lüt-feen."

Buna verecek cevabım yoktu.

Eveet.

Janet benim omuza asılan, yıpranmış çantamla gitmeme de izin vermedi. Elime pırıltılı bir Judith Leiber çantası tutuşturdu. Eldiven kutusu kadardı ve üzeri kristal taşlarla kaplıydı. Eğer tahmin yürütmem gerekse iki bin dolar değerinde olduğunu söylerdim.

Elimde onunla Deep Ellum'da dolaştığımı düşünmek beni ürküttü.

Bunun yanı sıra, içine sadece dudak parlatıcım, ödünç cep telefonum ve minik bir cüzdanda biraz nakit para sığdırabilmiştim ama Janet bunların yeterli olduğuna dair güvence verdi.

"Limuzin seni bir saat sonra alsın ve beni bilgilendirmen için buraya geri getirsin. Ve lütfeen, kefaletle serbest bırakılman gerekirse beni ara. Yolun açık olsun ve iyi şanslar," dedi beni ön kapıdan dışarıya kışkışlarken.

Neredeyse beni saygıyla selamlayacağını sandım.

"Ve dikkatli ol. Kafanı aşağıda tut, bu her ne demekse."

Tanrım ama bu kulağa sanki beni savaşa yolluyormuş gibi geliyordu.

Ve belki de yolluyordu, bu da bana kendimi görevimle ilgili daha rahatlamış hissettirmedi.

"Görüşürüz," dedim, söz vermek olduğu kadar elvedaydı da ve kaldırımda takılıp düşmemek için ayaklarıma bakarak beni bekleyen kısa limuzine doğru yöneldim.

Sağ topuğum kaldırım kenarındaki çimlere saplandığında çiz-

melerimle takılıp düşmekten son anda kıl payı kurtardım; gerçi en azından bir çatlağa basmamıştım. İnanışa göre kaldırım kenarına basmak uğursuzluk getirirdi, ne bunu ne de belimi kırmak isterdim.

Zarif değildim.

Siyah arabaya doğru yalpalayarak giderken kafamın içindeki tüm uyarı zillerini, kendime bunu Janet için belki Miranda için bile yaptığımı hatırlatarak göz ardı ettim, aynı zamanda aklımı tamamen yitirmiş olup olmadığımı merak ettim ve "Lanet olsun, öyle," diyerek kesinlikle cevapladım.

Belki de ben her şeye rağmen annemin kızıydım.

Belli ki delilik bizde aileden geliyordu.

Bölüm 17

Kulübün Fransızca adı *Bébé Gaté*, ön taraftaki ikinci kat pencerelerinde parlak pembe neonla yanıp sönüyordu. Ne kadar da uygun diye düşündüm, çevirisinin "şımarık velet" gibi bir şey olduğunu düşününce. Bana, bu gece tam ortalarında yapmacık rolü yapacağım güruhu oldukça iyi özetliyor gibi geldi.

Güzel eski tuğla bir yapıydı, belli ki restore edilmişti, tam Elm Sokağı'mn (Bu isim yıllar içinde bozularak Deep Ellum'daki "Ellum"a dönüşmüştü) üzerindeydi. Kulüp bir suşi restoranının üst katındaydı. Ön tarafta giriş görmedim, şoförümün binanın arka tarafından dolaşması bu yüzden olabilirdi.

Orada, beyaz bir kapı tentesi, yalnızca salaş bir blucin ve üzeri Bay T'yi gururlandıracak kadar çok altın zincir ve göz kırpan parlak mücevherle kaplanmış siyah bir tişört giymiş, canlı bir Buda'ya benzeyen fedai tarafından sıkı bir şekilde korunan, girişin üzerini kaplıyordu. O anda, tam kapının ağzına yanaşmış bir Mercedes'in bıraktığı bir kadına pirinç kollu kapıyı açıyordu. Kasım ayına uygun

(değil), üzerinde bir mini etek ve boynunda kürk vardı.

Gözümü dikip baktım ve tam olarak hayranlıkla değil.

"Sizi gelip almamı istediğinizi söylediniz?" diye sordu adı Siddarth olan şoförüm. Ben nefesimle camda buğu yaparak arka koltukta oturmuştum ve inmek için hiçbir teşebbüste bulunmuyordum.

"Evet lütfen, bir saat sonra," dedim ve saatlerimizi ayarladık. Neredeyse on otuzdu, dolayısıyla beni alış saati on bir otuzdu. Yatma saatimin çok ilerisinde. Herkesi takip etmek ve sonrasında Bayan Janet'a tutarlı bir biçimde aktarabilmek için yeterince tetikte olmayı umuyordum.

Ödünç alınmış çantamdaki parayla ona ödeme yapmaya kalktığımda, elini sallayarak geri çevirdi ve "Bayan Graham halletti," dedi.

Ah, *halletmişti, pekâlâ,* diye düşündüm. Keşke ayaklarımı vuran bu ödünç çizmelerin içinde o sırada benim yerime Janet olsaydı.

Aklımı ve cesaretimi topladım, kapıyı itip dışarı çıktım. Fedai beni şüpheci bir şekilde tepeden tırnağa süzdü ve ben de acaba Havyar Kulübü partilerine Sevrugaların ve Belugaların limuzinle gelmesi anormal miydi diye düşündüm. Bir cip daha mı uygun olurdu? Janet'ı bildiğimden, arabanın parasını gazeteye fatura edecekti ve onlar da ancak şeye, diyelim ki uzun limuzin kiralama faturasına şaşacak tiplerdi.

Her neyse.

Motive olmanın zamanı gelmişti. Oynamam gereken bir rol vardı.

Kulübün girişine doğru ilerlerken çenemi kibirli bir şekilde kaldırdım. Amacım bir Beluga masum kızı gibi rol kestiğim sürece, Cissy Blevins Kendricks'i taklit etmekti, çünkü hiç kimse bir Highland Park varisini sorgulamaya cüret edemezdi, tabii bir Highland Park varisi gibi davrandığı sürece. Her şey duruşta bitiyordu.

Peki Manolo Blahnik çizmeler, Judith Leiber çanta ile saç ve makyajın da bir zararı olmazdı.

Kaslı ve mücevherli adam, yaklaşırken beni tepeden tırnağa süzdü ve "Buralarda yeni misin bebek?" diye sordu. Sanırım şüpheleri yerini arzu dolu bakışlara bıraktı.

"Seni daha önce görmüş olsaydım, bu kadar hoş görünen bir şey olduğun için kesin hatırlardım."

"Öyle mi?"

"Ah evet bebek, öyle."

Adam bana arzuyla bakarken bu adamın, eğer geleneksel giyim tarzım olan blucin, tişört ve spor ayakkabı giymiş, saçlarımı geride bir lastikle toplamış ve sıfır makyajlı olsam, bana dönüp bir kez daha bakmayacağını fark ederek, bir dakikalık kişisel sessizlik molası verdim. Ve eğer lenslerimi takamayacak kadar tembellik edip gözlüklerimi takmış olsam, hiç şüphesiz ilk bakışı bile kazanamayacaktım.

Kendime oraya yüzeysel insanları yargılamaya değil, yalnızca onlarla ilgili casusluk yapmaya geldiğimi hatırlatmak zorunda kaldım. Ben kılık değiştirmiştim, sinsice jigolo arayan, asil vakıf fonu bebeği Andrea Blevins Kendricks rolünü oynuyordum.

Bu da rastladığım herkese insanı içindeki güzelliklerden dolayı sevmenin erdemi üzerine konferans veremeyeceğim anlamına geliyordu, çünkü bu benim maskemi düşürürdü... Ve bütün gece burada milletin kıçına konferans verirdim.

Bu yüzden benim için kapıyı ardına kadar açan Buda kılıklı adama yalnızca gülümsedim ve yayvan bir şekilde, "Bak sen, teşekkürler sevgilim," dedim.

Geçerken beni çimdiklemek için bir girişimde bulunsaydı, kendi benliğime döner ve adamın kasıklarına ölümcül çizmelerimle tekmeyi basardım.

Ama yapmadı.

Böylece tırabzanı kavradım ve merdivenlerden ikinci kata indim, tepeye yaklaştıkça bangır bangır çalan müziği daha iyi duyuyordum. Shakira çalıyor gibiydi.

Son birkaç basamağı çıkmadan önce durdum, kendimi sakinleştirdim ve gerginlik titremelerimi yatıştırdım. Hiçbir zaman aktrist olamamıştım, drama kraliçesi annemin ayak izinden gitmekten kaçınmıştım. SMU'da öğrenciyken biraz tiyatro yapmıştı ve sahne ışığı altında olmaya bayılmıştı. Bu sahne ışığı, bir yardım etkinliğinde balo salonunun avizesinden gelse bile.

Bunu başarabilirsin Andy, dedim kendi kendime. Her ne kadar tuhaf şeyler olsalar bile, başarılarım için asla kendimi yeterince takdir etmemiştim.

Kesin olarak emin olduğum bir şey daha vardı: Asla bir arkadaşımı yarı yolda bırakmamıştım ve buna şimdi başlamaya da niyetim yoktu.

Başımı dikleştirdim, içimdeki divayı elimden geldiğince ortaya çıkardım ve bitiminde bir çift camlı kapının beklediği merdivenleri tırmanmayı tamamladım. Bunlardan geçerek metal zemin döşemeli ve duvardaki nişleri bronz çıplak heykeller dolu loş fuayeye girdim.

Bitişik odadan güm güm müzik sesi geliyordu, aradaki kemerli yol ipek perdeyle kapatılmıştı. İnce kumaşın ardında gölgeler ve hareketler fark ettim, kahkaha kakofonisi ve yüksek sesler havadaki Latin ritmiyle yarışıyordu.

"İsim, lütfen?" diye sorarak beni ürküten sol taraftaki kadını görmemiştim bile.

Kafam onun olduğu yere döndü ve elinde klipsli pano olan ufak tefek kumralın Janet'in "sıska köpek" olarak yaftaladığı, namı diğer Havyar Kulübü'nün sözcüsü şahıs olması gerektiğinin farkına vardım.

Theresa Hurley.

Gerçi kadının gaddar görünümle uzaktan yakından alakası yoktu. Kesinlikle zayıftı.

Yalınayak 1.50'den uzun olduğundan şüpheliydim, herhangi bir standarda göre pek tehditkâr olarak nitelenemezdi. Aslında, ona yaklaşıp beni gökdelen gibi 1.75'e yükselten topukların üzerinde sendeleyerek tepesine dikildiğimde, kendimi bir Amazon gibi hissettim.

"Adınız?" dedi yeniden, sanki onu ilk seferinde duymamışım gibi.

"Andrea Kendricks," dedim, elimden geldiği kadar sosyetiklerin çoğunun yaptığı şekilde sıkılmış gibi görünerek tıpkı *hıı- hımm, bir şatafatlı ve özel partiden diğerine* diyormuşum gibi. "Beni Cinda Lou Mitchell etiketledi," dedim bıkkın bir tonda, Janet'ın kullandığı terimi hatırlayarak. Etkiyi arttırmak için ekledim, "O ve benim geçmişimiz çok eskilere, Hockaday'e dayanır. Ah birlikte geçirdiğimiz o zamanlar." Kesin beni ele vermiş olan gergin bir kahkaha attım.

Etkili Bayan Hurley not panosunun üzerinde gerilmişti, kalemle isim listesini aşağı doğru tarayarak, benimkini görünüşe göre bulamadan dibe doğru yaklaştıkça sinirlerimi bozdu. Sayfayı çevirip kalemle vurana kadar nefesimi tuttum. "İşte buradasınız, Bayan Kendricks." Gülümsedi, devam ederken daha dostça görünüyordu, "Bu gece buradaki iki yeni Sevruga'dan birisiniz. Lütfen, içeri buyurun ve tadını çıkarın. Bol bol şampanya var ve tabii ki havyar."

"Elbette," diye mırıldandım, şaşırarak.

Ama içimdem, *üf, ucuz atlattık*, diye düşünüyordum.

Ben de uygun kibirlilikte göründüğünü ümit ederek gülümsedim, o sırada Ralph Lauren örgü elbisemin minik inci düğmelerinin altında ter bel kemiğimden aşağıya doğru süzülüyordu.

İyi Şans Bir Numara, diye karar verdim.

"Bayan Kendricks," İsimlerin Koruyucusu, ben daha beni par-

tiden ayıran ipek perdeye doğru tek bir adım atmadan konuştu, "Eğer bir de bu gizlilik formunu imzalayabilirseniz, içeri girip keyfinize bakabilirsiniz."

Gizlilik formu?

"O da nedir?" Kelimeler ağzımdan gayriihtiyari döküldü.

"Bayan Mitchell'ın size söylemediğine şaşırdım," Bayan Hurley not panosunu ve bir kalemi bana doğru uzattı. "Aslında önemli bir şey değil. Yalnızca kulüpte olanların kulüpte kaldığını belirtiyor, böylece hiç kimsenin kendini sansürleme konusunda endişelenmesi gerekmiyor." Küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Üyelerimizin tümünü korumak için isimleri ne olursa olsun. Çünkü hiç kimse boşboğazlardan hoşlanmaz, değil mi Bayan Kendricks?"

Bu bir tehdit miydi? Çünkü bana bir tehdit gibi gelmişti.

Elinden kalemi aldım ve forma bir göz attım, kısaydı ve temel olarak "burada olan burada kalır" politikasıyla birlikte, sahibinin onayı olmadan, gerçi "sahibinin" kim olduğundan bahsetmiyordu, Havyar Kulübü toplantılarının ya da üyelerinin mahremiyetini istismar etmenin "son derece ciddi sonuçları" olacağını bildiriyordu.

Lanet şeyi imzaladım, okunaksız biçimde karaladım, çünkü başka çare bulamadım. Ayrıca bunu zaten dürüstçe yapmıyordum, bu yüzden eğer Janet'a bu akşam gördüklerimi anlattığım için bana dava açacaklarsa buyursunlar açsınlardı.

Klipsli panoyu Hurley'ye geri verdikten sonra bana kuralların hızlı bir özetini geçti, üye olmayanlara partilerin lokasyonlarını asla açıklamamak, asla üye olmayanları toplantılara davet etmemek, çünkü yalnızca "etiketleyici" seviyesine ulaşmış Belugalar bunu yapabilirdi.

"En önemlisi," dedi ve vurgulamak için kalemini havaya kaldırdı, "Asla ama asla kırmızı kadife perdelerin arkasındaki özel odaya girmeyin. Orası yalnızca en üst düzeydeki Belugalar içindir.

Böylesi bir suçtan dolayı sonunuz gelebilir."

"Buna kalkışmam," diye yalan söyledim, daha görmeden bile, adı geçen kadife perdelerin arkasında ne olduğunu merak ederek. Esas olay orada mı dönüyordu? Şantaj fotoğraflarına değecek türde şeyler mi oluyordu?

"Ah üzgünüm, bir şey daha, Bayan Kendricks..."

Klipsli Pano Kraliçesi tarafından yeniden olduğum yere mıhlandım, tam da gitme iznim çıktığını sandığımda. Bir an sahte Cissy tavrımın altındakini gördüğünü ve kıçıma tekmeyi basmaya niyetlendiğinden korktum.

"Korkarım Bayan Mitchell bu akşam katılamayacak. Biraz evvel telefon etti ve size, kulübe ilk tanıtılışınızı kaçırdığı için üzgün olduğunu ama kocasıyla bir miktar kaliteli zaman geçirmek istediğini söylememi istedi."

İşte *bu* acayip komikti.

"Bilgi için teşekkürler," dedim ve arkamı döndüm, ipek perdeyle örtülü kapıya doğru minik adımlarla dikkatle ilerlerken gerçekten gülümsedim.

Ah, öyleyse doğruydu. Cinda Lou, kendinden onlarca yıl daha yaşlı ve aşırı zengin kocasıyla sarılıp yatmak için parti hayatından çekilmişti.

Onun için ne kadar da eşe yakışır ve akıllıca bir davranıştı.

Kız derhâl düzelmeye karar vermişti, bu da bu akşam benim canımı sıkamayacağı anlamına geliyordu.

Oh be ve bir daha oh be.

İyi Şans İki Numara, diye düşündüm ve ipek panelleri geri itip eşiği aşarak parti alanına girerken şansımın ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Perdeyi arkamdan bırakırken gözlerime alışması için bir dakika verdim. Kulüp birkaç tane kısık spot ve süslü ayaklı ferforje

şamdanların içine yerleştirilmiş, sessiz bir parıltı içindeki odadaki otuz küsur yüzü aydınlatan bir bir sürü mumla ışıklandırılmıştı.

Yani, herkes mum ışığında daha iyi görünürdü, değil mi?

Ancak, eğer Havyar Kulübü yalnızca güzellerin en güzellerine açıksa herhangi bir ışık oyununun gerekli olduğunu sanmıyordum.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bir garson dibimde biterek bana bir kadeh şampanya ikram etti ve ben de aldım. Onu içmek niyetinde değildim ama ortama uyum sağlamamış görünmeyi göze alamazdım ve odadaki herkesin elinde kadeh vardı.

Şampanyadan minik yudumlar alırken kadehimin kenarından gülen yüzlere dikkatle baktım, sağdan soldan gelen kahkaha patlamalarını dinledim ve acaba hiç kimse Miranda için yas tutuyor mu diye merak ettim. Onun öldüğünün bile farkında mıydılar? Umurlarında mıydı?

Daha da kötüsü Miranda'yı öteki dünyaya itenin, tam bu odada, şampanyasını yudumluyor ve keyfine bakıyor olabileceğini hayal ettim.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Biri "Ooh, sen ne tatlı küçük bir şeysin. Seni şuracıkta yiyip bitirebilirim," dedi ve bu ahlaksız yorumun kaynağıyla yüz yüze gelmek için aniden döndüm.

Adamla göz göze geldim, daha doğrusu, onun boncuk gözleriyle.

Acayip yüksek çizmelerimin üstündeyken benden daha uzun değildi, gür saçları öyle aşırı şekillendirilmişti ki en azından bir belki de iki kavanoz dolusu jöle kullandığını düşündüm. İki günlük fırça gibi sakalı onu yalnızca kirli göstermişti, seksi değildi. Aynı şekilde, benim bir yığın göğüs kılı görmeme sebep olacak kadar açık yakalı kırmızı ipek gömleği de. İçimden bir ses bu adamın *Miami Vice* dizisinin ve Don Johnson'ın bugüne kadar oynadığı diğer bütün filmlerin komple DVD setlerine sahip olduğunu söylüyordu.

"Burada yeni olmalısın? Çünkü eğer daha önce görsem seni hatırlardım," dedi, bakışları örgü elbisemin ortaya çıkardığı her bir kıvrımın üzerinde gezerken. "Ben hatunlarımı doğal severim, desteklenmiş ya da şişirilmiş değil, ne dediğimi anladın," diye ekledi, sanki bunun herhangi bir kısmını iltifat olarak alırmışım gibi. "Doğal olan *seksidir*."

Janet'ın stilist dostunun beni güzelleştirmesinin bir saat sürdüğü göz önüne alınınca, görünüşümü neredeyse hiç "doğal" olarak düşünmüyordum.

Ama sakin sakin şampanya kadehimi elimde tuttum ve çenemi de kapattım.

Ben hâlâ bir şey söylemeyince, adam konuştu: "Ah, demek o kadar utangaçsın? Sorun değil. Çok konuşan kadınlardan hoşlanmam ve çoğu da öyle."

"Ya çok konuşan adamlara ne demeli?" dedim. Kendime engel olamadım.

"Demek sen komik bir kızsın?" Çenesindeki fırça sakalı ovuşturdu. "Bana kalırsa mizah duygusu güzelliğin gerçek işaretidir."

Tanrım, bu adam repliklerini nereden buluyordu?

"Bu arada, ben Daniel Kingsolver. Kendi internet puro mağazam var. Adı 'Yalnızca Puro Değil'. Bilirsin, Freud'un dediği şu şeye istinaden. Çaktın?"

"Evet, çaktım." Bundan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordum.

Sırıttı, porselen kaplamalarıyla beni sersemleterek, bu da aniden canımın sakız çekmesine sebep oldu.

Sen adi herifin tekisin, demek istedim ve şampanyamı suratına fırlatmaktan kaçınmak için kendime neden burada olduğumu hatırlattım.

Bir göz attım ve "Danny, kulüpte çok yerel ünlü var mı?" diye sordum.

Gülümsedi. Ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi ve sağ kulağındaki altın halka küpeyi çekiştirdi. "Evet, birkaç tane büyük adam var ama onlar arka odada takılır. Sevrugalarla kaynaşmaktan hoşlanmazlar, tabii eğer içeriye gizlice sokmaktan rahatsız olmayacakları, özellikle enfes bir yavru yoksa. Bana gelirsek ben gerçek insanlarla takılmaktan hoşlanıyorum, pozcularla değil, ne dediğimi anladın."

Bana gerçekten de göz kırptı.

Orada uzun bir süre durdum, Daniel Kingsolver'ın kendini gerçekten "pozcu" değil "gerçek" saydığını düşündüm. Ayrıca kendimi, adamın bu aptalca ve orijinallikten uzak asılmalarının herhangi birinde işe yarayıp yaramadığını merak ederken buldum.

Herifin bu gece eve yalnız gideceğine bahse girebilirdim... Kahretsin, her gece.

"Kırmızı perdelerin arkasına geçmene izin var mı, Danny?" diye sordum, çünkü eğer kulüp toplantılarında arka odaya erişimi yoksa Don Johnson'ın bu trajik reenkarnasyonuyla bir dakika daha boşa harcamak istemiyordum. Çünkü Miranda'nın orada takıldığından neredeyse emindim.

Gözlerinin feri söndü ve ayaklarının üzerinde huzursuzca kımıldandı.

"Şey, tam olarak değil ama benimle edepsizlik yapacak bir hatun bulmak için oraya girmeye ihtiyacım yok, ne dediğimi anladın."

Korkarak sindim.

"Ayrıca bir sonraki değerlendirmemde Beluga olmaya hazırım ve üçüncü de olur biliyorsun."

Bu iti kim içeri almıştı?

1980'lerden Don Johnson akşamdan kalmalığı yaşayan biri?

"Ah, affedersin Danny ama sanırım bir arkadaşımı gördüm,"

dedim, odanın karşı tarafındaki birine başımla selam veriyormuş gibi yaptım ve kendimi hızla, internet puro satıcısı Dr. Sahtekâr'ın mevcudiyetinden kurtardım.

İkili ve üçlü dans eden ya da daha çok kıyafetlerini çıkarmadan seks yapıyormuş gibi görünen Havyar Kulübü üyelerini yararak kendime yol açtım ve diğerleri de kafa kafaya vermiş havadan sudan sohbet ediyordu, bu esnada garsonlar odada zikzak çizip dolaşarak şampanya dağıtıp boş bardakları topluyorlardı.

Titrek mum ışıkları ve epeyce bir gölgeye rağmen, tanıdık birini arayarak tüm yüzleri beynime kazımak için çabaladım. Ünlü, ünsüz ve yalnızca *Dallas Morning News* gazetesinin geçen pazar günkü tam sayfa reklamında kürk modelliği yapmış birkaç kadını gördüm.

Büyük marifet.

Janet için iyi bir şey yapmayı gerçekten istiyordum, zavallı Miranda'dan bahsetmiyorum bile ama Jan'in kariyer kurtarıcı bir makale yazması için sansasyon yaratacak bir şeyler ortaya çıkaracağımla ilgili şüpheye kapılmaya başlamıştım. Kırmızı kadife perdenin ötesine geçmeden, ona önerebileceğim en iyi hikâye, bir geceliğine güzele dönüşen geek kız ve aşırı sevimsiz bir Bay Yanlış'ın ona sarkmasıyla ilgili olabilirdi.

Arka tarafa, *Miami Vice* fanatiğine bir göz attım ve çoktan bir başkasına asıldığını görünce rahatladım. Tatlı şampanyadan birkaç bebek yudumu aldım, ayağımla müziğin ritmiyle tempo tutarak ve bakışlarım, daha önce binlerce kez görmüş olduğum, o arzulayan, o çaresizlik ifadesini taşıyan yüzlerde dolaştı. Eminim ben de o ifadeyi bir iki kez taşımıştım. Nasıl paketlendiği önemli değildi, isterse çevrimiçi randevu, gazete ilanı ya da Havyar Kulübü olsun. Hepsi aynı şeyle ilgiliydi: Eşleşmek.

Yoldaşlık, aşk, seks.

İstediğini seç.

Piyasada olmadığıma hiç o anda olduğum kadar mutlu olmamıştım.

İçimi çekerek sağ omzumun üzerinden baktım ve aniden kaldım.

Kulaklarında piercing ve omuzlarına kadar dalgalı saçları olan sırık gibi bir adam, klasik Keith Urban tarzında utangaç şekilde gülümseyerek bana doğru yaklaşıyordu ve yanaklarım kızardı.

Oyyy oy oy, hormonlarım içgüdüsel olarak çığlık çığlığa bağırdı.

Gerçekten güzeldi ve M.Ö. (Malone'dan Önce) kişisel "leziz" listemde üst sıralarda olurdu. Ancak Brian'la tanıştıktan sonra hayatım değişmişti ve zevklerim de öyle. Gömlek giyen, hokey seven, "Eğer korsan değilsem asla kulaklarımı deldirtmem," diyen, evrak çantası taşıyan, taptığım bir erkek arkadaşım var. Onu aldatmaktansa trafiğin en yoğun saatinde Central Otoyolu'ndan aşağıya çırılçıplak yürümeyi tercih ederdim.

Gerçi bu çocukla azıcık flört etmekten bir zarar gelmezdi. Bahse girerim kadife perdeyi geçmesine izin veriliyordur. Miranda'yı tanıyor ve partilerde kiminle takıldığını biliyor bile olabilirdi. Bu yüzden onunla konuşmak asil ruhlu bir şey olacaktı, kesinlikle bencilce değil, doğru mu?

Muhteşem Adam daha "Selam," demek için ancak ağzını açmıştı ki bir el kolumu kavrayıp beni sarsarak geri çevirdi ve kendimi bir daha asla görmek istemediğim bir adamla burun buruna buldum.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" dedi Milton Fletcher, iğneleyici bir şekilde.

"Iyy," dedim, şampanyamı deri ayakkabılarına dökerek.

Ve kasten yapmamıştım.

Bölüm 18

"Sen!" diye tısladım, şampanya kadehimden açık altın rengi damlalar ayakkabılarına damlamaya devam ederken. Pahalı da görünüyorlardı, Gucci ya da Bruno Magli gibi. Lanet olsun, üzerindeki her şey pahalı görünüyordu, ısmarlama dikilmiş Fransız manşetleri (ve kol düğmeleri) gömleğinin üzerindeki gece mavisi kadife blazer ceketinden, sanatsal biçimde eskitilmiş blucinine kadar. Bahse girerim, şehrin yukarısında yaşayan imajını kuvvetlendirmek için bu akşam buraya Porsche'siyle bile gelmiştir. Bu gece hurda Ford'u yok, hayır efendim.

"Tanrı aşkına sen burada ne arıyorsun?" dedim dişlerimin arasından, sesim onu gördüğüm için bir gıdım bile memnun çıkmadı. Çünkü değildim.

"Hımm, sana da merhaba ve şampanya için teşekkürler ama ben normalde içerim, giymem." Elime uzandı ve bardağı parmaklarımın arasından kopardı, gerçi o ana kadar tamamen boşalmıştı.

Lanet olsun.

Keşke dökecek en az bir buçuk litrelik büyük şişem daha

olsaydı diye hayıflandım. İçkimi havalı blucininin önüne de baştan aşağı boşaltmaya hayır demezdim.

"Sakın Havyar Kulübü'nün üyesi olduğunu söyleme," dedim ve ona istediğimden daha fazla yaklaşarak eğildim. Adamın temiz sabunumsu kokusu burnumu doldurdu ve kendimi keşke itici koksaydı derken buldum, paçuli kolonyası ya da bebek tükürüğü gibi.

Boş şampanya kadehini yanından geçen bir garsonun tepsisine bıraktı, ellerini boşaltarak her ikisini de kalçalarıma koydu, beni kendine doğru çekti ve fısıldadı, "Ben bu gece alt seviye bir Sevruga'yım sevgilim, senin de öyle olduğundan kuşkulanıyorum, çünkü senin bu görüntü takıntılı partilere gerçekten ait olduğunu hayal edemiyorum. Tabii eğer tüm bu sosyete tanıtım kaçağı ve oynadığın antisosyal kartı sadece anneni çıldırtmak için değilse ve sen gerçekten marketten alınmış katlanabilir Noel ağacı kadar yapay değilsen."

Hoop, dur bakalım ahbap.

Tam olarak kendini ne sanıyordu bu?

Eşlerini aldatanları ucuz motellere kadar takip edip perdelerin arasından fotoğraflarını çekerek para kazanan, eski bir deniz komandosu olmak dışında.

"Pardon?" diye ciyakladım.

"Beni doğru duydun," dedi nefesi yanağımı okşayarak. "Her zaman göründüğün gibi değilsin, değil mi Andy Kendricks? Cissy seni pek popüler olmayan yola sapmış iyi bir kız olarak görüyor ama ben ne düşüneceğimden emin değilim. Bu öğleden sonra, spor ayakkabı ve atkuyruğuylaydın ve şimdi neredeyse tanınmayacak hâldesin. Gerçi, şikâyet etmiyorum. Savaş boyalarını sürünce inanılmaz iyi görünüyorsun."

Eğer bu bir iltifatsa kulağa hiç de öyle gelmiyordu.

Kafasını ısırıp koparmamak için kendime engel oldum, onun yerine pat diye yumurtladım, "Sen cinsiyet ayrımcısı bir domuzsun

ve üstüne üstlük bir de aptal bir adın var! O yüzden ikile ve bırak gideyim!"

Sesim Latin müziğinin üzerine çıkmış gibiydi ve etrafımızda samimi biçimde konuşan üyelerden birkaçı bakmak için başını çevirdi.

Kolsuz tişörtlü diken saçlı adam, "Her şey yolunda mı?" diye sormak için bir adım öne çıktı ve Milton adama utanmış bir gülüşle karşılık verdi.

"Her şey yolunda," Adamı eliyle uzaklaştırdı. "Yalnızca bu yıl Cowboys takımının nasıl oynadığı konusunda küçük bir tartışma yaşıyoruz. Ben alev aldıklarını söylüyorum ama bu tatlı kurabiye hiçbir yere değil, tuvaletten aşağı gittiklerini söylüyor."

Kolsuz Tişört, sempatik bir şekilde başıyla onayladı. "Taziyelerimi kabul et dostum, çünkü ben yavrudan yanayım. Cowboys berbat."

Adam iki tane çok sarışın kadınla öpüşüp koklaşmaya kaldığı yerden devam etmek için bizi yalnız bıraktı.

Milton'a dik dik baktım. "Cissy senin bu kadar kaba olduğunu biliyor mu?"

"Bana centilmen olmam için para ödemiyor," diye tersledi. "Bana kızının arkadaşını cennetin kapılarından içeri kimin ittiğini bulmam için para veriyor."

"Bu neredeyse inanılır gibi," dedim. "Böylesine mükemmel bir yalancıdan gelince. Partiye nasıl girdin?" diye sordum, bu sefer sesimi alçaltarak. "Bir sürü yalan mı söyledin, mesela Roger Staubach'ın yıllardır kayıp oğlu olduğun gibi?"

"Şşşt!" Gerçekten bir parmağını dudaklarımın üstüne koydu. "Aslında Fletch Staubach adını kullanıyorum, o yüzden foyamı ortaya çıkarmazsan..."

Sırıtma şeklinden, dalga geçip geçmediğini anlayamıyordum.

Geçmediğini düşünmeye meylediyordum.

"Kendine Doogie Howser diyebilir ve bütün gece doktormuşsun gibi davranabilirsin, umurumda değil. Yalnızca beni tanımıyormuş gibi davran ve beni rahat bırak," dedim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Ama o bırakmadı.

Eğer o anda bir garson çağırabilseydim, bir tane daha şampanya kadehi kapıp kafasına fırlatırdım.

Ben kurtulmaya çalıştıkça, o ellerimi kendininkilerin içinde daha da sıkı tuttu ve beni kendine daha da yaklaştırdı, sanki kulak mememin tadına bakıyormuş taklidinin en iyisini sergileyerek alçak sesle cevapladı, "İçimde burada benimle aynı nedenden dolayı bulunduğuna dair keskin bir his var, Miranda DuBois, öyle mi?" Ben daha reddetmeye fırsat bulamadan cevapladı. "Bir av köpeğinden daha meraklısın ve bir o kadar da kaşınıyorsun. Bu olayı annenin bırakamadığı gibi polise bırakamazsın. Tamamıyla haklı mıyım neyim?"

Tamam, yani belki kısmen haklı olabilirdi.

Ama annem Miranda'nın Havyar Kulübü'yle bağlantısını bilmiyordu... Yoksa biliyor muydu? Çalışma odasında Janet'la konuşmamızın o bölümünü tesadüfen duymuş muydu?

"Miranda'nın, kötü sonuçlanan kırışık tedavisinden sonra onu üyelikten atmalarına kadar olan sürede bir Beluga olduğunu sana Cissy mi söyledi?" diye sordum.

"Bağlantıdan kesin emin değildi, gerçi beni bu doğrultuda yönlendirdi, evet. Sonra biraz araştırdım. Kanal 5'te yapımcı olan bir arkadaşım var ve polisler gelip sabit sürücüyü alıp götürmeden önce Miranda'nın bilgisayarı başında birkaç dakika geçirmeme izin verdi. Miranda davet mektubunu bilgisayarına indirmişti ve kendine "Büyük Köpek" diyen evli bir adamdan gelmiş birkaç tane silinmiş mesajı kurtardım." Kara kaşlarını kaldırdı. "H.K. partilerinden

birinde buluşmaktan bahsediyorlardı, böylece ikiyle ikiyi topladım ve dört buldum. Birbirlerini arzulayan bir çift balık yumurtasında olduğu gibi. Yalnızca adamın kim olduğunu ve bu gece burada olup olmadığını bulmam gerek."

"Ve eğer kızın ölümüyle bir ilgisi varsa," diye onun yerine ekledim, çünkü söylemediği kısmı buydu.

"Hadi, kabul et. Sen de en az annen kadar Miranda'nın kendi ipini çekmediğinden eminsin," diye belirtti ve ben içimi çekip, "Evet," dediğimde memnun göründü.

"Pekâlâ, bu kadar huysuz biriyle aynı fikirde olmaktan nefret ederim." Miltie devam etti, "Ama bence o işte bir bit yeniği var, olayın nasıl göründüğü önemli değil. Bu gece adli tabibin bürosundan başka bir arkadaşla görüştüm ve bana otopsi raporunun yarma kadar çıkmasının neredeyse kesin olduğunu söylüyor."

"Bir sürü arkadaşın var, değil mi?" diye mırıldandım ama onun hevesi kırılmadı.

"Adli tıp ekibi silahın üzerindeki yegâne parmak izinin Miranda'ya ait olduğunu söylüyor... Kurşun kovanlarının, tetiğin ve sedef kabzanın üzerinde. Cissy bana botoks partisindeki ateş etme olayını anlattığı için başka parmak izi var mı diye sordum."

Kendimi "Güzellik Partisi," diye düzeltirken buldum, gerçi bunu neden yaptığımdan emin değildim.

"Her neyse, eğer Miranda silahını düşürdüyse ve bir başkası aldıysa silahta bir set daha parmak izi olmalıydı, değil mi?"

"Ve yoktu," diye önerdim, karnımda bir gıdıklanma oldu.

"Hayır, yoktu. O yüzden eğer biri tabancayı almışsa adam ona dokunurken kesinlikle dikkatli davranmış."

"Ya da kadın," diye usulca ekledim.

Etrafımızda dönüp duran seslere ve müziğe rağmen, Milton devam ederken az işitiyordum ama kalbimin hızlanan ritmini işit-

tim, "Dostum bana ayrıca kurşunun giriş açısının yani namlunun Miranda'nın şakağına dayanma şeklinin intihar için biraz yüksek olduğunu söyledi ama tamamen imkânsız değil. Yine de düşüncemizi ispatlıyor."

Ve hâlâ kayıp dizüstü bilgisayar vardı, diye neredeyse söylüyordum ama ben daha fazlasını söyleyemeden Milton konuştu.

"Pekâlâ, her ikimiz de aynı amaç için çalıştığımıza göre barış yapmaya ne dersin? Eğer kimliğimi açığa çıkarmazsan Andy hayatım, ben de seninkini çıkarmam. Bu sana uyar mı?" gözleri parladı, şeytan apaçık içindeydi. "Azıcık birbirimizin sırtını kaşımak da hiç fena bir fikir olmayabilir. Paylaşmak o kadar da kötü değil, anaokulunda öğrendiğimiz gibi."

Belki Miltie'nin kafasında benzer bir amaç vardı ama benim bütün geceyi onun koluna asılı geçirmek gibi bir niyetim yoktu. Ne aşk ne de cinayet uğruna.

"Ben tek çocuğum Bay Fletcher o yüzden de paylaşmayı iyi beceremem, sırt kaşımayı da," dedim çünkü mantıklı bile konuşsa Milton Fletcher'da içimde ona karşı çıkma isteği uyandıran bir şey vardı.

Çenesini ovuşturdu. "Başka şekilde söyleyeyim. Eğer bana iyi davranırsan, ben de kıskanç erkek arkadaşına seni burada son derece şık giyinip süslenmiş ve şampanya yudumlarken gördüğümle ilgili tek laf etmem, çünkü senin nerede olduğunu bilmiyor değil mi, tatlım?" Son kısmı yayarak söylemişti annemi taklit ederek ve ben dişlerimi gıcırdattım. "Onu çocuklarla dışarıda kafayı çekmeye mi yolladın?"

"Hayır, çocuklarla dışarıda kafayı çekmiyor," dedim sesim kin dolu bir şekilde. "Hokey maçı seyrediyor zekâ küpü, gerçi şimdiye kadar bitmiş olmalı, ani bir beraberlik sonucu uzatma penaltılarına gittilerse bile."

"Öyleyse nerede olduğunu bilmiyor?"

"Öyle demedim!"

"Ah, evet, aşağı yukarı öyle dedin." Miltie pişmiş kelle gibi sırıttı.

Kendini savunma derslerinde öğrendiğim hareketi onun üzerinde denemediğim için şanslıydı.

"Birbirimize güveniyoruz," dedim, onun hiçbir şey bilmeden ilişkimizle alay etme şeklinden hiç hoşlanmamıştım. "Gerçi bu muhtemelen sana yabancı bir şey, değil mi? Kârlı işinin, birbirine güvenmeyen insanlara bağlı olduğunu düşünürsek. Şimdi bırak gideyim."

Bir country müzik çalmaya başladı ve sesin boncuklu çantadan geldiğini fark ettim.

En sonunda kolumu kıvırarak kavrayışından kurtuldum böylece çantanın içine ulaştım, ilk önce Brian'ın nerede olduğumu anlamak için arıyor olduğunu düşündüm; ta ki bunu Janet'ın telefonu olduğunu, benimki olmadığını hatırlayana dek. Sanki zil sesi yeterince kanıt değildi. Brian'ın, aradığında yüksek sesli müzik ve kokteyl gevezeliğini duymasını istemezdim, orası kesindi.

"Erkek arkadaşın mı?" Bay Meraklı Özel Dedektif sordu.

"Seni ırgalamaz," dedim gözlerimi kısıp ROSS ARIYOR yazan minik ekrana bakarken.

Ross'un kim olduğuyla alakalı hiçbir fikrim yoktu, eğer Janet'a ulaşmaya çalışan Ross Perot değilse.

Böylece telefonu kapattım ve çantamın içine tıktım.

"Bahse girerim seni bulmaya çalışan ev erkeğindi."

"Yanlış numara," dedim ve çat diye çantayı kapattım.

Bana Malone'u düşündürmüştü, her nasılsa ve yeniden dairemde olmayı diledim. Kendime, bir saatten az bir sürede Janet'ın evinde bu kıyafetleri atıp yüzümden palyaço boyalarını sileceğime ve cipimle kuzey Prestonwood'a yönelirken Brian'ı cep telefonum-

dan arayacağıma güvence verdim. Göz açıp kapayana kadar yanında olacağıma söz verecektim ve bu yalan olmayacaktı.

"Öyleyse ne diyorsun, Andy?" Milton Fletcher kolumu hafifçe dürttü. "Bu gece Nick ve Nora oynamak ister misin ve iki casusun, bir tanesinden daha iyi olup olmadığını görmek?"

Ona dik dik baktım, olmam gerekenden daha kızgındım. Bir şekilde beni gıcık ediyordu.

Dedektif Fletch'le güçlerimi birleştirmek gibi bir niyetim yoktu. Kendi başıma yapacağım birkaç araştırmam vardı ve o yalnızca ekstra yük olurdu... Ve sinir bozucu bir yük.

"Ya sen David Copperfieldcılık yapıp ortadan kaybolsan. Başımın çaresine bakarım," dedim kesin bir dille. "Yani, ya sen hemen defolup gidersin ya da ben yapacağım."

"Bir dakika bekle Andy," dedi. "Sanırım nasıl bir şeye bulaştığını bilmiyorsun. Burada bazı gerçek oyuncular var ve senden faydalanıldığını görmekten nefret ederim. Duyduklarıma göre, arka odada dönenler epeyce müstehcenmiş, o yüzden boyundan büyük işlere kalkışma evlat. Annen, dünyayı kurtardığını düşündüğünde, pervasız olabileceğinden bahsetmişti."

Ne oluyor be?

Ben pervasızdım, saf bir budala değil!

Lüt-feen! Bu adam kendini ne sanıyordu, benimle bu şekilde konuşarak? Koruyucum? Kurtarıcım? Kendi kıçını nasıl koruyacağını bilmeyen bir salak olduğumu mu sanıyordu?

Yok artık, daha neler.

"Daha sonra, Doogie, Roger Junior ya da kendine bu akşam her ne diyorsan," dedim ve ona arkamı dönüp odanın karşı tarafına doğru yürümeye başladım, başka bir yerde onun olmadığı bir yerde olmaya ihtiyaç duyarak.

Yolu tıkayan pahalı kolonya ve parfüm kokan güzel insan

öbeklerine sürtünerek geçtim, beni o tarafa çekme çabasıyla koluma ya da omzuma dokunmak için arada bir uzanan ellere aldırmayarak.

Kafamda bir amacım vardı ve o da insanlarla kaynaşmak değildi.

Eğer Miranda ve Havyar Kulübü'yle ilgili gerçek havadisleri alacaksam, Miranda'nın fotoğraflarından tanıdığım tek kişinin üzerine yoğunlaşmalıydım; onunla dugusal bir ilişkiye muhtemelen girmiş olabilecek birisi.

Şu anda zaten iğne gibi keskin şeylere erişimi olan bir kadınla ilişkisi olan ve eline beline sahip olmuş olması gereken biri.

Yalnızca bir kez o da uygun duruşu sergilemek için kendimi yeniden silahlandırmak amacıyla yani bir garsonun tepsisinden bir kadeh daha şampanya kapmak için duraksadım, işte tam o sırada hedefimi gördüm.

Lance Zarimba'nın sarışın kafasını arka odaya doğru kırmızı perdenin arkasına girerken gördüm.

Evet, biliyorum, biliyorum. Sevrugaların kadifeyi geçmesine izin yoktu.

Ama bu acil durumdu. Janet'ın Havyar Kulübü'nün kirli çamaşırlarını ortaya döküp merhum Miranda DuBois'yı onunla ilişkilendirecek heyecan verici ve etkili bir makale yazması gerekiyordu, bu da benim bu akşam kazmam gereken bir ton pislik var demekti. Sanki bu yetmezmiş gibi, insanların bana nereye gidemeyeceğimi söylemelerinden hoşlanmıyordum.

Bende yalnızca oraya daha da çok gitme arzusu uyandırıyordu.

Ve eğer kadife kapılardan geçersem bana yapabilecekleri en kötü şey neydi?

Beni dışarı atmak mı? Geçici Alt Seviye Balık Yumurtası unvanımı mı geri alırlardı?

Ben Miranda DuBois değildim. Bu aptal kulüpten atılmak beni biraz zor öldürürdü.

Kendime bir nebze cesaret vermek için şampanyayı mideye indirdim, boş kadehi bir kenara koydum ve elimin tersiyle ağzımı sildim.

Hadi bakalım başlıyoruz, diye düşündüm ve çenemi kaldırdım.

Sonra, Dr. Madhavi'nin hayat arkadaşı ve pekâlâ Miranda'nın da âşığı olmuş olabilecek adamın arkasından gittim. Evet bir ihtimal katili de olabilirdi.

Eğer Dr. Mini Etek işi kendisi bitirmediyse.

Bölüm 19

İçeri girerken beni kimse durdurmadı.

Yakalanıp üzerimin aranmasını beklemem yanlış tahminmiş.

Belki de içeri dalma şeklimdendi, perdeleri ayırmadan önce yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya kapıp çenem yukarıda, buraya aitmişim gibi davrandığım içindi.

Annem her zaman bulunduğu yere uygun görünme —pekâlâ, daha çok bulunduğu yere hükmetme— konusunda bir uzmandı, bu yüzden onun o havasını taklit ettim. Kırmızı perdelerden içeri adım attığım andan itibaren orada olmamam gerektiğini söyleyecek herhangi birine kafa tutmaya hazırdım. O salak Danny Boy, Belugaların bazen "nefis bir yavruyu" içeriye gizlice soktuklarını söylemişti, bu yüzden canı gönülden hepsi destekli sütyen, topuklu ayakkabı ve savaş boyalarından oluşan bir ön yüz olsa bile Suzy Bee'nin hedeflediği kadar nefis göründüğümü ümit ettim.

Lütfen, lütfen, Theresa Hurley'le karşılaşmayayım. Tüm bu insanların içinde bir tek o, buraya ait olmadığımı fark ederdi. Ama

bu fikri kafamdan çabucak kovaladım.

Klipsli Pano Koruyucusu, muhtemelen parti bitene kadar Bébé Gaté'in fuayesinde nöbet tutacaktı. Çünkü Tanrı korusun, ortalama dış görünüşe sahip biri kel kafalı fedaiyi geçip sokaktan içeri girebilirdi. O zaman Güzel İnsanlar Haşere Kontrol'ü çağırıp bit için dezenfekte ettirmek zorunda kalırlardı.

Ya da belki ve de daha olası henüz kimse beni dışarı atmamıştı çünkü kim olduğumu *göremiyorlardı*. Bir metre ötemden uzağını tam olarak net göremiyordum. Tamam abartıyordum ama acayip karanlıktı, öyle ki az önce arkamda yere bıraktığım perdeden çok uzaklaşmaya korkuyordum.

Birine çarpma ya da nefret etmediğim birinin üzerine şampanyamı dökme riskine girmek istemiyordum.

Gözlerim biraz daha alışınca, burada hiç lamba olmadığının farkına vardım, kısılmış lamba bile yoktu. Üst seviye Belugaların yüzdüğü ya da hoplayıp zıpladığı ya da her ne yapıyorlarsa yaptıkları içerideki kutsal odada katı bir biçimde her yerde mum ışığı vardı. Miranda'nın fotoğraflarının o kadar karanlık görünmesine şaşmamak gerekti.

İçeriye doğru birkaç tereddütlü adım attım, buz üzerinde şampanya, bir sürü minik kanepe ve gümüş kâse dolusu balık yumurtasıyla donatılmış geniş bir masayı değerlendirmeye yetecek kadar. İçinde bir tür kare paketler olan bir başka büyük gümüş kâse daha vardı.

Şeker miydi?

İçine uzandım, bir paket yakaladım ve burnuma yaklaştırdım.

Etiketini doğrudan ışık olmadan çözmek biraz zordu ama çok geçmeden ön tarafındaki büyük baskıyı seçtim, içindekilerin tüyosunu "karanlıkta parlayan kondom" olarak veriyordu.

Öyleyse bunlar arka oda parti hediyeleriydi?

Ne kadar klas.

Değil.

Bir tanesini çantamın içine atıp Janet'a götürmek istedim ama yapmadım. Onun yerine yeniden çanağın içine attım ve geri çekildim.

Janet, Havyar Kulübü'nün seks için olduğunu söylediğinde dalga geçmiyormuş. Eğer şampanyanın yanında kondom dağıtılıyorsa tahminime göre burada tek gecelik ilişkiler üyeler için görgü gereğiydi.

Buraya ait olmadığıma memnun olmak için bir sebep daha.

Hafiyeliğim sona erince bu yeri derimden yıkayıp temizlemek için uzun ve sıcak bir duşa ihtiyacım olacağına karar verdim.

"Bir kadeh şampanyalık daha zaman veriyorum," dedim kendi kendime. Sonra buradan çıkıyordum, Janet'a rapor etmeye değecek bir şey görsem de görmesem de.

Elimde tuttuğum bu kadeh boşalınca gitme zamanı olacaktı.

O zamana kadar görevim casusluktu ve dibine kadar da casusluk yapacaktım.

Kulaklarım hâlâ ana barda çalan müziğin bas zonklamasını seçebiliyordu, gerçi Latin müziği çok daha uzaktan geliyordu ama kadife perdelerin dışında duymadığım başka bir şey keşfettim: Buradaki sesler bağırmaktan ziyade fısıldıyor gibiydi ve amanın, bu inleme miydi?

Ve kastettiğim, sanki tuhaf biçimde biri porno film izliyormuş gibi gelen tarzda bir inleme. Ancak hiçbir yerde televizyon ekranı görmemiştim, yalnızca titrek mum ışıkları, gölgeli şekiller ve beni ne olduğunu Tanrı'nın bildiği şeyden ayıran kumaş bölmeler.

Şampanyadan yavaş bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayan kabarcıklar ilk kadehten kalan hafif uğultuya eklendi. Bu şerefsize dikkat etmeliydim. Eğer çok hızlı içersem kesinlikle kafayı bulurdum.

Ayakta dikildiğim giriş alanı benim dışımda terk edilmişti. Bütün hareket bölmelerin ardında sürüyor gibiydi.

En yakındakine doğru ilerlemeye başladım ve kötü kolonya kokan sert bir şeye çarptığımda neredeyse şampanyamı düşürüyordum.

Bir adam.

"Hey sen, bi'tanem," Etrafımdaki gölgelerin içinden yumuşak bir ses fısıldadı ve bir elin kolumda sahiplenir biçimde yukarı aşağı kaydığını hissettim. "Tam gitmek üzereydim ama şimdi yeniden düşünmem gerekecek. Benimle cibinliğin altında yapmaya ne dersin? Benim gibi bir televizyon yıldızına rastlamak her gün başına gelmez, değil mi?"

TV yıldızı?

Aradığım bomba haber bu olabilirdi!

Döndüm ve tepemde dikilen surata gözlerimi kısarak baktım. Gölgeler sert yanaklarında oluklar yaratıyordu ve saçı jöleden parlıyordu. Havyar Kulübü'nün, kesinlikle orta yaşı çoktan geçmiş görünen bir adamı kabul etmesini açık fikirlilik olarak düşündüm.

Sonra beynimde bir şey çatırdadı ve onun Dick Uttley olduğunu fark edince yutkundum, Kanal 5 gece haberlerinde Miranda'nın eski partneri.

Tanrım.

Adam ellilerinin sonunda değil miydi ve bana asılıyordu? Belli ki kadınlarını kendinden yirmi yaş daha genç seviyordu (Uzun yıllardır acı çeken karısı hariç). Eğer adam, Miranda ölmeden önce onunla düşüp kalkıyorsa kız öldüğü için kederden yıkılmış gibi görünmüyordu.

"Cibinliğin altında?" diye tekrarladım, sesimin hissettiğim kadar korkmuş çıkmamasına gayret ederek. "Üzgünüm. Burada yeniyim. Aslında bu benim ilk seferim."

"Ah, taze havyar. Leziz." Sanki inanılmaz komik bir şaka yapmış gibi kahkaha attı. Elimi tuttu ve beni arkasından çekti. "Cibinlik,

seninle benim en rahat olabileceğimiz yer hayatım. Belki alışmana yardımcı olabilirim."

Yeniden kahkaha attı ve titredim.

Adamın "beni alıştırmaya" gönüllü olmadan önce adımı bile sormadığı gerçeğini bir tarafa yazdım. Ne kadar kabaydı.

Bir şekilde, Miranda DuBois'nın Dick'le ilişki yaşayacak kadar alçalabileceğine inanamıyordum. Adam, nasıl desem, iğrençti.

Bay Uttley, "Bu taraftan şekerim," dedi ve beni çabucak kumaş paravanlardan birinin arkasına dolaştırarak daha da yükselen ve kısık insan sesleriyle karışan inleme seslerinin biraz daha yakınına sürükledi.

Neler olup bittiğini görmek için bir el fenerim olmasını istedim ama öte yandan belki de görebilsem gözlerim dağlanır ve cehennemde yanardım. Yine de gölgeli mum ışığı da bana yeterince iyi fikir veriyordu.

Tavandan aşağıya tülden dokunmuş bir ağ sarkıyordu, bunun Dick'in bahsettiği cibinlik olduğunu tahmin ettim. Onun altında, örümcek ağı gibi kıvrımlarının içinde, yuvarlak bir döşeğin üzerinde hareket eden parçalar seçebiliyordum.

Vücut parçaları.

Ve bazıları karanlıkta parlıyordu.

Gümüş kâsedeki parti hediyeleri aklıma geldi ve yutkundum.

Aman Tanrım, tam önümde grup seks yapılıyordu. Eğer o kadar karanlık olmasaydı, tamamıyla her şeyi görecektim.

Oh.

Aşırı namuslu geçindiğimi söyleyebilirsiniz ama bu bana göre değildi.

Aslında Uttley koluma o kadar sıkı sarılmamış olsaydı, çoktan arkama bile bakmadan kaçmıştım.

Dick Uttley, kulağıma "Sevgilim, izin verirsen seni elbiseleri-

nin yükünden kurtarayım ve işimize devam edebilelim," diye mırıldandı. "Ya da seks yapmaya başlayabilelim, her neyse."

Şehvetle baktı ve ellerinin kürek kemiklerimi boylu boyunca geçerek sırtımın arkasında aşağıya doğru inen düğmelere doğru gittiğini hissettim. Uttley'yi bir daha Kanal 5'te, televizyonuma seni yaşlı sapık, diye bağırma arzusu duymadan izleyemeyeceğimi biliyordum.

"Kes şunu," dedim kollarına vurarak.

Bu onun daha da sırıtmasına sebep oldu. "Ah, sen sert seviyorsun, öyle mi? Pekâlâ, bunu yapabilirim," dedi ve beni, pek de kurallara uygun orantılı olmayan göğüslerimden kavradı.

İçgüdüsel olarak tepki verdim ve o akşam ikinci kez bir kadeh şampanyayı daha kaybettim.

Ancak bu seferki kesinlikle kaza değildi.

Şampanyayı Dick Uttley'nin tam suratının ortasına fırlattım, adam tükürükler saçarak acı acı feryat ederken, "Seni öldürmeliyim, küçük cadı!" diye bağırdı.

Beni yakalamaya çalıştı ama kenara çekildim ve arkamı dönerek kaçtım. Yüksek topuklu çizmelerimin üstünde yalpalaya yalpalaya gittim, altında bedenlerin kıvrandığı şeffaf tentenin etrafından dolaşarak elimden geldiğince hızlı hareket ettim. Bu arada Dick, arkamda bir yerde atıp tutarak öfkeden kuduruyordu.

Diğer bölmelerin etrafından zikzak çizerek, kalbim göğsümün içinde davul gibi çarparak geçtim. Beynim *beni buradan çıkar*, diye haykırıp duruyordu. Ben insanları, şamdanları ve sağda solda duran bir masa ya da sandalyeyi itip geçerken bir başka adamın kollarının ortasına şak diye düştüm.

Ooof.

Kristal çantayı düşürdüm ve yere sertçe çarptı. Bu çarpmayla kaç tane minik taşın tuzla buz olduğunu düşünmeye cesaret edemedim.

Şiddetle çarptığım adam sallandı, omzum göğsüne çarptığından ve beni belimden yakaladığında homurdandığını işittim.

Anında, bir şehvet düşkünü daha diye düşündüm ve dikilerek onu ittim; ama o sıkıca sarıldı, "Hey hey, yavaşla," dedi. "İyi misin?"

"Evet sanırım," diye mırıldandım, nabzım hızla atmaya devam ediyordu. "Eğer iyi olmak kolonyaya bulanmış ve yaşı benimkinin iki katı olan bir sürüngen tarafından ellenmekse." Başımı kaldırıp bulanıklığın içinden adama baktım, oval bir yüzün çerçevesini ve pürüzsüz kafasını gördüm.

Beynimin pırpır etmesi bir saniye sürdü ve sonra diğerlerinin hepsinin toplamından daha fazla masaüstü ve dizüstü satan bilgisayar büyücüsü Dennis Bell'i tanıdım. O evli değil miydi?

Ve Havyar Kulübü'nde kızları götürüyordu.

Sanırım zengin bir bilgisayar delisi olmak, gizli gizli küçük bir şeyler almayı kolaylaştırıyordu.

Yaşasın.

Beni serbest bıraktı ve düştüğü yerden, ayağımın yanından çantayı almak için eğildi. Kristaller mum ışığını yakaladı ve titreyerek parladı. "Bunu daha sıkı tutmalıydın," çantayı elime bastırdı, "Karımın bir iki tane var, o yüzden değerlerinin ne kadar olduğunu biliyorum."

"Benim bile değil."

"Ah. Şey, öncelikle bize ait olmayanı kaybetmek zordur değil mi?"

"Evet, kesinlikle."

Bu her ne anlama geliyorsa.

Dennis Bell, bir kulağını dikerek "Kadınlar tuvaletine dalmak isteyebilirsin," dedi. "Sanırım o kolonyaya batmış sürüngeni duyuyorum ve bu tarafa doğru geliyor."

Bunu söyledikten sonra kırmızı kadife perdelere doğru yürüdü

ve gittiğini anladım. Belki eve, bahsettiği karısına gidiyordu, çünkü herhangi birinin eşini bir partiye getirmesinin, diğer eş değiştirenlerle takılmak olması anlamına geldiğine inanmak çok zordu.

Adama kafa yormaya fazla şansım yoktu, çünkü ben de Dick Uttley'nin berbat sesini duydum. Tüm diğer sesleri bastırıyor ve "o küçük cadıyı dışarı attırmakla" ilgili bir şeyler söylüyordu.

Söz konusu "küçük cadı" ben olduğumdan, belki de tümden çekip gitmek iyi bir fikir olabilirdi diye düşündüm. Kadınlar tuvaletini boş ver.

Neredeyse kadife perdelere ulaşmıştım ki içeriye havalı bir adamın girdiğini gördüm.

Ah, Tanrım.

Milton Fletcher.

İş birlikçi köpek!

O bir Beluga değildi!

Yani, tamam, ben de değildim. Yine de gittiğim her yerde ortaya çıkıyormuş gibi gözükmesinden hoşlanmıyordum. Beni etrafta takip etme şekli, Miranda konusundaki işlerime burnunu sokması sinirlerimi bozuyordu. Benim burnum zaten çoktan girmişti, bu da ortalığı bayağı kalabalıklaştırıyordu. İkimizden birinin gitmesi gerekiyordu.

Bu yüzden döndüm, ilk bulduğum kapıya daldım ve kendimi kapkara bir odaya attım. İçimde buranın tuvalet olmadığına dair bir his vardı yoksa biri ışıkları açık bırakırdı, değil mi?

Fark etmez.

Burada nabzım biraz yavaşlayana kadar birkaç dakika beklerim diye düşündüm ve sonra topuklu çizmelerimin el verdiği kadar hızla gece kulübünden çıkardım.

Elimde bilgiyle ya da olmadan.

Janet beni istediği kadar azarlayabilirdi, hiç umurumda değildi. Eve gidiyordum, ait olduğum yere.

İlk başta nefes alışlarım yüksek sesleydi, aslında iki kat daha gürültülü.

Sanki odada tek nefes alan ben değilmişim gibi.

Bir boğaz temizlendi —benimki değildi— ve bir ışık açılırken duyduğum en minik klik sesini duydum, bir masanın arkasında oturan, kaslı kolları masaya dayanmış, soluk bıyıklı, sarı saçlı bir adamı aydınlatıyordu.

Lance Zarimba, "Sen de mi saklanıyorsun?" diye sordu.

Elim kalbime gitti ve bir *iiik* sesi çıkardım.

"Tanrım," dedim. "Korkudan ödümü patlattın."

Sıkılgan biçimde gülümsedi, geniş omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Niyetim bu değildi. Sadece, burada yalnız olduğumu düşünmüştüm."

Ona doğru temkinli bir adım attım. "Karanlıkta?"

"Yani, dışarıdan daha karanlık değildi." Başparmağını kapı yönüne salladı.

Ve haklı olduğunu fark ettim.

"İlaveten daha sessiz," dedi. "Tüm o bağırışmalar. Yaşlı Dick bu sefer neye sinirlenmiş?"

"Bana," diye itiraf ettim.

"Ne yaptın? Viagrasım mı çaldın? Kafasından peruğunu mu düşürdün? Gelip alması için karısını mı çağırdın?"

Elimde değildi. Belki sinirlerim bozulduğundandı ama bir kahkaha patlattım.

Lance'in sırıtması yüzüne yayıldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, elleri düz karnında kenetlenmiş, sanki buranın sahibi gibiydi. Öyle olduğunu gerçekten bilmiyordum.

"Hadi gel de otur," dedi ve yakınındaki bir sandalyeyi işaret etti. Seni neredeyse tanıyamayacaktım. Andrea Kendricks, doğru mu?"

"Vay, hafızan iyi."

"Sana aynanın önünde biraz vakit geçirsen bir milyon dolar

gibi görüneceğini söylemiştim, değil mi? Doğruymuş."

"Tamam, yüzüme vur."

"Az önce yaptım."

Bunu söylemesi keyfimi kaçırmaktan fazlasına sebep oldu. Hatta sonrasında hakaret gibi gelmişti. Şimdilik bunu bir iltifat olarak kabul etmeye ve orada kalmasına karar verdim.

"Saklanmak için fena bir yer değil," dedim ve masanın önündeki deri koltuğa oturdum, mücevherli çantayı yanıma soktum.

Hanım hanımcık, ellerim dizlerimde oturarak etraftaki Fransız art deco posterlere ve küçük bronz heykellere baktım. Çalışma masasının arkasındaki uzun konsolun üzerine yerleştirilmiş bir bar vardı. Gümüş bir kovada açılmış bir şişe şampanya ve yanında kadehler vardı. O zaman Lance'in masanın üzerinde oynar başlıklı bir lambanın yanına tünemiş, boş bir şampanya kadehine benzediğini fark ettim.

Ev konforu, diye düşündüm.

"Bu senin *mi*?" diye sordum.

"Bu ofis mi?" diye sordu. Yeniden masanın üzerine yaslanarak öne doğru eğildi.

"Kulüp." diye açıklık getirdim.

Kafası karışmış göründü. "Havyar Kulübü?"

"Hayır, Bébé Gaté," dedim, adamın düşüncelerinin gittiği yönü oldukça ilginç bularak. Hatta söylüyordu, bile.

"Ah. Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Bir arkadaşıma ait. Partilerimizi burada yapmamıza izin veriyor, ona katılması için izin verdiğimiz sürece."

Partilerimizi burada yapmamıza izin veriyor?

Bu, kulağa biraz sahiplenme gibi mi geldi yoksa yalnızca benim şüpheci doğamın doludizgin hâlinden miydi?

"Eğleniyor musun?" sorusu beni gafil avladı ve yalan mı söyle-

sem yoksa dürüst mü davransam emin olamadım.

İkisinin arasında bir şeye karar verdim. "Şu ana kadar ilginç bir akşam oldu."

Bu, bana dışarıda kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini hatırlattı, aklıma yeniden Miranda ve Lance Zarimba'nın dilini kızın kulağının içine sokarken göründüğü fotoğraf geldi.

Bu benim, Lance Zarimba'nın dışarıdan göründüğü kadar iyi huylu olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ya da Dr. Sonja'nın butiğinde gözenek sıkıştırmadığı zamanlarda, kendi özel hayatında ortaya çıkan daha karanlık bir yönü var mıydı acaba?

Kendime, Lance'i Miranda ile ilgili sorgulamanın, bu gece Havyar Kulübü'ne gelmemin en büyük sebebi olduğunu hatırlattım. Bununla birlikte, eğer kızın ölümüyle bir ilgisi varsa yanımda biri olmadan onunla takılmak istediğimden pek emin değildim.

"Sen kulübün üyesi değilsin, değil mi Andy? Daha önce hiçbir partiye katılmadığını biliyorum, katıldın mı?" diye sordu ve başımı iki yana salladım. "Cinda Lou Mitchell'ın arkadaşısın, doğru mu? Seni o etiketledi."

"Evet." Çenemi dikleştirip gözlerinin içine baktım, annemi elimden gelen en iyi şekilde taklit ederek sanki bir şeylerin peşindeymişim gibi aşırı heyecanlı görünmek istemiyordum.

Aniden gerildim, sanki adam maskemi düşürmek üzereymiş gibi.

"Bunda yanlış bir şey mi var?" diye sordum, annemin bir fikir öne sürerken, bende hep masanın altına saklanma duygusu uyandıran, gözlerini kısma olayına girdim.

"Etiketlenen kız senin kadar harika olduğunda yok. Bu, kulübün var olma sebebi, güzel insanları bir araya toplamak. Ve sen de çok güzelsin." Şampanya kadehini kaldırdı ve rahat bir tavırla kafasına dikip boşalttı.

"Miranda DuBois da mı böyle katıldı?" diye sorarken buldum kendimi. "O da mı bir Beluga tarafından etiketlenmişti?" Daha da ileri giderek sordum, "Belki senin tarafından?"

Lance cevap vermedi.

"Miranda'dan çok hoşlanıyordun, değil mi?" diyerek bastırmaya devam ettim, "Onunla birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüm, o yüzden ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum."

Gözleri kocaman açıldı ve hassas noktasına dokunduğumu biliyordum.

"Bahse girerim Dr. Sonja senin başka bir kadına karşı büyüyen sevgini pek takdir etmemiştir. Yoksa özellikle sevmediği yalnızca Miranda mıydı? Bu yüzden mi Dr. Sonja kızın yüzünü mahvetti?"

Aşırı hızlı cevap verdi, "Miranda güzel bir kadındı, üyelerden pek çoğunun çekici bulduğu biri. Sonja'nın onu kıskanmasına gelince sanırım Miranda pek çok kadında kıskançlık uyandırıyordu."

Bazen genellemeler bile açıklayıcıydı, diye düşündüm.

"Anlıyorum." dedim.

"Gerçekten mi?" Omuzları kasıldı ve eli şampanya kadehini öyle bir sıktı ki neredeyse kırılacak sandım. "Hayır Andy, anladığını sanmıyorum. Miranda ile olanları anladığına hiç inanmıyorum."

"O zaman neden açıklamıyorsun Lance?" dedim dikkatle, adamı sinirlendirmenin akıllıca olmayacağına karar vererek. İki katım iriliğindeydi, kolları bacaklarım kalınlığındaydı. "Kulak kesildim," diye önerdim. "Senin yanlış bir şey yapmadığından eminim. Miranda'dan nefret eden Sonja'ydı, sen değil."

Bana uzunca bir süre gözlerini dikip taş kesmiş gibi baktı ve kafamda birkaç dakika önce niyetlendiğim gibi kendime izin verip buradan defolup gitmeyi tarttım. Bazen insanın içgüdülerini dinlemesinde yarar vardı ve benimki oldukça yüksek sesle homurdanıyordu.

Yani böyle sus pus donup kalacaksa burada daha fazla sallanmayacaktım.

"Belki de gitsem iyi olacak." diye mırıldanıp boncuklu çantamı aldım.

Yerimden yeni doğrulmuştum ki Lance ayağa kalktı, kederle yalvardı, "Lütfen gitme. Seninle Miranda hakkında konuşmak istiyorum. Sen öyle farklısın ki... Öyle, şey, diğerleriyle kıyaslandığında öyle normalsin ki."

Farklı bölümünü kabul ettim.

Ama bana *normal* demek?

Eğer Malone bunu duysaydı, gülmekten yerlere yatardı. Ben kendim bile, gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Belki Lance Zarimba kendine açık sözlü davranacak birini istiyordu. Kulağa sanki sırtındaki yükten kurtulmak istiyormuş gibi gelmişti. Neden onu kurtaran ben olmayayım? Sonra onu, hikâyesi için Janet'a teslim ederdim, bu rezillikle ilişkimi tamamen kesmeden önce.

Yeniden yerime oturdum, "Teşekkürler." diyerek.

"Söylediklerimde samimiyim. Seninle rahat konuşuluyor Andy," Elinde kadehle ayağa kalktı, bana arkasını döndü ve kadehini yeniden doldurdu, sonra omzunun üzerinden baktı ve sordu, "Biraz şampanya alır mıydın?"

"Oh, bilmem." Pek içen bir tip değildim ve zaten bir kadeh içmiştim, neredeyse ikiye yakın. Ve daireme döndüğümde de kafam dumanlı olsun istemiyordum. Brian muhtemelen beni zaten yeterince merak etmişti. Cebimi arayıp Janet'la konuşmuş muydu? Kız her ne mazeret uydurduysa umarım çok uçuk değildir de Brian endişelenip peşimden bir birlik göndermez.

"Yalnızca bir kadeh. Hadi," Lance hâlâ bana arkası dönük şekilde ısrar etti. "Lütfen kal ve sana Miranda ile olan ilişkimle ilgili bilgi vereyim. Olayları bir de benim açımdan görmeni istiyorum."

Öyleyse gerçekten de bir şeyleri şişirilmiş göğsünden atmak istiyordu.

Her ne suçluluk hissediyorsa onu elektrikli testere gibi kemirdiğine bahse girmeye hazırdım.

Şampanyanın kristal kadehe dökülürken çıkardığı sesi duydum, hâlbuki daha herhangi bir şeye tamam dememiştim.

"Gerçekten kalmamalı—" Ama itirazımı yarıda kesti.

"Lütfen, Andy. Yalnız içmeme izin verme," dedi ki bunu çok komik buldum, ben içeri dalmadan önce tam olarak yaptığı buydu: Tek başına ve karanlıkta.

Adam tuhaftı, bu konuda hiç şüphe yok ama belki itirafın ruhuna iyi geleceğine karar vermişti. Ayrıca, kulüpte odanın kapalı kapısının hemen gerisinde en azından elli kişi vardı. Herhangi bir şey denemeyeceğinden oldukça emindim, gerçekten yalnız olmadığımızda.

İçkimi hazırlamayı bitirince her iki şampanya kadehini taşıyarak masanın etrafından dolaştı. Sol elindekini bana uzattı, sonra sağ elindekini havaya kaldırdı.

"Kadeh kaldıralım," dedi, "Dick Uttley'ye."

"Ne?" yalnızca adını duymak bile beni yerimden sıçratmıştı.

"O seni buraya doğru kovalamasaydı, seni böyle giyinip süslenmişken görme şansım olmayacaktı," dedi usulca Bay Kas, en baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı ve Sonja Madhavi'yi çeken cazibenin ne olduğunu bir anlığına fark ettim ve hatta Miranda'yı. "Beklemeye değdi Andy, sana o kadarını söyleyebilirim."

Hafifçe utanarak kızardım ve bakışlarımı sivri uçlu çizmelerin içindeki ayaklarıma indirdim. Şampanyadan yavaşça ve uzun bir yudum alarak bardağın yarısını boşaltmayı başaramıştım —ne olmuş yani, susamıştım— tamamını bitirir bitirmez kaçmaya niyetlenerek.

Ama bir iki yutkunmadan sonra, kafama büyük bir uğultu dolduğunu hissettim. Tamam, daha önce en az bir kadeh içmiştim ama birkaç tane bile beni böylesine allak bullak etmemeliydi. Tabii eğer

sandığımdan daha tüy siklet değilsem.

Ağzımdan "Konuşmak istemiştin... Miranda hakkında," diye çıktı. Yorgundum ve içki de işleri kolaylaştırmıyordu.

Lance, "Okula onunla birlikte gittin, değil mi? diye sordu. "Ve sosyete habercisi Janet Graham'le de? Sonja'yla röportaj yapanla."

"Evet gittim... Hepimiz gittik... Hockaday'e." Kelimeler ağzımdan amaçladığımdan daha yavaş çıkıyordu. Düşüncelerim inanılmaz bulanıktı. Ona daha önce ne Miranda ne de Janet'la sınıf arkadaşı olduğumu söylediğimi hatırlamıyordum. Belki biraz kendi araştırma yapmıştı.

Öte yandan kafam Oz Büyücüsü'ndeki Çılgın Şapkacının Çay Fincanı Gezisi gibi dönüp duruyordu. Bunu yumurtlayabilir ve tamamen unutabilirdim.

"Güzellik Partisi'nden sonra Miranda'yı eve götürdüğünü ve kızın seni içeriye aldığını söylemişsin," diye devam etti, bana cevaplarla gelmesi gerekirken daha fazla soru sorarak.

"Hımm, evet," dedim, gerçi ağzımdan daha çok eyyyet gibi çıktı.

"Fotoğrafları o zaman mı gördün?"

"Gördüm fotoooğrafları," diye mırıldandım ve gözlerimi dikip şampanya kadehimin dibine baktım, aniden her şeyi çift görmeye başladım. Başımı zar zor dik tutabiliyordum.

"Andy, iyi misin? Miden mi bulanıyor?"

Sesi sanki çok uzaktan geliyor gibiydi. Gözlerimi kapattım.

İstemeden kristal kadehi bıraktım ve parmaklarımın arasından kaydı, nazik bir pat sesiyle duvardan duvara döşenmiş uzun tüylü halının üzerine düştü.

Benim neyim vardı?

"Tanrım ama seni hızlı çarptı. Bazı kızlar öyle kolay oluyor ki. Sonja'ya dediğim gibi, hanımları rahatlatmak için el altında birkaç

tane tecavüz hapı bulundurmanın asla zararı olmaz. Ancak senin durumun özel."

Ah, lanet olsun bana ilaç atılmış içki mi içirmişti?

Bana tecavüz etmeyi mi planlıyordu? Burada Bébé Gaté'nin ofisinde?

"Buraya parti yapmaya gelmedin, değil mi? Buraya hafiyelik yapmaya geldin ve bence zaten çok fazla şey biliyorsun."

Konuşmaya çalıştım ama ağzım hareket etmiyordu. Dilim damağıma yapıştırılmış gibiydi.

"Miranda, ölmeden önce her şeyi sana anlatmış olmalı değil mi, Andy? Şimdi gerçeği söyle. Yalan söylemenin sana bir yararı olmaz."

"Gerrrrçek," diye ağzımdan çıktı, kelimeyi ağzımda geveleyerek.

"Bu yüzden bu sabah Miranda'nın enjeksiyonlarıyla ilgili o kadar çok soru sordun, değil mi?" diyerek beni kışkırtmaya devam ediyordu, öfkesi kulaklarımda yankılanarak. "Sana benim orada olduğumu söyledi, değil mi? Miranda'ya kafayı takmış olduğum için Sonja'nın yüzünü mahvettiğini ve benim ona engel olmadığımı. Pekâlâ, eğer bize şantaj yapabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Miranda'da işe yaramadı ve sende de yaramaz."

Şantaj?

Sonja'yı ne yaparken görmüştü? Kızın enjeksiyonlarını berbat ederken?

Çünkü Lance Miranda'ya kafayı takmıştı?

Öyleyse doğruydu.

Adam ney... Kadın nasıl... Aman Tanrım! Beynim dumanlı ve donmuş hissediyordu.

"Onu sen mi öldürdün?" demeye çalıştım ama dudaklarım işbirliği yapamıyordu. Söylemeye çalıştığım şey dışarı saçma sapan anlaşılmaz bir geveleme olarak çıktı.

"Ne dedin Andy? Hadi ama kendini o kadar hızlı kaybediyor olamazsın."

Lance'in yüzü yakına gelmiş gibiydi ve gözlerimi açık tutmak

için savaşarak ve odaklanmada problem yaşayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Oda etrafımda dönüyordu ve her şey bulanıktı.

Kapı klik etti. Ayak sesleri içeri geldi. Sesler vızıldadı.

Gözlerimi açmak için zorlamaya çalıştım ama hiçbir şey başaramıyordum.

"Hadi onu buradan çıkaralım. Arka merdivenlerden aşağıya Lance, çabuk ol."

Eller uzandı, koltuk altlarımdan yakalayıp beni sandalyemden çekti.

Direnmedim.

Çoktan kendimden geçmiştim.

Bölüm 20

Çalan bir telefon bilincimi hafifçe dürttü, aptal bir şarkının kesik kesik patlamalarını duydum. Gözlerim kapalı, müziğe odaklanıp beynimi yeniden çalıştırmaya çabalayarak sersemlikle mücadele ettim.

Bu ezgi neydi?

Atı kurtar, kovboya bin.

Evet, bu oydu.

Ama bu benim cep telefonum değildi. Benimki Def Leppard çalıyordu.

Çaldıkça çaldı; ta ki sonunda durana dek.

Onun gürültüsü olmadan daha uzaktaki sesleri seçebiliyordum. Bir kadının sesini duydum, sonra bir adamın, sesleri sanki kapalı bir kapının arkasından geliyordu. Dinlemek için çabalamama rağmen tek tük birkaç kelime dışında bir şey yakalayamadım ve duyabildiklerim de tam olarak flaş haber sayılmazdı.

"Bunu yapmamak çok riskli olur... Miranda'nın koca ağzı... Cissy Kendricks özel dedektif tutuyor... Polis sorular soruyor."

Tanrım, başım acıyordu. Ağzım kuru ötesiydi ve dişlerimi iyice fırçalamaya ihtiyacım vardı. Saçlarım gözlerimin üzerine düşmüştü ve yanaklarımı gıdıklıyordu. Kolumu kaldırıp saçımı yüzümden çekmeye çalıştım.

Ancak sağ kolum hareket etmedi. Sol kolumu denedim ve o da bir yere gitmedi.

Birden panik dalgası sardı.

Felç mi olmuştum?

Hımm, el ve ayak parmaklarımı oynatabiliyordum ve hatta bacaklarımı bile, o yüzden tahminim hayır olurdu.

Bağlanmıştım, değil mi?

Bileklerim, ince plastik hortum gibi gelen bağları mecalsizce zorladı ama onlardan kurtulamadım. Koltuğun kollarına sıkıca bağlanmıştım.

Ne kadar acıdığına aldırmadan, göz kapaklarımı açtım. Oda inanılmaz aydınlıktı. Tam tepeden bir ışık doğrudan aşağıyı aydınlatıyordu ve kör olmamak için başka tarafa bakma isteğiyle kafamı sağa çevirdim.

Örümcek ağlarından kurtulmak için gözlerimi iyice kırpıştırdım, gözlerimi odaklamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Hangi cehennemin dibindeydim?

Oda bir şekilde tanıdık geldi, duvarlar pastel yeşilin bir tonu, şırıl şırıl akan suyun sesi. Otların kokusu. Ah Tanrım, o mandalina mıydı? O sabah Lance Zarimba'nın bana bolca sürdüğü yüz maskesinin kokusuna benziyordu.

Ding-dong.

Alo!

Yeniden Güzellik Mekânı'ndaydım değil mi?

Yalnızca bu sefer geriye yatan koltuklardan birinin kollarına bağlanmıştım. Sanırım biri benim gitmemi istemiyordu.

Burada ne yapıyordum, Tanrı aşkına? Ve ne kadar zamandır buradaydım?

Dakikalar, saatler?

Balçık gibi beynimde neler olduğunu açıklayacak bir anı aradım. Birkaç dakikalık zihinsel kabızlıktan sonra ufak tefek şeyler uçuşarak geri gelmeye başladı. Deep Ellum'daki bara girdiğimi hatırladım, kırmızı perdeleri iki yana ayırdığımı ve cibinliğin altında kıvranan bedenler gördüğümü. Milton Fletcher'la karşılaşmıştım, değil mi? Ve bir adam beni öldürmekle tehdit etmişti, bu yüzden karanlık bir odaya herkesten uzağa sığınmıştım.

Hayır, bir dakika.

Yalnız değildim.

O adam... Dr. Sonja için cilt bakımı yapan sarışın kaslı adam.

Lance.

O odanın içindeydi, âdeta beni bekliyor gibiydi.

Gerçi bu imkânsızdı, değil mi? Dick Uttley'nin beni kovalamasını ayarlamış olabilir miydi ya da Bilgisayar Kralı Dennis Bell'in bana en yakın tuvalete saklanmamı önermesini? (Gerçi ben yanlış kapıyı seçmiştim.)

Annemi ve onun komplo teorilerini taklit etmeyi biraz abarttım mı? Ya da bu paranoyamın bir sebebi mi vardı?

Örneğin, Lance partide olacağımı biliyor muydu?

Biliyor olmalıydı, farkına vardım. Yoksa Cinda Lou'nun beni etiketlediğini nasıl bilecekti? Çünkü biliyordu ve ben söylememiştim.

Garip olan başka ne vardı? (Sanki bir sürü yokmuş gibi!)

Bulanık beynimde cevaplar aradım.

Ah evet, ona kulübün sahibi olup olmadığını sorduğumda, Havyar Kulübü'nü kastettiğimi sanmıştı, değil mi? Ve eğer gerçek bu değilse bu sonuca neden varsındı?

Şampanya içmiştim, onun bana sırtı dönük koyduğu şampan-

yayı. Baloncuklar burnumu gıdıklamaktan fazlasını yapmış; beynim, Bay Şampanya'nın sunduğu içkiye eklemediğinden emin olduğum bir madde tarafından çarpılarak kapatılmıştı.

On dakika içerisinde idrakımı kaybetmiştim.

Herif beni ilaçla uyuşturmuştu.

Tanrım ama seni hızlı çarptı. Bazı kızlar öyle kolay oluyor ki. Sonja'ya dediğim gibi, hanımları rahatlatmak için el altında birkaç tane tecavüz hapı bulundurmanın asla zararı olmaz. Ancak senin durumun özel.

Ahhh.

Artık kendimi içkilerine randevu için tecavüz hapı atılmış, olaydan bihaber kadınların safında sayabilirdim. Benim durumumda "randevu" kısmı eksik. Ama en azından çıplak ayılıp kendimi iğrenç bir herifin yatağında, benimle işini hallettikten sonra bulmamıştım, Tanrı'ya şükür.

Yani çıplak değildim, değil mi? Karanlığa gömüldükten sonra neler olduğundan o kadar emin değildim.

Sertçe yutkundum ve Lance'in şampanyama o hapı beni yatağa atmak için koymamış olması için dua ettim.

Kafamı masadan elimden geldiğince yukarıya kaldırdım ve kendime uzunlamasına aşağı doğru baktım.

Elbisem de çizmelerim de hâlâ üzerimdeydi. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Kafamı geri bırakarak içimden bir oh çektim.

Kendimi şanslı hissettim.

Salak ama şanslı.

Eğer gecenin bir saati terk edilmiş bir alışveriş merkezinde, iğne delisi bir doktorun ofisinde ve apaçık deli bir estetikçiyle baş başa, bir sandalyeye bağlanmış olmayı saymazsak.

Haydi buradan çıkalım. Arka taraftaki merdivenlerden Lance ve çabuk ol.

İğne delisi doktordan bahsedince fark ettim, kulüpteyken tamamıyla kendimden geçmeden hemen önce sesini duymuştum.

Benden ne istiyorlardı?

O lanet olasıca cep telefonu yeniden çalmaya başladı, kesik kesik "Atı kurtar, kovboya bin" diye aralıklı patlamalarla ve boynumu sola uzatarak beyaz tezgâhı ve üzerinde duran boncuklu çantayı göz ucuyla gördüm.

Bu Janet'ın cep telefonuydu.

Ona bir uzanabilsem ama bağlanmış hâlde ne kadar mücadele etsem de hiçbir yere gitmiyordum.

Bir kadının "Unut bunu," dediğini duydum ve başımı döndürdüm, Sonja Madhavi'nin yüksek topuklarının sesini odaya girerken işittim.

Ne yazık ki ayakkabılar şeytani doktorundu, üzerindeyse temiz beyaz önlüğü yoktu; onun yerine daracık siyah bir mini elbise, ince siyah çorap ve bolca kırmızı ruj vardı; ölümcül derecede şık. Her hâliyle bir partiden gelmiş gibi görünüyordu.

Bir Havyar Kulübü partisi?

Onun eşit derecede şeytani destekçisi Lance Zarimba, kadını içeriye doğru takip etti ve dikkatlice kapıyı kapattı.

Yavaş yavaş ikiyle ikiyi toplamaya başlamıştım. Belki tamamen aklımı kaçırmıştım ama Dr. Mini Etek ve erkek arkadaşı Havyar Kulübü'nü işletiyorlardı diye düşündüm. Miranda'yı katılmaya davet etmişlerdi ve sonra Lance ona âşık olmuştu, Sonja Madhavi de hayal kırıklığına uğramıştı.

Her şey uyuyordu.

"Üzgünüm Bayan Kendricks ama polise gidip ötme riskini göze alamayız," dedi. "Çok fazla şey biliyorsunuz ve bu benim için rahatsız edici."

"Çok fazla? Miranda'ya yaptıkların hakkında?" diye gevezelik ettim. Zayıflıklarımdan biri. Gevezelik.

"Evet, o," Dr. Sonja tersledi ve uzun adımlarla yakınımdaki dolaplara yürüdü.

Kadının etrafı karıştırdığını ve sonra elastik sesli bir şeyin şakladığını duydum. Arkasını döndüğünde, ellerine lateks eldivenler takıyordu.

Oh, harika.

"Onun enjeksiyonlarını kasten mahvettin," dedim sesim tırmalayarak, çünkü Lance kulüpte o kadarını itiraf etmişti. "Erkek arkadaşının Miranda'dan uzak durmasını istiyordun, bu yüzden onu çirkinleştirdin."

Bir Disney filmindeki kötü adam gibi kahkaha attı, "Demek zavallı sanrılara kapılmış Miranda gerçekten seninle konuştu..."

"Sen onu öldürmeden önce," diye tamamladım ve Dr. Sonja yine kahkaha attı.

"Onu öldürmek? Tanrım ama çok geniş bir hayal gücün var," Tezgâhta her ne yapıyorsa bıraktı ve benim son derece rahatsız biçimde geriye uzanmış olduğum koltuğa yaklaştı. "Asla öyle bir şey yapmadım."

Eldivenli elindeki iğneyi gördüm ve irkildim.

O benim için miydi?

Kalbim yalnızca boğazıma zıplamadı, top güllesi gibi fırladı.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Sen yapmadıysan, kim yaptı?" Başımı Lance'e doğru eğdim. "Demek senin için o yaptı?"

Lance kafasını iki yana sallayarak odada daha uzağa adım attı. "Hayır, hayır, hayır,"—huysuz bir çocuk gibiydi— "Sonja yapmadı, ben de yapmadım. Miranda kendini öldürdü. Sen de Güzellik Partisi'ndeydin. Onun ne kadar deli olduğunu gördün."

"Ve sonrasında onunla birlikteydim," dedim, sakin kalmaya çalışarak ama aslında altıma işemek üzereydim. "O, intihara eğilimli değildi. İntikam istiyordu ve cephanesi de vardı," diye dırdır etmeye

devam ettim. Konuşmaya devam ettiğim sürece, Dr. Sonja'nın elindeki şişenin içinde her ne varsa bana enjekte etmeyeceğini düşündüm. "Fotoğraf makinesinde Havyar Kulübü âlemlerinden fotoğraflar vardı ve Janet Graham'e herkesi teşhir etmek istediğini söyleyen bir e-posta gönderdi... Yalancı ve eşlerini aldatan üyeleri. Ve sahiplerini. Bu siz ikiniz demek oluyor."

Lance'in Sonja'ya baktığını gördüm.

"Havyar Kulübü'nü başlatan sizsiniz, değil mi?" O ana kadar varsaydığım şeyi yüksek sesle söyledim. "Üyeleri belki de kendi hasta listenizden ellerinizle seçiyorsunuz, böylece en güzel kadınları şehirdeki en güçlü erkeklerle bir araya getirebiliyorsunuz."

Sonja, "O bir randevu kulübü," diye tersledi. "Bunda yasal olmayan bir şey yok."

"O bir seks kulübü," diye karşı koydum. "Bu gece kendi gözlerimle gördüm. Belki yasa dışı değil ama tam olarak da yasal sayılmaz. Eğer duyulursa en azından Dallas sosyetesinin büyük bir kısmı tarafından hoşnutsuzlukla karşılanacak. Ve işte Miranda sizi böyle batıracaktı, öyle değil mi? Eğer yüzünü mahvettiğin için önce seni öldürmezse."

Sonja sandalyenin etrafından dolanarak ayağımın yanında durdu, şüphesiz küçük şişenin içindekileri şırıngaya çekerken görmemi istiyordu. "Miranda dengesizdi. Güzellik Partisi'nde bana karavana atış yaparken gören herhangi bir kadın buna tanıklık eder."

"Ama Lance ne yaptığını biliyor," dedim. "Ve ötmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü yapmam!" diye gürledi ve Sonja onu susturdu.

Dr. Mini Etek, "Lance bana çok sadıktır," dedi. "Ayrıca ekmeğini kimin verdiğini bilir."

"Lance o kadar sadık ki başka bir kadının peşinden koştu?" dedim. "Miranda'mn elinde, onun dilinin kızın kulağının içinde

olduğu fotoğraflar var. Ve bir sürü daha da suçlayıcı fotoğraf vardı," diye devam ettim, gerçi bunu kesin olarak bilmiyordum. Yalnızca birkaç fotoğrafa göz atmıştım, siyah saçlı adamın ona sarıldığı fotoğraf da dâhil. "Dizüstü bilgisayarında da muhtemelen notları vardı. Ama onu kızı öldürdükten sonra aldıysanız, bunu biliyor olmalısınız."

Tekrar, Dr. Kötülük ve sadık yardımcısı bakıştılar ve her ikisi de pek mutlu görünmüyorlardı.

Lance, "Ne bilgisayarı?" diye sordu, alnı boncuk boncuk terlemeye başlamıştı.

"Ölmeden önce Miranda'nın sehpasının üzerinde olan. Sabah olduğunda bir şekilde ortadan kaybolmuştu."

"Beni ilgilendirmez." Sonja omuzlarını silkti ve Lance onu taklit ederek kendi omzunu silkti.

Neden ikisinin de gerçekten hiçbir fikirleri olmadığı duygusuna kapıldım?

"Yeter," Sonja şırıngaya hafifçe vurdu ve içini çekti. "Merak etme Andy. Seni öldürmeyeceğim. Sana yalnızca bu geceyi tümden unutturmak için... Ve şey, muhtemelen son birkaç geceyi de unutturmak için Lance'in sana verdiğinin üzerine yeterince tecavüz hapı vereceğim. Harika değil mi? Miranda'nın son gecesini de bu geceyi hatırladığından daha fazla hatırlamayacaksın. Ve emniyetli bir yerde bulunmanı sağlayacağız. Bu konuda da endişe etme. Bizler cani değiliz. Lance ve ben."

Hayır?

Yok olmayı arzulayarak sırtımı koltuğa bastırdım. Tüm vücudum titremeye başladı. Hatun kafayı yemişti.

"Bu acıyabilir ama yalnızca bir saniyeliğine," dedi.

İşte o zaman avazım çıktığı kadar bağırdım ve Dr. Sonja'ya sivri uçlu çizmelerimle bir tekme savurdum, kolunu yakalayıp dengesini kaybettirdim.

Lance bana doğru hamle yaparken kapı savrularak arkasına kadar açıldı ve üzerinde gece mavisi blazer ve blucin olan bir adam kendini içeri attı. Lance'e bir tabanca doğrulttu ve bağırdı, "Kimse tek bir lanet kasını bile oynatmasın, eğer kıçınıza bir kurşun istemiyorsanız."

Lance neredeyse üstüme düşmek üzereyken durdu.

Dr. Sonja hâlâ telaşla kayıp şırıngasını bulmaya çalışıyordu.

"Senin kulübün arka kapısından çıkarıldığını görür görmez polisi aradım. Seni buraya kadar takip ettim ve polisler de hemen arkamda," dedi Milton Fletcher ve tam beklendiği gibi nefes almak için durduğu anda, Şerif Yardımcısı Anna Dean ve kelepçelerini çıkaran bir çift üniformalı polisle ağır ağır içeri girdi.

Anna Dean "Konuşmama hakkına sahipsiniz," diyerek kanunu ezberden okudu ve Dedektif Miltie silahını blucininin arkasına sokarak doğruca bana doğru yürüdü.

"İyi misin, Andy? Sana benimle çalışmanın tek başına gitmekten daha emniyetli olduğunu söylemedim mi?" diye azarladı.

Dick Uttley tarafından ellenmiştim, Lance'le bir odada tuzağa düşmüştüm ve bir kez ilaçla uyutulmuştum —garanti olsun diye neredeyse iki kez ilaç verilecekti— ve şimdi de bu?

Eski donanma mensubu, sonradan özel dedektif ve sonra baş belasına dönüşmüş Milton Fletcher'dan başkası tarafından kurtarılamaz mıydım?

Cissy tarafından kurtarılmayı bile tercih ederdim, Tanrı aşkına.

Yalnızca çok korkunç masallardaki açıkça konuşmaktan korkan kızlar, Porsche Boxer kullanan erkekler tarafından kurtarılmayı hayal ederler.

Oy.

"Annen seninle ilgili haklıydı, Andy." Bileklerimi çözmekle uğraşırken gevezelik etmeye devam etti. "Sen *gerçekten* pervasızsın.

Şanslısın ki ben bir kadında bunu severim."

Eğer kendimi zaten kusmak üzereymiş gibi hissetmesem bile bu cümle kusmamı sağlardı.

Miltie için ne talihsizlik ki benim zayıf midem kusmak için tam o anı seçti. Böylece yatan koltuğun yan tarafından eğildim ve geri dönüşümden geçmiş şampanyayı onun havalı ayakkabılarının üzerine çıkardım.

Bölüm 21

Milton'ın arabasında yolcu koltuğuna oturdum. Hâlâ sarsılmış hissediyordum ama birkaç dakika öncesine göre çok daha istikrarlıydım. Kadife blazer ceketini omuzlarıma koymuş ve içerisinin sıcaklığını artırmıştı.

Yine de adam anlatırken titriyordum, "Kulüpten ayrıldıktan hemen sonra Highland Park Polis Departmanı'ndan bir dostum aradı. Bana suç laboratuvarının Miranda'nın hasarlı cep telefonunun çipini kurtardıklarını söyledi. İçinden verileri almışlar, Andy ve kendine Büyük Köpek diyen bir adamdan gelen yazılı mesajların izini, pek çok şey ortaya çıkaran bir telefon numarasına kadar sürmüşler, hem gelen hem giden aramalar. Artık intihar teorisine o kadar takılıp kalmış değiller."

"Kim?" diye sordum pastile ihtiyacı olan bir kurbağa gibi vıraklayarak.

"Kim ne?"

"Büyük Köpek kim? Onların baş şüphelisi, değil mi?"

"Şüpheli olduğunu söylemedim ama yine de olayla ilgili şahıs.

Armstrong adında herifin biri. Anna Dean yarın sabah ilk iş onu merkeze getireceklerini söyledi."

"Neden daha önce değil?" Bana sabırsız diyebilirsiniz ama Miranda'yı her kim öldürdüyse mümkün olan en kısa zamanda hapse atılmasını istiyordum. O zaman hayatım çılgından biraz daha hâllice olan normal durumuna dönebilirdi.

"Yapma Andy, geç oldu ve Dr. Madhavi ve erkek arkadaşının, adam kaçırma ve taciz suçlamalarıyla tutuklama işlemlerini yapmakla meşguller."

"Polis onları cinayetle suçlamıyor, değil mi?"

"Hayır."

Bildiğim her şeye rağmen, hayal kırıklığına uğradım. Dr. Sonja ve Lance Zarimba'nın günah keçisi olarak tutuklanmalarını izlemek benim için hiç de zor olmazdı. Ama içgüdülerim ne Sonja'nın ne de Lance'in Miranda'yı vurduğunu söylüyordu. Bir tabancayla değil en azından, yalnızca yeri stratejik olarak seçilmiş, sinir hasarına sebep olan botoks enjeksiyonuyla. Bu da yeterince kötüydü.

"Hadi, Andy. Seni eve götürmeliyim. Erkek arkadaşını arayıp neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Brian'a anlatmak?

Oh Tanrım, hayır.

Cidden, bunları ona nasıl açıklayacaktım? Ona daha evden çıkıyor olduğumu bile söylememiştim, yerel bir seks kulübüne sızmak için yüksek tabaka bir fahişe gibi giyinip süslendiğimi nasıl anlatacaktım? Bu da bana Janet'ı arayıp neler olduğunu anlatmadığımı hatırlattı ve şüphesiz o da çılgına dönmüştü.

Kendimi toplayıp beynimin yeniden çalışmasını sağlamak için zamana ihtiyacım vardı. Kendimi hâlâ inanılmaz aptal gibi hissediyordum ve düşüncelerim karmakarışıktı. Muhtemelen bu yüzden de tüm tepkilerim gecikmeliydi.

Armstrong isimli herifin teki.

"Dur bir dakika," Alnıma bir şaplak atardım ama başım çok ağrıyordu. "Sen Armstrong mu dedin?"

"Evet, ne olmuş?"

"İlk ismi ne?"

Milton, arabayı park modundan çıkarma girişimini iptal etti ve arabayı rölantide çalışmaya bıraktı. "Sanırım Jonathan."

Jonathan Armstrong?

Rahibe Mary Merlot adına!

Gözlerim yuvalarından fırladı.

Bu Delaney'nin kocasıydı.

Güzellik Partisi'nden çıkarken yolumun üzerinde gözüme ilişen aile portresindeki yakışıklı adamdı.

Onunla hiç şahsen karşılaşmamıştım ama Delaney'nin adamı pes ettirene dek, Austin Üniversitesi'nde onun peşinden nasıl koştuğuyla ilgili hikâyeler duymuştum. Ya da belki de mezuniyetten önce fırında mercimek olması işi bitirmişti. Her neyse, bana sürekli adamın onun hayatının aşkı ve artık üretilmeyen türde "mükemmel erkek" olduğu anlatılıp durmuştu.

Demek mükemmel erkek o kadar da mükemmel değilmiş sonuçta?

Havyar Kulübü'nün seks festivallerine katılıyormuş ve Miranda'yla yatıyormuş.

Vay canına.

Beynim yavaşlamış olsa da olmasa da her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

"Miranda'yla ilişki yaşayan o muymuş?" dedim yüksek sesle. "Kızın âşık olduğu serbest olmayan adam o mu?"

Bu noktada Jonathan Armstrong'un, kızın dizüstünün ekranında gözüme ilişen, Miranda ile birlikte fotoğrafta olan adam olduğuna parasına bahse girerdim.

Vay canına.

"Kesinlikle öyle görünüyor," Milton elini gömleğinin cebine sokup katlanmış bir not çıkardı. "Dostum, bana Armstrong'dan Miranda'ya gönderilen son metin mesajı ile ilgili önceden gayriresmî bilgi verdi, çünkü belli nedenlerle daha halka açıklanmıyor. Büyük Köpek görünüşe göre kıza şöyle demiş: 'Yeterince düşündüm. Seni seviyorum. Sonsuza kadar seninim.' Kızın öldüğü akşam tarihli, Andy. Gece yarısından birkaç dakika sonra. Kız da cevaplamış: 'Ben de seni seviyorum.'

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Şaşkına dönmüş hâlde adama bakakaldım.

Bu kulağa, Jonathan'ın karısını berbat olmuş yüzü olsa bile Miranda için terk etmeye karar vermiş gibi geliyordu.

Miranda onun mesajını belli ki aldığından ve aynı şekilde cevapladığından, asla kendini öldürmüş olamazdı. Katiyen, imkânı yok. Uğruna yaşamaya değecek her şeye sahip olacaktı, doğru mu?

Öte yandan, eğer Jonathan karısına onu terk edeceğini söylediyse bu Delaney'yi ne hâle getirmişti? Gergin, kontrol manyağı, hayatı boyunca âşık olduğu tek adam için genç ve çekici kalma çabasıyla Dr. Sonja'nın cephaneliğinde sahip olduğu her işlemi geçirmiş olan Delaney Armstrong.

Onun mükemmel erkeği.

Ah, Tanrım.

Eğer Delaney'yi tanıyorsam, öldürecek kadar öfkelenmiştir.

Ama sevgili Jonathan'ını asla incitmezdi. Ne yapmış olursa olsun. Hayır efendim. Bütün suçu tamamıyla Miranda'ya yüklerdi.

Miranda'nın, işleri Delaney için ne kadar kolaylaştırdığını fark ederek Milton'ın kadife ceketine daha sıkı sarıldım. Eski güzellik kraliçesi, parti olduğu gece Delaney'nin kendi evine fırtına gibi dalmıştı, böylece Miranda'nın çılgın tavırlarına, yani Dr. Sonja'ya ateş

etmesine şahit olmuş bir sürü insan vardı.

"Miranda'nın tabancasını almış olan kişi, Jonathan Armstrong'un karısı olmalı," dedim, Delaney Armstrong'un onu, nasıl dualarına cevap olarak görmüş olacağını düşünerek. "Tüm o kargaşa esnasında Delaney onu almış olabilirdi ve hiç kimse de farkında olmazdı. Ayrıca Miranda'nın evinin anahtarları da ondaydı çünkü Miranda arabasını Armstrongların evinin önünde bırakmıştı."

Ben ayrıldıktan sonra içeri girmek Delaney için inanılmaz kolay olurdu. Sarhoş ve horlayan bir Miranda, iş işten geçene kadar kendisine neyin çarptığını fark edemezdi bile.

Yüce Tanrım.

Milton'a uzandım ve kolunu kavradım. Adamın "Ahh" demesini duymazlıktan gelerek sordum, "Beni hemen Delaney Armstrong'un evine götürür müsün? Lütfen Fletch, onunla konuşmam gerek. Onu anaokulundan beri tanırım. Eğer bunu o yaptıysa... Eğer Miranda'yı soğukkanlılıkla öldürdüyse bunu yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum."

"Bana sahiden 'Fletch' mi dedin?"

"Yapacak mısın, yapmayacak mısın?" deyip kolunu daha da sıktım.

Bana inanmaz gözlerle baktı. "Gerçekten de sırf sen istiyorsun diye itiraf edeceğini mi sanıyorsun?"

"Belki." Eğer *Murder, She Wrote* filmindeki gibi huysuz bir Angela Lansbury rolü ya da gerçekten iyi bir dedektif taklidi yaparsam. "Kahretsin, bilmiyorum. Yalnızca bunu yapmak zorundayım."

"Polis de senden pek hoşnut kalmayacak."

"Anna Dean benimle tanıştığı andan beri benden pek hoşnut değil. Şimdi beni götürüyor musun?" Hâlâ kolunu sıkıca kavramış durumdaydım ve bırakmaya niyetim yoktu. "Ya da taksi mi çağırayım? Çünkü öyle ya da böyle, ben gidiyorum."

Suratını buruşturdu. "Eğer kolumu bırakırsan evet, tamam."

Bunun sert erkekliği de buraya kadardı.

Onu serbest bıraktım.

"Bordeux Caddesi'nin üzerinde," Kemerimi taktım. "Ve bu erkeklik organı sembolünü elinden geldiği kadar hızlı sür."

"Erkeklik organı sembolü?" diye tekrarladı ve kafasını salladı. "Vay canına Andy Kendricks, sen ne tuhaf bir kızsın."

"Teşekkürler," dedim. Sanki bunu daha önce duymamışım gibi. Yağcılık ona bir şey kazandırmayacaktı. "Şimdi bas gaza, Donanma Komandosu."

Koltukta arkama yaslandım ve baş ağrımı ve şimdi boş olan midemdeki kasılmayı göz ardı ederek iç çektim.

Tanrı aşkına ben ne halt ediyordum?

Havyar Kulübü partisine gidip ilaçlı içki içmenin yanı sıra muhtemelen bu geceki ikinci aptalca eylemimdi.

Delaney'nin kapıyı açıp açmayacağını bile bilmiyordum. Çoktan gece yarısını geçmişti. Birazdan ona olacaklardan habersiz, muhtemelen uyuyordu. Gerçi, kocasının başka bir kadına âşık olduğunu bilmek hayatına ciddi bir engel koymuştur diye tahmin ediyordum.

Miranda'nınkine ölümcül bir engel koyduğu gibi.

Farz edelim bana itiraf etti, sonra ne olacaktı?

Gerçekten bilmiyordum ve umurumda da değildi. Belki annem ve Milton Fletcher'ın görünüşe göre inandıkları kadar pervasızdım, çünkü şu anda katıksız, yalnızca duygularımla doludizgin gidiyordum.

Emin olduğum tek şey şuydu: Delaney Armstrong'un gözlerinin içine bakıp bana Miranda'yı öldürüp öldürmediğini söyletmek.

Ancak derinlerde bir yerde sanırım cevabı biliyordum, o ne derse desin.

Kız paket hâlinde Üç Büyük'e sahipti: Sebep, araç ve fırsat.

Miranda DuBois'yı ortadan kaldırmak; evliliğini kurtarmak,

ailesini bir arada tutmak ve hayatının öylesine mükemmel olduğu numarasına devam edebilmek anlamına geliyordu.

Delaney, yalnızca Park Cities Kadını Olma Tarzı diye bilinen gizli formülü takip ediyordu.

Sloganları: Eğer bozulduysa numara yap.

Şey, cinayet hariç diğer kısımları. Bildiğim kadarıyla Park Cities kadınlarının çoğu kocalarının metreslerini öldürmezlerdi. Ama yine de bilemezsin.

Milton, depresif düşüncelerimi bölerek "Andy? Buradan ne tarafa?" diye sordu.

Onu 4200 blokluk Bordeux'ya yönlendirdim, Armstrongların görkemli bir İngiliz malikânesinde ikamet ettikleri yere. Delaney ve Jonathan evlendikleri zaman, Delaney'nin babacığı ona iki tane yan yana araziyi satın almış ve sevgili kızına, hayalindeki altı milyon dolarlık evi inşa edebilmek için mevcut evleri yıktırmıştı.

Maalesef, Delaney bir iç mimarın yardımını almadan evi kendisi dekore etmişti, bu da bütün o kabartmalı duvar kâğıtları, balon perdeler ve bir sürü püskül kullanılmış genelev tarzı mobilyaların sebebiydi.

Kocasının boş zamanlarında yaptıkları göz önüne alınınca erkekler konusunda da zevkinin daha iyi olmadığına karar verdim.

Dakikalar içinde Milton spor arabasını evin önündeki dairesel araba yoluna sokmuştu. Ön kapının iki yanında yanan gaz lambaları dışında, evde ışık görmedim.

Ah, pekâlâ.

Porsche hareket etmeyi bırakır bırakmaz, kapı koluna uzandım ama Milton kolumu yakaladı ve "Hey, o kadar hızlı değil, hanımefendi." dedi.

"Ne?" Başlamak için sabırsızlanıyordum ve eğer beni çok oyalarsa korkup vazgeçeceğimden çekiniyordum.

"Bir tür desteğin olmadan, oraya öylece dalıp bir kadını cinayetle suçlayamazsın." Emniyet kemerini çıkardı, böylece arkasına uzanıp bir deri çantayı aldı, kucağına sıkıştırdı, bir kapağı göğsüne bir kapağı da direksiyon simidine gelecek şekilde açtı. İlk önce bana uzattığı, garip görünüşlü güneş gözlüklerini çıkardı.

"Bunların gece pek işe yarayacağını sanmıyorum," dedim, adamın ne içtiğini merak ederek.

"Bunlar sıradan güneş gözlükleri değil," Elimden kapıp geri aldı. "İçine yerleştirilmiş mikrofonu olan bir ses kayıt cihazı var," Kolunu evrak çantasının ağzına daldırdı, oldukça büyük bir tükenmez kalemi tutarak çıkardı. "Bu bebeğin otuz saatlik kayıt özelliği var." dedi ve ben ona gözlerimi dikip baktım.

"Oraya devasa bir tükenmez kalemle gideceğimi mi sanıyorsun? Bluzuma mı iliştireyim?" diye sordum. "Ya da kulağımın arkasına mı sokayım? Belki Delaney fark etmez bile."

Tamam, yeter bu kadar. Parmaklarımı yeniden kapının koluna soktum, kırmızı konserve kutusunu açmak üzereydim ki Milton çarparak evrak çantasını kapattı ve koltuğun arkasına geri koydu.

Kolundaki külçe gibi gümüş saatle beceriksizce uğraştı, en sonunda çıkarıp bana verdi. "İçine yerleştirilmiş dijital kayıt cihazı var. Şimdi oynat düğmesine basıyorum, gördün mü? Dokuz saatlik hafızası var ve sen çoktan kayıttasın."

Çoktan kayıtta?

Ben daha bir şey diyemeden, kolumu yakaladı ve saati zorla bileğime taktı, o da orada iri bir Newfoundland köpeğinin, bir Chihuahua'ya takılmış tasması gibi sallandı.

"Benim bu şeyi takmamı mı istiyorsun?" diye inatla direndim.

"Hayır, *Andy.* Onu kullanmanı istiyorum." Doğruca bana baktı, onu hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Eğer Delaney ile yüzleşmeye kararlıysan o zaman bu olmadan oraya gitmiyorsun. Ya da ben de seninle geliyorum. Seçimini yap."

Ne biçim bir seçenekti bu böyle?

"Uzun sürmez," dedim ve arabadan indim. Dedektif Gadget'ın başka hiçbir cicisini zorla bana vermesini istemiyordum.

Yüksek topuklu çizmelerim arnavut kaldırımlı araba yolunda gürültülü sesler çıkarıyordu ve Milton'ın ceketini çıkarmadığıma memnundum çünkü gece hava soğuktu. Gaz lambalarının ışığı sayesinde önümü rahat görebiliyordum.

Ön kapı sundurmasına adımımı atınca derin bir nefes çektim ve parmağımı kapı zilinin ışığına bastırdım, zil sesini duyunca Delaney'nin hâlâ uyumamış olmasını ümit ettim. Eğer suçluysa eminim iyi uyuyamıyordur, değil mi?

Başımın üzerinde bir ışık yandı ve kapı çabucak açıldı.

Yaşlıca bir kadının türban sarılı kafası dışarı uzandı. "Bayan geç oldu," dedi ve ben onun Armstrongların kâhyası olduğunu fark ettim.

"Lütfen, Delaney'yi çağırın," dedim kesin bir dille. "Onunla konuşmam gerek ve hayır, sabaha kadar bekleyemez. Eğer onu aşağıya getirmezseniz, polis çağıracağım. O derece önemli."

"Ama bayan..."

"Sorun yok, Benita," dediğini duydum Delaney'nin. "Bayan Kendricks'le ben ilgilenirim. Sanırım neden burada olduğunu biliyorum."

Kâhya kayboldu ve Delaney, kapıyı arkasına kadar açık tutarak önümde durdu. "Bütün evi uyandırmadan önce içeri gir Andy," diye emir verdi, beni geçip araba yolundaki kırmızı Porsche'ye göz atarak. Denileni yaptım, hızla yanından geçerek eve girdim. Kapıyı kapattı ve kilitledi. "Bu taraftan."

Eliyle sol tarafını işaret etti, beni Miranda'nın Picasso'sunu zımbaladığı oturma odasına götürdü. Onun gölgemsi bedenini kemere kadar takip ettim, içeri girmeden önce kadın durup bir

masa lambasını açana kadar bekledim. Bir Osmanlı halısına takılıp yüzükoyun bir şekilde yeri boylamak istemiyordum. Ya da daha da kötüsü, Milton'ın saatinin üzerine.

Ayakta dururken kollarını mor ipek sabahlığının önünde sımsıkı kavuşturdu. Çıplak yüzü beni neredeyse afallattı. Makyajsızdı. Delaney'nin gözle görünür kirpikleri yoktu ve kaşları da görünmeyecek kadar inceydi. "Buyur otur," dedi ama ben kafamı salladım.

"Sanırım ayakta duracağım. Burada yalnızca bir şeyi söyleyip içimi rahatlatana kadar kalacağım."

"Miranda'yla ilgili, değil mi?" Zaten aşırı gergin yüz hatları daha da gerildi.

"Evet." Göğsümde gümbürdeyen boşluğu umursamadım ve elimdeki her şeyi ona yönelttim. "Polis, Miranda'nın cep telefonundan verileri aldı ve kocanın onunla bir ilişki yaşadığını biliyorlar. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemeden, kötü kötü baktı.

"Bu yüzden de Miranda'nın ölmesini istedin ve Tanrı onun aptal ruhunu korusun, o, sana bunu yapmak için mükemmel fırsatı verdi. Güzellik Partisi'nde yere düşürdüğü tabancasını aldın. Seni kimsenin görmediğini biliyordun. Böylece ondan kurtulmanın, kız tek başına içkiden sızmış uyurken evine onun anahtarlarıyla girip onu vurmak için kendi silahını kullanmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?" diye sordum. Duraksadı ve ona inanmaz gözlerle baktım. "Dizüstü bilgisayardaki fotoğrafı gördün, değil mi? Miranda ve Jonathan'ın olduğu. Bu yüzden bilgisayarı aldın. Tanrım Delaney, onu nasıl öldürebildin? Ve bunu inkâr etmeye zahmet etme, bana değil. İşe yaramaz. Bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, kalbimde sen olduğunu bileceğim."

"Kes şunu." Elini kaldırdı, sanki olmasını umduğum şekilde her bir kelimeyi yalanlamak üzereymiş gibi.

Sonra başını öne eğdi sallayarak ve ellerini kavuşturdu. Sızlanmadı ya da bağırmadı ama olabilecek en kısık tonda cevap verdi. "Ben otuz bir yaşındayım ve olabileceğim kadar genç ve güzel görünmek için gücüm dâhilinde her şeyi yaptım. Hiç sezaryen yaptırdın mı Andy?"

"Hayır," dedim. Yaptırmadığımı biliyordu.

"Hiç karnında aşağıya sarkan katların oldu mu bu yüzden kocanı memnun etmek için ameliyata gereksinim duydun mu? Ya da hayatının aşkının, nereye gidersen git, odadaki her büyük göğüslü kadına baktığını fark ettin mi ta ki kendi DD kup sütyenini alana dek?"

"Hayır." dedim yeniden. Tanrı aşkına, göğsüme bakıp yaptırmadığımı anlayabilirdi.

"Genç hatunlar bugünlerde öylesine cesur ki," İçini çekti ve yanaklarına dokundu. "Evli erkeklerle yatmaktan hiç vicdan azabı duymuyorlar ve bu da fazlasıyla baştan çıkarıcı geliyor onlara. Daha henüz yüzlerinden belli olacak kadar yıl yaşamadılar ve belli ki anneleri onlara iç çamaşırı giymeyi öğretmemiş. Hepsi bir grup sürtük Andy ve benim rekabet etmek zorunda kaldığım bu, anlamıyor musun?"

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm ama etkilenmeye niyetim yoktu.

Bir zamanlar ona karşı merhamet hissetmiş olabilirdim. Şimdi hissetmiyordum.

O bir katildi.

"Miranda yirmi yaşında değildi Delaney. Bizim yaşımızdaydı. Jonathan'ın ondan hoşlanması onun suçu değildi. Gerçi muhtemelen onu öğrendiğinde diğerlerinden daha çok canını yakmıştır sanırım. Çünkü o yirmilerinde değildi... Kahretsin, Dr. Sonja'nın ona yaptığından sonra mükemmel bile değildi. Ve yine de Jonathan

onunla birlikte olmak istedi." Buydu, tüm olanların can alıcı noktası. "Mükemmel olmadığı hâlde, adam onu hâlâ seviyordu ve seni terk edecekti. Olan buydu, değil mi? Kıza yolladığı yazılı mesaj, gece yarısından sonra yolladığı, senin Güzellik Parti'nden sonra. Onu bir şekilde okudun. Seni öldüren bu oldu."

"Hayır,"—Delaney kafasını sallıyor, gözyaşları durmaksızın akıyordu, sesi sırf hıçkırık— "Miranda'yı öldüren bu, Andy. İstediği tarzda bir kadın olmak için öyle çok çabaladım ki ama o Miranda'yı seçti. Salyası akan ağzı ve seyiren gözüne rağmen. Onu seçti, anlamıyor musun?"

Pekâlâ anlıyordum.

İstemeyen bir adamı elinde tutmak için aşırı yöntemlere başvurmuş bir kadın gördüm. Onu sevmeyen ve belki de hiç sevmemiş bir adam için.

"Ama şimdi her şey bitti, değil mi?" dedi Delaney, kimonosunun koluyla yanaklarını silerken.

"Evet Delaney, her şey bitti."

Milton'ın saatini hissettim, bileğimden sallanırken ve kadının ne kadar haklı olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Sonsöz

Miranda DuBois öleli bir hafta olmuştu.

Milton Fletcher, annemden bu dava üzerinde çalışması karşılığında son çekini almıştı. Annemin Los Angeles'tan uçakla getirttiği patoloğa dönüş bileti verilmiş ve bir uçakla evine gönderilmişti.

Debbie Santos, Güney Amerika'dan dönmüş ve kızını, güzellik konusunda uzman Mary Kay Ash'in de ebedi istirahatgâhı olan Sparkman-Hillcrest Mezarlığı'nda yapılan güzel bir törenle gömmüştü. Sanırım, Miranda bundaki ironiyi takdir ederdi.

Highland Park Polisi, Delaney Armstrong'u Miranda'nın cinayetinden tutuklamıştı ve onu erkek arkadaşımın firması ARGH'den (Abramawitz, Reynolds, Goldberg ve Hunt) biri temsil ediyordu. Delilik sebebiyle suçsuzluk savunması öneriyorlardı, bu da sanırım bu davaya yeterince uygundu. Bir adamı hoşnut etmek için bir ömür boyu genç ve güzel kalmaya çalışmak benim zihnimde kesinlikle delilik fikrini canlandırıyordu.

Janet'a gelince; *Park Cities Press* için satış rekorları kıran bir yazı kaleme aldı. Havyar Kulübü'nü ve sahipleri Dr. Sonja Madhavi ile âşığı Lance Zarimba'yı, çiftin adam kaçırma ve saldırıdan tutuklandığının altını çizerek ve Dr. Sonja'nın Miranda DuBois'yı kasıtlı

olarak çirkinleştirmesinden bahsederek teşhir etti. Tüm bunları Miranda'nın cinayetine ve bir Hockaday mezunu, büyük bir mirasın varisi ve fedakâr anne Delaney Armstrong'un çöküşüne bağladı.

Gazetenin dümenine geçmiş olan genç tabanca bile yönetim kurulunu, saygıdeğer sosyete sayfaları editörünü kendi deneyimsiz, yelloz kız arkadaşı için yerinden etmeye ikna edemedi.

Yani her şey yolundaydı, değil mi?

Kötü adamlar mahkemeye gidiyorlardı.

Janet işini kaybetmemişti (ve de zam almıştı).

Milton Fletcher yakamdan düşmüştü.

Cissy dikkatini yeniden kadın arkadaş grubu çay partileri, mezunlar yemekleri ve yardım balolarına yöneltmişti ve Highland Park Polis Departmanı'nın işlerine burnunu sokmaktan vazgeçmişti.

Ve Brian Malone, Blues'un penaltı atışlarıyla mucizevî biçimde kazandığı Blues-Stars maçı esnasında, onu bırakıp tüydüğüm için beni affetmişti; gerçi eğer bir daha böyle bir şey yaparsam beni dişçiye götürüp dişime GPS yerleştirmekle tehdit etti.

En iyi kısmı da bana yüksek sesle beni ne kadar çok sevdiğini itiraf etmesi ve birlikte yaşamamızı istemesiydi, hatta dairesinden vazgeçip yanıma taşınmayı bile önerdi.

Yaşasın.

Ona, en azından hafta sonları, yapışkan gibi dibinde olacağıma söz verdim ve sözümü tuttum. Bir sonraki pazar, Malone örtülerin altından kayarak çıkıp bana kahvaltı hazırlamayı önerirken ben öğlene kadar yatakta tembel tembel yattım.

"Tostumun kahverengi olmasını istiyorum ama bu yanık olması demek değil, tereyağ istemem, yalnızca yabanmersini reçeli olsun ve portakal suyu da alırım," dedim, o üstüne eşofman altını geçirip aceleyle yatak odasından çıkarken, sanki tost makinesini çalıştırmak ve meyve suyunu sıkmak için acelesi varmış gibiydi.

Gözlerimi yumdum ve bir on dakika daha kafam yastığın üzerinde mutlu bir biçimde dinlendim, ta ki yemek kokusunu alana kadar ve gözlerimi yeniden açınca, Malone'u elinde tepsi odaya girerken gördüm.

Yatağın baş dayama yerine doğrulup oturma pozisyonuna geldim, tepsiyi dizlerimin üzerine pat diye koydu ve gözlerimin, tabağımın içinde yalnızca kahvaltıdan daha fazlası olduğunu fark etmesi bir saniye sürdü.

İki tost diliminin ortasında mavi bir kutu duruyordu.

Ağzımı açtım ama sesim çıkmadan erkek arkadaşıma bakakaldım. Kalbim saniyede beş buçuk kilometre hızla çarpıyordu en az ve anında arkasından ne geliyor olduğunu fark ettim.

Sinsice gülümsedi ve kutuyu açtı, yatağın yanında bir dizinin üzerine çöktü ve dedi, "Andy, ben..."

Çat!

Dairemin ön kapısı paldır küldür açılırken şakıyan bir ses duydum, "Andrea! Andrea? Arabanı gördüm ve Bay Malone'unkini de gördüm. Bu yüzden orada olduğunu biliyorum!" Ayak sesleri pat pat yaklaştı, bilezikler şangırdadı ve Joy parfümünün kokusu havaya yayıldı. "Öğlen oldu, perdelerin hâlâ kapalı ve pazar gazeten de hâlâ verandanda duruyor."

Ah Tanrım, annemdi.

Brian cümlesinin ortasında durdu ve bana aptal aptal gözlerini kırpıştırdı, düşünce akışı belli ki ezilerek küçük parçalara ayrılmıştı.

Lanet olası Cissy!

Gelmeden önce aramak diye bir şey duymamış mıydı?

Ona verdiğim "yalnızca acil durumlar için" anahtarını kullanmış olmalıydı, bu da eğer ben yerde ölü yatıyorsam, telefonuma cevap vermiyorsam ya da bir hortum Dallas'ın yarısını uçurduysa anlamına gelir diye düşünmüştüm. Hayatımın muhtemelen en önemli anı olabilecek şeyi bölmek değildi.

"Andrea!" Odaya daldı, görünüşe göre benim kucağımda bir tepsiyle yatakta olduğum ve erkek arkadaşımın üstü çıplak bir şekilde elinde bir Tiffany mücevher kutusuyla yere diz çökmüş, şüphesiz bana evlenme teklif etmek üzere olduğu gerçeğine aldırış etmeden.

Kendisi İlgi Divası olduğundan içeri girdi ve çinçilla kürkü, onunla bir örnek şapkasıyla yatağa doğru uzun adımlarla yaklaştı ve parmaklarını burnumun dibinde oynatacak kadar yaklaştığında elini suratıma uzattı.

"Bil bakalım ne oldu?" diye sordu. Gözlerimin yalnızca bir milim ötesinde olmasa da sol elinin orta parmağındaki kocaman, ben buradayım diye bas bas bağıran tek taş pırlantanın parıltısını görebilirdim. Garip olan şey, yüzük yeniydi, yıllar önce babamla evlendiğinden beri taktığı yüzük değildi. "Ben nişanlandım," diye ilan etti, ben kelimeyi boğazımdan çıkarmayı daha beceremeden. "Stephen bu sabah kahvaltıda evlenme teklif etti ve ben de evet dedim! Buna inanabiliyor musun?"

Işık saçıyordu, tıpkı ilk balo çiçeğiyle gösteriş yapan bir kız gibi ve öylesine karmaşık duygulara kapıldım ki ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim.

Daima benden bir sıfır önde olmak zorunda mıydı?

"Pekâlâ, beni tebrik etmeyecek misin?" dedi dudaklarını büzerek. Sonra hâlâ bir dizinin üzerinde çömelmiş duran Malone'a baktı ve espri yaptı, "Sevgili oğlum, bir şey mi düşürdün?"

Eveet.

Susan McBride

Little Black Dress ve *The Cougar Club* gibi çok satan kitapların yazarı Susan McBride, Kansas Üniversitesi'nde gazetecilik okudu. *A Deputante Dropout Mysteries* adında 5 kitaplık bir seri yazdı. 2012'de çıkan kitabı *In The Pink*'de göğüs kanseri ile savaştığı dönemleri anlattı. McBride, eşi ve kızı ile birlikte St. Louis Missouri'de yaşamaktadır.

SUSAN MCBRIDE

Ölmek İçin Çok Güzelsin

Dallas sosyetesinde sıradan bir gecedir: devasa bir malikâne, şampanya ve botoks iğneleri. Peki, sosyeteye tanıtım balosundan kaçmış ve annesinin tüm ısrarına rağmen moda değil grafik tasarım okuyan sosyete terk Andy'nin bu partide ne işi vardır?

Aniden partiye gelen davetsiz misafir sosyetiklerin büyük bir sırrını ortaya çıkarır ve bu sır, herhangi bir güzellik sırrı değildir. Sonuçta botoks gençleştiriyor olabilir ama hiç kimseyi mezardan kaldırıp getiremez.

/eksikparca1
/Eksik_Parca
www.eksikparca.com
U403598
www.ucuzlukvadisi.com
20